

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



HATIRLATMA DOZU

AKP Türkiye'si'nde Liberal Hezeyanlar

Kemal Okuyan

# HATIRLATMA DOZU

## AKP Türkiye'si'nde Liberal Hezeyanlar

Kemal Okuyan

Çizimler: Sait Munzur

[ 2.  
Baskı ]

 yazilama

Hatırlatma Dozu: AKP Türkiye'sinde

Liberal Değerler



# **Hatırlatma Dozu: AKP Türkiyesi'nde Liberal Hezeyanlar**

**Yazılama Yayınevi: 234**  
**Türkiye Yazıları: 48**

## **Hatırlatma Dozu: AKP Türkiye'sinde Liberal Hezeyanlar**

**Kemal Okuyan**

**Çizimler: Sait Munzur**  
**Kapak Tasarımı: Özgür Aydoğan**  
**Sayfa Düzeni: Umut Tuna**  
**ISBN: 978-605-2222-68-3**  
**Birinci Baskı: Mayıs 2022**  
**İkinci Baskı: Haziran 2022**

© Yazılama Yayınevi

**Mutlu Basım - Mutlu Print Basım Tic. Lim. Şirketi**  
Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi,  
C Blok, No: 256 Topkapı – İSTANBUL  
Tel: 0 212 577 72 08  
Sertifika no: 48627

**Yazılama Yayınevi Hizmetleri Ltd. Şti.**  
Serasker Caddesi, Osmaniye Sokak,  
Betül Han, 9/13 Kadıköy – İSTANBUL  
Sertifika No: 44918  
Tel: 0 216 338 52 59  
iletisim@yazilama.com  
www.yazilama.com

# **Hatırlatma Dozu: AKP Türkiyesi'nde Liberal Hezeyanlar**

**Kemal Okuyan**

**Çizimler  
Sait Munzur**



**Kemal Okuyan**, 1962'de doğdu. İlk ve orta okula Ankara'da devam ettikten sonra, Bornova Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Boğaziçi Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi okudu. Genç yaşta Türkiye İşçi Partisi saflarına katıldı. 1986 yılında Gelenek dergisini çıkaran ekipte yer aldı. Sosyalist Türkiye Partisi, Sosyalist İktidar Partisi ve Türkiye Komünist Partisi'nde çeşitli görevlerde bulundu.

Halen TKP Genel Sekreteri olan Okuyan'ın başta Gelenek dergisi olmak üzere değişik yayın organlarında çok sayıda makalesi yayımlandı. Bir dönem sol gazetesinin genel yayın yönetmenliğini de yapan Okuyan, *Sovyet Dış Politikasında İlk Yıllar*, *"Ne Yapmalı"cular Kitabı*, *Stalin'i Anlamak*, *Türkiye'de Sosyalizmin İktidar Arayışı*, *Ergenekon ile AKP Arasında Sıkışan Sol*, *Türkiye Solunun Yurtseverlik Sınavı*, *Sovyetler Birliğinin Çözülüşü Üzerine Antitezler ve Devrimin Gölgesinde: Berlin-Varşova-Ankara 1920* adlı kitapların da yazarıdır.

*Bu kitapta yer alan yazılar mı çizgileri tamamladı,  
çizgiler mi yazıları bilmiyorum. Tek bildiğim,  
bu işbirliğinin çok güzel sonuç verdiği...  
Teşekkürler Sait Munzur.*



## İÇİNDEKİLER

|                                                    |    |
|----------------------------------------------------|----|
| Provokasyon Yazılarından Hatırlatma Dozu'na...     | 13 |
| Humeynisiz Kaldık!                                 | 21 |
| El Fetişistleri                                    | 23 |
| Emperyalist Sol                                    | 27 |
| Yeni Osmanlıcılık Solun Geyiği Olursa!             | 29 |
| Dik Duruş!                                         | 33 |
| Aptal Yerine Konuyoruz da Acaba Biz Neyiz?         | 37 |
| Bu Devirde Düşmanı Belirlemeden Dost Olunmaz       | 41 |
| Ayakkabının Markası                                | 43 |
| Açılıma "Yalan"la Destek!                          | 47 |
| Sol Çıldırılmış Olmalı                             | 51 |
| Marksizmi Bırakın, Bunlar Aydın Bile Değil         | 57 |
| "Demokrat" Sözcüğünden Neden Tıksınıyorum?         | 61 |
| "Ermeni Soykırım" Tasarısı mı Başka Bir Tasarı mı? | 65 |
| Kürt Sorununda Birliği Savunmak                    | 69 |
| Arabesk Müzik Üzerine                              | 71 |
| YAŞ Hayaller, Kuruyan Solculuk                     | 75 |
| Kapitalizmi Övme Suçunu Kimler İşliyor?            | 77 |
| Neden Ordu Yanlısı Değiliz?                        | 81 |
| Peki Neden Asker Düşmanı Değiliz?                  | 85 |
| Bölünmek Neden Kötü?                               | 89 |
| Daha Fazla Özgürlüğe HAYIR!                        | 93 |
| "Solun Dostu" Liberaller                           | 97 |

|                                               |     |
|-----------------------------------------------|-----|
| “Evet”çi Yüzde 58’i Nasıl Bilirdiniz? .....   | 101 |
| CHP Solculuğu Samimiyet Testinde.....         | 105 |
| İşte Solu Kurtaracak Taktik! .....            | 109 |
| AKP Türkiye’si Gerçek Değil! .....            | 113 |
| Özgürlükçü Sol Artık CHP’dir!.....            | 117 |
| Devrimi Çalınan Devrim .....                  | 121 |
| AKP’ye Karşı Olan Herkes Birleşmeli mi? ..... | 123 |
| Ortadoğu’da Devrim Filan Yok!.....            | 127 |
| Devrimi Biz mi Çaldık? .....                  | 131 |
| Devrim Zirve Noktasına Ulaştı.....            | 135 |
| Kemal Kılıçdaroğlu’nun Suni Gündemi .....     | 139 |
| Sen Bir Faşistsin.....                        | 141 |
| Özgürlük Sahteciliği.....                     | 145 |
| Suç Ortakları.....                            | 147 |
| Sinir Harbi... ..                             | 149 |
| AKP Mutlaka Başaracak .....                   | 151 |
| Hoş Geldin Liberal Sol .....                  | 155 |
| AKP’yi Savunmak Zor Zanaat .....              | 157 |
| ‘Bitse de İşimize Baksak’ .....               | 159 |
| Bu Dili Bir Biz Anlamadık! .....              | 161 |
| Akil İnsanlar Heyetinin İşlevi .....          | 165 |
| Yaşasın Özgürlük.....                         | 169 |
| Ders.....                                     | 171 |
| Divan’da Yatıp Akrep’le dolaşmak!.....        | 173 |
| Masumane Talepler.....                        | 177 |
| Haydi Durmayın ‘Elitizm’ Deyin!.....          | 179 |
| ‘Hükümet İstifa’ Sloganı Üzerine... ..        | 181 |
| Kusura Bakmayın, Psikolojim Bozuk .....       | 183 |
| ‘Liberal’ Yanlış oldu, Özür Dileriz.....      | 185 |
| AKP’li Olmayan AKP’ciler Ne Alemde?.....      | 187 |
| ‘Yetmez Ama Evet’ Terörü.....                 | 191 |
| Türbanla Örtülen Operasyon .....              | 195 |
| Alkış.....                                    | 199 |

|                                                                      |     |
|----------------------------------------------------------------------|-----|
| Asker, Yalnızca Asker midir? .....                                   | 203 |
| Türkiye Laiktir, Laik Kalacak!.....                                  | 205 |
| Laiklik Aniden Neden Moda Oldu? .....                                | 207 |
| AKP Ahlakında Liderlik Kültü ve de Liderlik Kültürü.....             | 209 |
| Şaşıra Şaşıra Şaşıramamak.....                                       | 211 |
| Radikalizme Liberalizm.....                                          | 215 |
| Tetikçiler.....                                                      | 217 |
| Her CHP'li Evinden Nasıl Çıkar?.....                                 | 219 |
| Ayağa Kalk... Otur... Rahat!.....                                    | 223 |
| Seçimlerin Ardından... Sonuç? .....                                  | 225 |
| Cuma Tatili, Özgürlükler ve AKP .....                                | 229 |
| "O Bildiriye Hiç Katılmıyorum Ama..." .....                          | 231 |
| Erdoğan Türkiye'sinde Vicdan Yarıştırmak .....                       | 235 |
| Çıpras, Abdullah Gül, İttifaklar ve Lenin.....                       | 239 |
| Kendi Söylediğine İnanmayanların Karşısına İnançla Çıkmak.....       | 243 |
| Cumhuriyet Meşrudur. Nokta!.....                                     | 247 |
| Yirminci Yüzyılı Geri Getirmek... ..                                 | 251 |
| Gerçek Müslümanlar Olmadı, Haydi Gerçek Ülkücüler Görev Başına!..... | 255 |
| Simide Gevrek Deriz Biz.....                                         | 259 |
| 'Eey Almanya, Erdoğan'ı Sıkıştır Ama Uzaklaştırma!' .....            | 261 |
| Milliyetçiliği Sizden Öğrenecek Değiliz .....                        | 263 |
| Tutamadınız Ahtapotun Kolunu, Ergenekon Kaçtı .....                  | 267 |
| 29 Ekim'de Neyi Kutluyorlar? .....                                   | 271 |
| Sevsinler Sizin Emperyalizminizi... ..                               | 273 |
| Cem Yılmaz Haklı mı? Mesele Kutuplaşma mı?.....                      | 277 |
| İdlid'de Milli Duruş! .....                                          | 281 |
| Ali Koç Halka İnince.....                                            | 285 |
| Bu Halkı Ne Yapmalı? .....                                           | 289 |
| Koç ve Sabancı AKP ve Muhalefetle Nasıl Oynuyor? .....               | 293 |
| Davutoğlu Özgürlükçü mü?.....                                        | 297 |
| Bir İttifak Daha mı Var?.....                                        | 301 |
| Türkiye AKP'den de TUSİAD'dan da Kurtulmalıdır .....                 | 305 |
| Sakin Provokasyona Gelmeyin.....                                     | 307 |



## Provokasyon Yazılarından Hatırlatma Dozu'na...

Türkiye'nin yakın tarihi, aynı zamanda liberal saldırganlığın tarihidir. Ne acı değil mi, insanlığın en önemli değerlerinden, yüzyıllar boyu zorlu mücadelelerin itici güçlerinden biri haline gelen "özgürlük" arayışının bu kadar kirletilmesi!

Latince "liber"den türeme kavrama bugüne kadarki yolculuğunda çok farklı anlamlar yüklendi. Hep böyle lanetli değildi aslında. Ama zamanla iş öyle bir noktaya geldi ki, her ülkede değil belki ama hiç değilse ülkemizde bir küfür gibi kullanılır oldu "liberal". Bir avuç "yürekli" ve "medeni cesaret sahibi" dışında kimse liberalliği yakıştırmadı kendine, "ne münasebet" diye itiraz ettiler öyle adlandırıldıklarında. Oysa liberalliğin etkisi, kendini açıkça öyle tanımlayanların düşündüğünün de ötesindeydi. Çünkü liberalizm, kendi başına siyasal ve ideolojik bir ağırlık taşımazken, başka akımlarla girdiği etkileşimde mutlak hâkimiyet kurabiliyor, kimilerini tahrir ediyor, kimilerine ciddi bir enerji sağlayabiliyordu.

Bir görüşe göre, liberalizmin ağırlığı Türkiye'de siyaset alanındaki cehaletin yarattığı bir efsaneden ibaretti. Buna inanacak olursak, yerli yersiz kullanıldığı oranda "liberal" damgası ya da "liberalizm" eleştirisi bütün anlamını yitirdi, gerçek karşılığı olmayan bir sığ polemik unsuruna dönüştü.

Kabul etmek gerekiyor ki, bu görüşte kısmi bir haklılık var. Örneğin başkalarını liberallikle suçlayanların önemli bir bölümünün bu tür bir ithamda bulunma ehliyeti bulunmuyor. "Liberale bak" diyor, bir anda yüzler ona dönüyor!

Ne yazık ki, liberalizm Türkiye'de AKP'li olmamakla birlikte AKP'yi şu ya da bu uğratta destekleyen geniş bir kesime yöneltilen bir suçlamaya indirgen-di. En "gözde" kahramanlar ise "Yetmez Ama Evet"çilerdi!

Keşke o kadarla kalsa, Türkiye’de AKP’yi açıktan desteklemeyen herkes “liberal” etkilere kapalı olsaydı.

Oysa liberalizm Türkiye’de kendi sınırlarının çok ötesine geçti, bir yandan solu düzen adına ıslah ederken diğer yandan milliyetçilik ve İslamcılık gibi, 1960 ve 70’li yıllarda karşı-devrimci bir misyonla hareket eden akımların “merkez”e yerleşmesine yardımcı oldu. Bununla da kalmadı, Türkiye’nin köksüz ve sonradan icat olan sosyal demokrasisinin sermaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılıp sağcılaştırılmasında rol üstlendi.

Yeni CHP’nin etrafı fena halde kirleten yakıtı, liberalizmdir.

Peki bütün bunları nasıl becerdi liberalizm?

Bilindiği gibi 1789 Fransız Devrimi’nin mottosu, Liberté, Egalité, Fraternité; özgürlük, eşitlik ve kardeşlikti. Zaman içinde özgürlük ve eşitlik, devrimci mücadelelerin dayandığı iki temel eksen haline geldi, biri diğerini bütünlüyor, güçlendiriyordu.

Burjuva devrimlerinin henüz tamamlanmadığı, kapitalizmin bazı coğrafyalarda gecikerek geliştiği dönemde eşitlik-özgürlük ikiliğinde hiçbir sorun gözüküyordu. Demokrasiye, özgürlüğe dönük özlem aynı anda hem sosyalist devrimleri hem de burjuva devrimlerini ateşliyordu.

Yirminci yüzyılın en büyük devrimi 1917 Ekim Devrimi, Rusya’da tam tamlına özgürlükçü ve eşitlikçi bir karakterle yükselmiş, tarihin ilk sosyalist kuruluş deneyimi olan Sovyet iktidarının kuruluşu ile taçlanmıştı.

Ancak burjuva devrimleri çağının kapanması, sermaye sınıfının bir kural olarak her yerde gericileşmesi ile birlikte, özgürlük ve eşitlik idealleri arasındaki sürtünme daha fazla hissedilmeye başlandı. Mutlakiyetçi iktidarlara karşı kendi başına dahi değer taşıyan “hürriyet” kavgası (örnek olsun, 1908 Jöntürk Devrimi), kapitalizmin yıkıcı karakterinin belirginleştiği emperyalizm çağında eşitlik arayışına daha bağımlı hale geldi. Doğaldı, kapitalizm yıkılmadan ne özgürlük ne demokrasi gerçek bir anlam taşıyabilirdi.

Özgürlüğün değersizleşmesi anlamına gelmiyordu bu, tam tersine onu değersizleştiren soyutluktan kurtuluyor ve elle tutulur bir gerçekliğe kavuşuyordu. Eşitlikçi bir düzen özgürlüğün en gelişkin biçimine kapı aralıyordu. Tersine geçerli değildi, özgürlük bundan böyle eşitlik arayışını önleme şansına sahip olamazdı.

Liberal saldırıdan söz ediyorduk...

İşte mesele tam da buydu. Liberalizm, eşitlikçiliğe özgürlükçü bir paradigmayla saldırıyordu.

Girişimcinin, piyasa oyuncusunun özgürlüğünü fetişleştiren otantik liberalizm, girişimcinin özgürlüğünü yok etmeden eşitliğe (ve de gerçek özgürlüğe) ulaşamayacağı gerçeğinden hareket eden komünizmle mücadelede insanlar

arası eşitliğin mümkün ve istenir bir şey olmadığı düsturuna sadık ilkel anti-komünizmi cılalayarak, çağın temel çelişkesinin otokrasi yanlıları ile özgürlükçüler arasında olduğu yalanını piyasaya sürmekteydi.

Böylece eşitlikçi her tür yönelim peşinen özgürlüklerin karşısına konuyordu. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin yıkılması için emperyalizmin başlattığı çok yönlü savaşta bu "yenilenmiş" liberalizm en etkili silahlardan biri oldu. Batılı emperyalist ülkelerin "özgürlükçü" olduğu yalanının geniş bir kabul görmesini engelleyemeyen ve gereksiz yere savunmaya çekilen Sovyet sosyalizmi, demokrasiyi eşitlikçiliğin altını çizerek genişletmek yerine piyasanın özgürlük kriterlerine öykünmeye kalkınca kendi altındaki halıyı çekmiş oldu.

Laf aramızda, "Küba nasıl ayakta kaldı" sorusuna verilecek yanıtlardan biri tam da budur. Castro liderliğinde, Küba Komünist Partisi bu tuzağa düşmeyecek eşitlik ve adalet duygusundan yoksun bir özgürlük anlayışını kararlı bir biçimde reddetti.

Bu satırları yazdığım sıra, sürmekte olan Rusya-Ukrayna savaşında tarafları özgürlükçüler ve otokratlar olarak göstermeye çalışanlara da yanıt yetiştirmeye çalışıyoruz. "Komünistler hangi tarafı tutuyor" diye soruyorlar ısrarla. Halbuki bu savaşta eşitlikçi bir taraf yok. Özgürlükçü de kimse yok! Kuzey Amerika ve Avrupalı emperyalistlerin ve onların sahaya sürdüğü Ukraynalı gericilerin Putin despotizmine karşı özgür dünyayı savunduğu tezi yalanın ötesinde bir iğrençlik.

Beri yanda Putin neyi savunuyor? Rusya'nın güvenliğini!

Güvenlikçi paradigma, tıpkı özgürlükçü paradigma gibi eşitlikçiliğin karşısına yerleşiyor. Daha doğrusu güvenlikçi ve özgürlükçü paradigmalar eşitsizlikleri farklı hareket noktalarından meşrulaştırırken, eşitlikçiliğe savaş açıyorlar.

Özgürlükçü paradigma liberalizme, güvenlikçi paradigma milliyetçiliğe yaslanır. İkisinin de sömürü düzenini, sınıfsal/toplumsal eşitsizlikleri sürdürmek ve onaylamak gibi çok temel bir özellikleri var. Birbirlerini tamamlıyorlar.

Bu nedenle AKP yıllarında birbirleriyle kedi köpek gibi didişen ulusalcılar ve liberallerin "Erdoğan rejimi"yle ilgili olarak sürekli yer değiştirmeleri bir rastlantı değil. Bırakın Türkiye kapitalizmini, dünyanın hiçbir yerinde kapitalizm özgürlükçü ve güvenlikçi demagogilerden birini büsbütün bir kenara atamaz.

Yine de bu kitabın neden ulusalcılarla değil de liberallerle uğraştığına açıklık getirmek gerekiyor.

Her şeyden önce AKP döneminde Türkiye'de siyasal ve toplumsal alanının yeniden düzenlenmesinde hâkim rol liberalizmindir. Ulusalcılık, devletin içindeki bazı odakların tutamak noktası olarak ortaya çıktı. MHP'nin rengini verdiği milliyetçilikten kendisini ayırtırmak için daha seküler bir çerçevede

hareket etti, daha önce düşmanca yaklaştığı solun bazı kavram ve iddialarını içine çekti, bunu yaparken solun bir kesimini de etkiledi. Ancak şu son yıllara kadar AKP'nin yıkıcı hamlelerinin tamamında ulusalcılık savunmada, liberalizm saldırıdaydı.

Bu savunu, sınıfsal karakteri nedeniyle başarısızlığa mahkumdu. Türkiye burjuvazisinin AKP'yle ilişkisini son derece yüzeysel bir biçimde ele alan, kapitalizmin ihtiyaçlarını kavramayan ve sorgulamayan ulusalcıları aynı sınıfsal karaktere sahip liberallerin alt etmesi çok kolay oldu.

Çünkü liberalizmin asıl gücü başka akımlar üzerindeki etkisinden kaynaklanıyordu.

Ve bu akımlar arasında Türkiye solu da vardı.

12 Eylül'den kısa süre sonra Türkiye'de sivil toplumcu bir eksende kendisine sol içinde alan açmaya başlayan liberalizm, 1988'den itibaren Sovyetler Birliği'nde belirginleşen karşı devrimin yardımıyla 1917 sonrasında insanlığın bütün eşitlikçi sıçramalarını özgürlüklere vurulan bir darbe olarak tanımlayarak "devrim" fikrini kriminalize etmeye kalktı. Rusya, Çin ve Küba'daki devrimler başta olmak üzere tüm devrimci dönüşümler özgürlük idealine ihanet olarak gösterildi.

Solun bu kadar pespaye bir yaklaşıma izin verip onunla etkileşime girmesinin karmaşık nedenleri vardı.

İkisi özellikle irdelenmeyi hak ediyor.

12 Eylül 1980 faşizmi, temel hak ve özgürlüklere karşı sistematik bir saldırıydı. Kenan Evren ve arkadaşlarının yönetimindeki cunta başka bazı ülkelerdeki darbecilerden daha gaddar değildi belki ama oldukça programlı ve iyi düşünülmüş bir strateji sayesinde daha tahripkar bir politika izliyorlardı. Solun etkisini uzun vadeli olarak silmek için o denli gelişkin bir görev bilinciyle hareket ettiler ki, solda sermaye sınıfına duyulan kin yerini devlete duyulan düşmanlığa bıraktı. Sınıfsal temelleri olmayan bir devlet tanımının sivil toplumcu hastalıklara davetiye çıkaracağı ortadaydı.

Liberalizmin sola çatkapı nüfuz etmesinin bir diğer nedeni ise solun önemli bir bölümünün sosyalizme demokrasiden geçerek varılacağına ilişkin bir şablonla hareket etmesiydi. Geçmişte devrimci bir perspektife sahip olan demokratik devrimcilik 12 Eylül'den sonra büyük ölçüde liberalizmin özgürlükçü paradigmasının eline düştü ve eşitlikçi bir ideal olarak sosyalizmin üzerini örten bir demokrasi/özgürlük vurgusu öne çıktı.

Özgürlük ve demokrasi kavramlarına radikal bir görüntü sağlayan Kürt ulusal hareketinin yükselişi ile birlikte, Türkiye solunun içindeki liberal virüs bu iki zayıf noktayı kullanarak hızla yayıldı ve meşruluk elde etti.

Bu anlamda 1980'lerde Gelenek Dergisi ve hareketinin, sonrasında Türkiye

Komünist Partisi'nin tarihi bir açıdan liberalizmle mücadelenin tarihidir.

Bu mücadele AKP'nin iktidara geliş sürecinde çok sert bir biçim aldı. En gelişkin ya da iddialı ifadesini Ufuk Uras projesinde bulan liberal sol, Türkiye'de devrimci hareketin bütün kanatlarına hâkim olmak için çok yönlü ve birçok açıdan "karanlık" bir çaba içine girmişti.

AKP yerli ve yabancı sermayenin açık desteği, daha doğrusu planlamasıyla iktidara geldiğinde, 12 Eylül faşizminin hazırladığı bir iklimde tarihsel bir dönüşüm projesini uygulamaya soktu. Adlı adınca bir karşı devrimden söz ediyorduk.

Uluslararası tekellerin çıkar ve istemleri doğrultusunda Türkiye'de geçmişten kalan bazı engellerin temizlenmesi gerekiyordu. Cumhuriyet yıllarında, biraz burjuva devrim sürecinin etkisiyle biraz da sonrasında Türkiye işçi ve devrimci hareketinin zorlamasıyla yerleşiklik kazanan kamucu, yurtsever ve laik birikim tasfiye edilmeliydi.

AKP işe koyulduğunda, seçmen desteğini almıştı arkasına ama bu tür bir tarihsel operasyon için meşruiyete asla sahip değildi. Fethullahçıların ön ayak olduğu Abant toplantılarıyla, fonlarla, sivil toplumculukla, kimlikçilikle yumuşatılmış Türkiye solu AKP'ye özgürlükçü bir perspektif açısından hayır-hah bakarak devletin anti-demokratik, despotik karakterine karşı güçlü bir müttefik bulduğunu sandı.

Türkiye solunun tamamı bu rüzgâra kapılmadı belki ama durum gerçekten de içler acısıydı. Özelleştirmeler doludizgin başladığında bunun özgürleştirici sonuçları olacağını müjdeleyen solcular sayesinde AKP rahat nefes aldı. Türkiye kapitalizminin emperyalist dünyayla eklemelenmesi açısından önemli bir uğrak olan Avrupa Birliği'ne üyelik başvurusu yine özgürlükler alanının genişleyeceği iddiasıyla olumlandı. Öyle ki, Türkiye'de bir kısım solcu Avrupalı emperyalist hükümetlere *"AKP hükümet ama henüz iktidar olamadı, onu cesaretlendirin"* diyecek kadar pervasızlaştı. Yine laikliğe öldürücü darbeler indirme hazırlığındaki AKP'ye en büyük yardım Türkiye toplumundaki ilerici direnci özgürlükçü bir demagojiyle kötürümleştiren liberalizm belirlenimli soldan geldi.

Şu anda üç kırmızı çizgimiz olarak sürekli vurguladığımız kamuculuk, yurtseverlik ve laiklik liberal saldırıların on yıllar boyu hedefinde durdu, bu ilkeleri savunanlar ulusalcılıkla itham edildi.

Bütün bunlar yalnızca Türkiye'ye özgü değildi. Dünyanın hemen her yerinde, sol liberalizm tarafından kuşatıldı hatta birçok örnekte teslim alındı. Ancak pek az ülkede Türkiye'deki kadar ağır bir saldırıya tanık olundu.

Saldırının şiddeti, saldırıya direnci de güçlendirdi. Örneğin, 1990'larda Ufuk Uras projesinin serpilip gelişmesi sayesinde liberalizmin en kıymetli

mevzilerinden birine dönüşen ÖDP’de Devrimci Yol geleneğinin toparlanarak bu liberal operasyonla hesaplaşmaya girmesi, bugün Sol Parti’de somutlanan tarihsel bir kazanım haline geldi. Başka örnekler de var kuşkusuz.

Zaman zaman bu mücadelede yalnızlaşan ve tecrit edilmeye çalışılan Türkiye Komünist Partisi ise hemen her uğrakta bu kuşatmayı yardı, karşı saldırıya da geçti ama liberalizm virüsünün içine sızmasını engelleyememenin faturasını 2014’te derin bir krize girerek ödedi. Neyse ki, kendine başka saiklerle eklemlenen unsurların yardımıyla TKP’yi eşitlikçi bir paradigmadan kopararak başkalaştırmak isteyen liberal çizgi parti içinde ortaya çıkan direnci aşamadı ve tamamen farklı bir kulvarda konumlanarak kendisi için açılan alana yerleşti.

TKP’nin bu zorlu dönemde kendisini korumasını ve sonrasında Türkiye siyasetinde yeniden ağırlık kazanmasını kolaylaştıran elbette 1990’lı yılların başından itibaren gerek ideolojik, gerek siyasal, gerekse örgütsel alanda liberal müdahalelere karşı etkili bir mücadele yürütmüş olmasıydı. Bu TKP’nin müktesebatıydı ve onu silmek, yok saymak mümkün değildi.

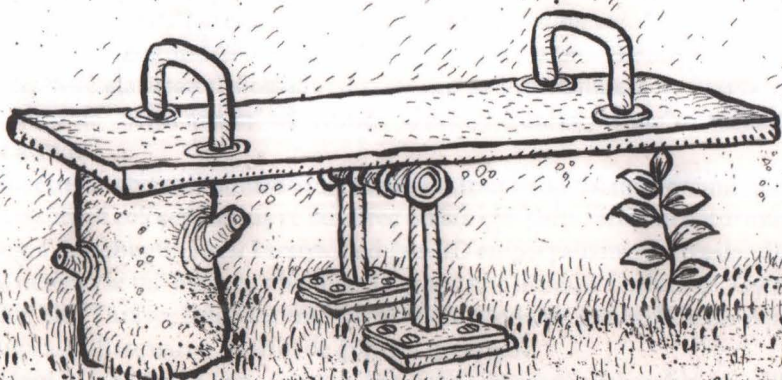
Bu kitapta TKP’nin bütün üyelerinin kolektif emeğinin ürünü olan bir doğrultunun güçlenmesi ve daha iyi anlaşılması için yayınlanan yazıların küçük bir bölümü yer alıyor. Böyle bir kitap hazırlama fikri ilk ortaya çıktığında aklımıza “*Provokasyon Yazıları*” ismi gelmişti. Yayınlandıkları zaman bu yazılar liberal zihniyetin sinir uçlarına dokunmuş, bayağı tepki çekmişti. Provoke olmuşlardı farklı bir sesin çıkmasından...

Herkesin beğendiği, onayladığı bir siyasi tavırdan hayır gelmeyeceğini bilen insanlarız.. Liberalizmle, onun sol içindeki unsurlarıyla ve onun ikiz kardeşi milliyetçilikle yıldızımız hiç barışmayacak. Ancak bu seçkiyi onlar için değil, dönemi ve Türkiye’de yaşananları anlamak isteyenlere yardımcı olabilmek için hazırladık.

Umarım işe yarar.

Umarım Türkiye solu eşitlik idealini özgürlük kavramıyla boğmaya kalkanlara karşı uyanıklığını artırır, her dönem sınıf çelişkilerini kendisine temel alır ve önümüzdeki zorlu dönemde sermaye sınıfının en azgın ve şımarık kolu olan liberalizm karşısında daha hazırlıklı olur.

Hatırlatma Dozu, bu ihtiyaca denk düşmektedir.





## Humeynisiz Kaldık!

İçiniz rahat etsin... Türkiye’de Humeyni yok! Öyle diyorlar. Geçtiğimiz hafta Avrupa Parlamentosunda Mesut Yılmaz’a haddini bildiren ama yabancılara ayıp olmasın diye “daha beter etmeyen” ÖDP’den bağımsız milletvekili Ufuk Uras ne demişti? *“Türkiye İran değil, Erdoğan da Humeyni...”*

Bu İran benzetmesi oldum olası baş ağrıtmıştır zaten... Bir siyasi cinayet işlenir, “Mollalar İran’a” sloganını duyarsınız, ayda bir bilmem ne Post’ta ya da Tribune’de “derin analiz” adı altında “Türkiye İranlaşıyor mu” sorusuna yanıt aranır...

Elbette İran yanı başımızdadır, önemlidir. İran halkı “İslam Devrimi” adı verilen sürece çok şey katmış ve bu süreç ondan çok daha fazlasını götürmüştür amma, İran bugün karşı karşıya kaldığı ABD emperyalizmiyle kıyaslandığında, neredeyse tali bir sorun halinde durmaktadır insanlık tarihinde... Öyleyse, ikide bir “Türkiye İran olur mu” sorusunun gündeme gelmesinde bir Amerikancı koşullanmanın izlerini de görmek gerekiyor.

Hani laik bir karta oynanacaksa, bari İran’ı da aradan çıkaralım misali!

E bir de son derece etkileyici Persapolis çizgi romanı ve onun yine etkileyici çizgi filmi orta sınıf mensuplarımızın *“şuna bi bak ya, ben kötü oldum”* diyerek elden ele dolaştırdığı bir başyapıt haline gelince, Türkiye’nin Humeynisini aramak farz oldu.

Uras açıklık getirdi: “Erdoğan değil”... O zaman kimdi yerli Humeyni?

Bu kez gözler dönme hazırlığına başlayan Fethullah Gülen’e çevrildi. Zaten Cumhuriyet mitingleriyle birlikte “rövanş, Fethullah’ın döndüğü gün alınacak” dedikodusu yayılıyordu. Laikçiler bir milyon mu topladı, havaalanından Taksim’e bir insan seli akacak, artık beş mi, on mu, milyonlarca kişi hoca-efendiye bağrını açacak, Cumhuriyet mitinglerine gelenler evlerine çekilip perdelerini örteceklerdi. *“Duydun mu Humeyni gelmiş”* diye fısldayacaklardı sokularak birbirlerine...

İtiraz ediyordu başkaları bu senaryoya... Böyle dönmeyecekti, rahatsızdı, yaşlanmıştı, bütün planlarını kaçınılmaz kader anına göre yapmıştı. Cenazesi mahşer yerine dönecek, Türkiye’de o saatten itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Lakin eline beraat onayını ve ABD’den “artık dönme zamanı” düsturunu aldığıında, “*ben de Humeyni değilim*” deyiverdi Gülen.

Ufuk Uras akademi kökenlidir, titizdir, “Erdoğan değil” diyorsa, doğrudur! Fethullah Gülen de kendisi için söylenenleri reddedince kaldık mı Humeynisiz!

Humeynisi olmayan, İran’a da benzemeyen bir ülkedeyseniz... Tehlike yok! Tehlike var da... Öte tarafta... Darbede...

Ama lütfen ciddiyet... Birazı dahi yeter!

Türkiye bir Amerikan operasyonunun tam orta yerinde. İslamcılaştırma, uluslararası sermayenin bizim buralar için bulduğu çözüm. Proje büyük bir hızla hayata geçiriliyor ve hâlâ İran, Humeyni masallarıyla oyalanıyoruz.

Türkiye İran olmaz, olamaz... Sayısız gerekçesi var bu imkansızlığın. Memlekette Humeyni filan da aramaya gerek yok. Ancak “bu ülkede Humeyni yok” derken, Türkiye’nin İran olmadığını vurgularken, biraz ihtiyatlı olunmalı. İran Devrimi’nin hiç değilse ilk evresindeki pozitif yanlar, İran’ın ABD karşısındaki konumlanışı bütünüyle bir kenara atılmamalı. Bu açıdan paniğe kapılacak olan kapılsın, Türkiye’nin kısa sürede 1979 İranı’ndan daha “karanlık” bir döneme girmesinin olasılık dahilinde olduğu söylenmelidir.

Sola ciddiyet gerek, tutarlılık gerek. İlimli İslam, sermayenin ve emperyalizmin gereksinimleriyle örtüştüğü andan itibaren somut bir gerçeklik haline geldi. Ve artık söz konusu olan Türkiye’nin İranlaşması değil, bölgenin Türkiyelileştirilmesidir. Dileyen Humeyni’yi arar, anlatılan İran hikayelerini dinleyip “ne alaka” diye rahatlar.

Oysa Türkiye, Türkiye’dir. Bu ülkede Abdullah Gül Cumhurbaşkanı’dır, Fethullah Gülen ülkeye dönme hazırlığı yapmaktadır, NATO’yla yatıp kalkmaktan ve sol/halk düşmanlığından şaşışmış silahlı güçler bu tabloya kendini nasıl uyarlayacağını derdindedir, uluslararası sermaye bu koca ülkenin her bir karışına nüfuz etmeye karardır...

Bir tek Humeynimiz eksikmiş!

Rahatladım...

## El Fetişistleri

Sosyalist Enternasyonal<sup>1</sup> konusu geçtiğimiz hafta sol'da işlendi. O haberden öğrendik ki, 22 Temmuz seçimlerinden hemen önce solcusu, sağcısı, liberali şenmemiş şikayet dilekçesi yazmış Sosyalist Enternasyonal'e... *"Atın CHP'yi, size yakışmıyor"* filan demişler...

Solcu için kavram kargaşası olabilir, adında "sosyalist"i görünce, hele "enternasyonal" sözcüğü ile karşılaşınca dayanamamışlardır... Hepimiz bir aileyiz deyip Irak işgalcisine, uluslararası tekellerin güzide rgtne CHP için dilekçe yollamışlar işte...

Sağcı için daha enteresan. Onlara ne? Gerçi AKP'lilerin gözü dönmüş, her yerde olmak, her şeyi ele geçirmek istiyorlar. Bakın işin peşini bırakmadılar, CHP'yi Sosyalist Enternasyonal'den attırmak için her gün yeni bir girişimde bulunuyorlar. Haluk Özdalga, *"ben bir sosyal demokratım, üzülerek söylemek istiyorum ki, CHP sosyal demokrat değildir, bakın ben de AKP'ye geçtim"* diyerekten mektup yazıyor ve ekliyor: Partim için bir talebim varsa namerdim!

Zavallı CHP ise onca sıkıntıdan sonra eldeki Sosyalist Enternasyonal yeliğinden de olmamak için çırpınıyor. Belli ki, Baykal'ın aklından "ulusal onur" gösterisine soyunup *"alın Sosyalist Enternasyonalinizi başınıza alın"* demek de geçiyor ama sonra ne olacak? Batının hükümet partileri karşısındakiler, şov yapılacak insanlar değil!

Çaresizlik içinde kara kara düşünüyor CHP yönetimi Sosyalist Enternasyonal'in Yunanistan'da yapılacak toplantısı yaklaşırken...

Biz onları kendi dertleri ile başbaşa bırakalım ve şu yurt dışından onay alma ve yurt dışına şikayet etme meselesine daha tepeden bakalım...

Türkiye'de pek az kişi ülkenin kendi yağıyla kavrulabileceğine inanmakta.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında komünizmin artan etkisini kırmak için kurulan ve emperyalist sistemin en önemli siyasal yapılanmalarından biri olan rgt. –Editörün Notu

Bunun siyasete yansması, sağa da sola da dış dinamik ve dengelerin tamamen belirleyici olduğu düşüncesinin yerleşmesidir.

Dolayısıyla, son tahlilde “söz” dışarınındır. İstedığımız kadar emperyalizmden, batılı ülkelerin hesaplarından, dış düşmandan, kafirden gavurdan söz edelim, karar anında “onaylatmamak” olmaz. Bu nedenle bütün “iktidar” adayları, sivil olsun asker olsun, ABD’ye gitmekte, kendilerini onlara beğendirmekte ve bunu açık ya da örtülü bir biçimde içeride pazarlamaktadırlar.

Burada bitmez... İç politikada en etkili araç, rakiplerinin dışarıda itibarsızlaştığını göstermektir. Amerikan karşıtını oynayan İslamcı gazete, ABD yönetiminden “laik” kanada bir eleştiri geldi mi bunu hemen manşete koyar, bok varmış gibi... Tersi de geçerlidir, ABD’nin ılımlı islam projesini ayda bir dizi yapmadan rahat edemeyen bir gazete Vaşington’daki üçüncü sınıf bir stratejistin ağzından “İslamcı tehlike” lafı çıktı mı derhal “*ABD AKP’den umudu kesti*” başlığı atmaktadır.

AB’den AKP’ye tokat, Brüksel’den CHP’ye kötü haber... Rezillilik... Dileyen bunu yalnızca aşağılık kompleksine bağlayabilir. Asıl konu, herkesin “dış gücü” kabullenmesidir ve siyasi aktörlerimiz meşreplerine göre bu dış güçle kendilerini bağlantılandırmaya çalışmaktadır.

Kimsenin aklına bu ülkeyi kendi ayakları üzerinde doğrultmak gelmemektedir. Milliyetçisinin ABD köpekliğiyle anıldığı, en onurlusunun “*ABD’ye Türkiye’nin önemini kabul ettirmek*”ten öte ufku olmadığı bir ülkede başka ne beklenir ki?

Tabii, birbirlerini şikayet edecek, “*şunu atın*”, “*bununla konuşmayın*”, “*o var ya o, siz onu bilmezsiniz*” dilekçeleri yazacaklar...

AKP’nin derdi budur. Gördünüz mü, Sosyalist Enternasyonal de onları istemedi diyebilmektir. Varsayalım ki oldu, “sosyalizm”in s’sine tahammül edemeyen, bu nefretle gözünü kırpmadan cinayet dahi işleyebilecek kafasızlar mutlu olacak, “e adamlar doğruyu gördü” diye rahatlayacaklardır.

CHP değilse AKP! Hiç kuşkunuz olmasın, AKP’liler “*biz aynı zamanda sosyal demokratız*” diye Avrupa Parlamentosu koridorlarında dolaşiyor. Daha ötesi de var... Biraz daha uzağa, Latin Amerika’ya gittiklerinde “*ABD’yi kovmaya hazırlanıyoruz*” diyenlerle de, “*ben Marksistim*” diye kasılarıyla da karşılaşırırsınız... Bir Latin Amerikalı siyasetçi, “*Türkiye’de ne çok solcu, ne çok devrimci var*” diye şaşkınlık belirtmişti... MHP’lilerden, AKP’lilerden, CHP’lilerden söz ediyordu... Bizim payımıza yine utanmak düşmüştü...

Ne tutarsa... Siyasi partiler için dış ilişkiler “kılık değiştirmek”ten ibaret. Nasılsa orası dışarısı ve dışarıda asolan mümkün olduğunca fazla merciden “onay” almak.

Solda da aynı şey... Leninizme açık açık küfret, sonra “*biz aslında komünist partisiyiz, bakmayın işte, yasalar, masalar, masallar*” diye dert anlat! Sonra

sosyal demokratların yanına git reel sosyalizme küfret, çağımızın uzlaşma çağı olduğuna ilişkin gerici fikirleri döktür, yeşillere *“en büyük sorun çevre”* diye şirinlik yap...

Daha olmadı, mektup yolla... *“Sayın büyük otorite... Filanca partiye asla inanmayınız, onlar aslında şucu ve de bucudur. Gerçek dostunuz biziz, saygılarımızı sunarız...”* Ben bunlardan çok okudum. Gülemedim, ülkem adına üzüldüm.

Bu nedenle AKP çırpındıkça CHP'yi Sosyalist Enternasyonal'den attırmak için, canım sıkılıyor... Şu zerre kadar ilgilenmediğim, emekçi halkımızın büyük derdi CHP *“ne haliniz varsa görün”* dese... İnanın rahatlayacağım...



# Emperyalist Sol

Geçtiğimiz hafta sol'dan arkadaşlarla konuşurken "Sosyalist Enternasyonal" konusunu öne çıkarabileceğimizi söylemiş, "göreceksiniz bu mesele büyüyecek" diye sözümona kehanette bulunmuştum. Nerdee?..

Ben bir-iki AKP açıklaması, Erdoğan'da sağlam bir sataşma, CHP'den de yanıt olarak utangaç bir basın açıklaması bekliyordum. O kadar... Nereden bilebilirdim her önüne gelenin Sosyalist Enternasyonal'e mektup döşeneceğini? Birazcık öngörüm olsaydı, sol'da Sosyalist Enternasyonal'e şikayet dilekçesi şablonu hazırlayıp, "okurlarımıza hizmetimizdir" diye bir kenara asmayı önerirdim.

Bu kadarını beklemediğim için, kendimi, çünkü yazıma bir başka boyutu ile malzeme olan "Sosyalist Enternasyonal" konusuna yine girmek zorunda hissediyorum. Bir tür ceza olarak!

Son mektupçular arasında Baskın Oran da var. Zaten anlamalıydım, Ufuk Uras'ın konuyla ilgili açıklamasından bu başlığın liberalleri pek bir heyecanlandırdığını... Oran mektubunda diyor ki, *"Eğer CHP Sosyalist Enternasyonal'den atılırsa, bu partiyi bir parça sallayıp kendine getirebilir. Benim amacım CHP Sosyalist Enternasyonal'den atılsın, adam olsun tekrar alınsın..."*

Ne kadar masum ve iyi niyetli... Maksat CHP kurtulsun!

Dilekçeci solcularımızdan bilgisizlik ve saflık nedeniyle Sosyalist Enternasyonal'e seslenenleri bir kenara koyuyorum. Ancak önemli bir bölümü ve onlara yeni eklenen Uras ve Oran gibi liberaller bilirler ki, Avrupa Birliği'nin Türkiye'de sonuç alabilmesinin tek yolu, Avrupa solunun etkili müdahale kanallarına sahip olmasıdır.

Sol dediysek elbette devrimcisini, komünistini değil, sol olarak pazarlananları, Sosyalist Enternasyonal'i ve Avrupa Sol Partisi'nin içinde yer alan güçlerin bir bölümünü kastediyoruz.

İşte bu "sol" olmadan, bu "sol"un etkili ve cesur açılımları olmadan Avrupalı emperyalistler doğuya açılmaz. 20. yüzyılda bu "sol"un tarihinin merkezine

emperyalist çıkarları doğuya doğru taşımaktan başka bir şey koyamazsınız. Sağcı güçler, muhafazakar ideoloji, emperyalizmin tahkim edilmiş cephe gerisidir. Demokratikleşme süreçlerini desteklemek, ezilen halklara özgürlük sağlamak gibi bahaneler milliyetçi, ırkçı, ksenofobiyle malul Avrupa “sağı”na uymaz.

Birinci Dünya Savaşı’na bakın, sonrasına ve Soğuk Savaş yıllarına... Avrupalı tekellerin dış politika hamlelerinde hep sosyal demokrasi ve onun bir adım ötesinde duran “sol” güçler rol üstlenmişlerdir.

Şiddetli anti-komünizm ve anti-sovyetizm bu cesur hamleleri ideolojik olarak sağlama almakta, kimi eski kafalı burjuva çevreleri rahatlatmaktaydı.

Sovyetler Birliği dağıldı, anti-komünizm bitmedi. Ancak Avrupa solunun üzerine düşen yük daha da arttı. Yugoslavya’ya karşı yürütülen “zorba” ve “yıkıcı” faaliyetleri Avrupalılara “sol” anlattı. Öyle ki yakın tarihin en gerici, en militarist hareketi birçok kişinin hafızasında hâlâ insani yardım operasyonu olarak yer etmiş durumda.

Benzer bir süreç, Irak’ta da yaşandı. Ama Avrupa solu bu kez zorlanmıştı kanlı işgali pazarlamakta...

Yine de görevlerini yaptılar. Sosyal demokratlar, yani şu Sosyalist Enternasyonal tayfası, yani Uras’ın “sol” diye tanımladığı odak, yani Oran’ın CHP’yi sallamasını istediği örgüt, kapı gibi durdu Bush’un arkasında. Avrupa Sol Partisi’ndeki erosentrik gruplara da Irak direnişini karalamak düştü: Irak demok-rasisini Iraklı yurtseverlerin eylemleri baltalıyordu!

Başka ne yapıyor bu “sol” güçler? Türkiye gibi ülkelere emperyalist ideolojinin yerleşip yayılmasına yardımcı oluyor, dost güçlerle işbirliği yaparak ülke kamuoyunu yumuşatıyor ve müdahalelere açık hale getiriyor. Dediğim gibi bunu “sağ” yapamaz, “sol” pek güzel ve pek büyük maharetle yapar!

Sosyalist Enternasyonal, emperyalizmin koçbaşısıdır. Onun eteklerine üşüşen “Avrupa solu” emperyalist operasyonların gönüllü sivil toplum ayağıdır.

Şimdi bunu daha cesur bir biçimde söylemek gerekiyor. Söyleyelim ki, dilekçecilerimizin neden sürekli olarak Avrupalılara müdahale kanalları açmak için çaba harcadıklarını daha iyi anlatalım. Söyleyelim ki, emperyalist solun Türkiye bacağına kuvvetlendirmek için sürdürülen çalışmaların etkisi azalsın. Söyleyelim ki, zaten emperyalist planlara tamamen açık hale gelen ülkemizde bu planları bozacak tek güç olan sola da “emperyalist sol”un gölgesi düşmesin.

Onlar emperyalistlere dilekçe yazıp, seslensin, biz bildiğimizi yapalım.

# Yeni Osmanlıcılık Solun Geyiği Olursa!

Bakalım Türkiye solunda şu Yeni Osmanlı hezeyanlarına nasıl tepki verilecek? Tahmin etmesi zor değil ama bir yandan da merak etmiyor değilim. Neler yazılacak, neler söylenecek, ortalığa ne tür güzellikler, inciler saçılacak...

Bir bölüm illa ki, umursamayacak, umursayanları gündem saptırmakla suçlayacak. *"Yeni Osmanlı değil, TKP'nin yeni oyuncuğu"* diye yazmış bir okur, sağ olsun! Ortalıkta bir oyun olduğu açık da, kimin neyle oynadığı meselesi biraz karışık...

Hiç kuşku yok, liberalizmle düşüp kalkanlar olup bitenlere "demokratikleşme" penceresinden bakacaklar. Nasılsa entelektüel geyiklerin esaslı bir parçasıdır *"Osmanlı'yı hafife almayın, akil bir sistem oturtulmuş, hoşgörü yerleşmişti"* saptaması. "Ötekine saygı" ile başlayıp biten bir liberal dünyada ceberrut Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı ademi-merkeziyetçi Osmanlı!

Neden olmasın?

Sonra, bu ülkedeki bütün kötülüklerin kaynağı olan elitist diktatörlerin kökeni var. Asker ve CHP, öncesinde İttihat Terakki ve elbette Genç Türkler... Zaten işler Genç Osmanlıların Jön Türklere dönüşmesiyle bozulmaya başlamamış mıydı? Son demokrat Prens Sabahattin'in elenmesiyle Türkiye'nin faşizme yolculuğu da hızlandığına göre... Mutlaka soğukkanlılık önerecek, *"Osmanlı İmparatorluğu'na nasılsa geri dönülmez, konuya daha geniş bir mercekten bakılmalı"* denecektir. Farklı kimliklerin daha özgür hale gelmesi... Fena mı? Zaten bağımlı bir coğrafyada savaş ve çatışmaların yerini din faktörü ile bir arada tutulan özerk birimlerin alması... Kötü mü? Yerel idarelerin sözünün olması... Tercih edilmez mi?

Daha yüzüstüleri, tıpkı Avrupa Birliği konusunda olduğu gibi, *"bu bir süreç, bundan demokrasi ve insan hakları için yararlanalım"* diye savunacaklardır pozisyonlarını, küreselleşme çağının şark cephesini keşfetmenin heyecanıyla...

Ve elbette Kürt meselesi var. Hani başka her şeyi belirleyen, Türkiye solunun varoluş paradigması haline gelen konu... E bu açıdan bakıldığında...

Mükemmel çözüm! En azından mükemmele yakın! Geniş bir Kürt sancağı, kuzeyi ve güneyi birleştirmiş, özerkliğini elde etmiş. “Bizimkiler” çoğunlukta, ortada ne Barzani kalır ne Talabani, Osmanlı’nın sol kanadı haline geliverir Amediyeye.

İşte burada devreye ulusalcılıkla halvet halinde olanların “acaba” sorusu girecektir. Acaba, Yeni Osmanlı bir ABD projesi olmaktan çıkar da, bir “Doğu” seçeneği olarak Türkiye’nin eksen değişimine yardım edebilir mi? Büyüyen, bölgesel bir Türkiye’yi Avrupa’nın Amerika’nın kontrol etmesi zorlaşacağına göre... Varsın “Yeni Osmanlı” hayalleriyle avunsun gericiler, Türkiye Cumhuriyeti yaşayacaksa, genişlemelidir. Dikkatli olalım, cumhuriyet düşmanlarının ekmeğine yağ sürmeyelim ama bu fırsatı da kaçırmayalım. Türkiye’yi küçültmeden birileri, biz onu büyütelim!

Derler, mutlaka böyle derler...

“Devrimcileri” de unutmayalım. “Ha Osmanlı, ha TC” en popülerleri olabilir. “Ne fark eder, değiştirirsiniz, adınızı OKP yaparsınız” yılışıklığı da gelecektir arkasından. “Fena mı, yıkılıyor burjuva diktatörlük, akıllı ol kendine fırsat yarat” diyenler de çıkacaktır. En güzeli, “Ortadoğu devrimci çemberi” tezlerinin hortlaması olur. Hazır Erdoğan popülerken eski defterleri piyasaya sürmenin tam zamanı değil midir?

Sözün kısası, “korkmamamız” öğütlenecektir, “Sen çok yaşa Sultan Abdülhamit” pankartlarından rahatsızlık duymamamız, halifelüğün yeniden tesisi tartışmalarına “başka” bir açıdan bakmamız önerilecektir.

Ama biz korkuyoruz. Gelişmelerden korkuyoruz. Bu gelişmelere karşı yeterince direnç örgütleyememekten korkuyoruz. Türkiye solundan Yeni Osmanlıcılığa vize verenlerin çıkmasından korkuyoruz.

Korkuyoruz çünkü Yeni Osmanlıcılığın Türkiye Cumhuriyeti’nin tasfiyesi ve bununla birlikte emperyalizmin bölgesel planları için inanılmaz derecede etkili bir ideolojik güce dönüştüğünü görüyoruz. İslamcılara gereksindikleri meşruiyeti, milliyetçilere aradıkları çıkış için doğrultu veren bu açılımın Türkiye’de solu hazırlıksız yakaladığını düşünüyoruz.

Korkuyoruz, açığı kapatamamaktan...

Korku, her zaman teslimiyete götürmez!

Korkun, Yeni Osmanlıcılıktan korkun, bu sürecin sonuçlarından, aktörlerinden ve boyutlarından korkun. Korkun ki, kanıksamayın ve mücadele edin.





## Dik Duruş!

Bugün Tayyip Erdoğan'dan şikayet edenler... Onun bir zorba olduğunu ileri sürenler... Ona "padişah bozuntusu" diyenler... Ondan "MHP'den daha milliyetçi oldu" diye söz edenler... Ve özellikle "demokrasi", "özgürlük" adına konuşanlar...

Söylenmeye hakkınız yok, Erdoğan'ı biraz da siz yarattınız. *"Ne alaka, o bir 12 Eylül çocuğudur"* diye diklenmeyin hemen. Evet, bunların hepsi 12 Eylül çocuğu ama çok uzun bir süre gözünüzün 12 Eylül'ün faşist paşalarından başka bir şey görmediği bir gerçek değil mi? Turgut Özal'ı bile zamanında sevimli göstermeye çalışmamış mıydınız? 2003'te *"Erdoğan hiç değilse sivilidir"* demiyor muydunuz? Avrupa'da kapı kapı dolaşıp *"asker izin vermiyor hükümete reformlar için, siz destek çıksanız, cesaret verseniz"* diye kibirli burjuva politikacılarından yardım dilemiyor muydunuz? Ee, bu kadar katkı boşa gitmedi elbet, Erdoğan tam istenen kıvama geldi. Hormonladınız onu anlayacağınız...

*"Bırakın bunları, onu ABD yarattı"* da diyebilirsiniz. Yalan değil, Vaşington'dan gelen akıl ve destek olmasa, Tayyip bey en fazla bir süpermarket adı olabilirdi Kasımpaşa'da. Lakin, *"bu adamın arkasında ABD var"* dediğimizde, kimileriniz *"her şeyin arkasında ABD'yi görmekten vazgeçin, ABD bu ülkede en çok orduyu destekler"*, kimilerinizse *"ABD'nin önceliğinde Türkiye yok, bu nedenle demokratikleşmeye göz yumuyorlar"* türünden ayıp laflarla Erdoğan'ı aklamaya çalışmıyor muydunuz? Hafızamız mı bizi yanıltıyor?

Sermaye egemenliğinin, emperyalizmin on yıllardır toplumu çürüttüğünü, AKP iktidarının biraz da bu çürümenin ürünü olduğunu söylediğimizde, *"bu nasıl demokrasi anlayışı"* diyerek bizi elitizmle suçlayanlar da sizin aranızdan çıkmamış mıydı? Gericileşmeye karşı mücadeleyi hafife alıyor, *"alışacaksınız, toplumun değer yargılarına"* diye ahkam kesiyordunuz. Alıştınız umarım!

Ama rahatsızsınız... Hiç değilse bazılarınız... Meğer derdi demokratikleşme filan değilmiş, özgürlükleri hep kendine yontmuş, Kürtlere de kazık atmışmış...

Yapar!

Yapmaya da devam eder. Altyapı sağlam!

Nâzım'ı kullandı. Koca şairin hiç suçu yok ama "siz" Nâzım "dostları" için ne demeli? Zamanında patronların Moskova'da organize ettiği Nâzım anmalarına katılan sanatçıları eleştirdiğimizde *"sekte olmayın Nâzım'ı herkes sahiplensin, ne güzel"* tepkisini vermediniz mi? Tekelci banka *"Nâzım'ı bu ülkede yalnızca ben yayınlardım"* diye ortaya çıktığında *"banka manka tanımıyoruz"* tavrı alan TKP'liler için *"bunlar zaten isim hırsızı, şimdi de telif hırsızlığına soyunuyorlar"* yorumunu yapmadınız mı? Vatandaşlık için 500 bin imza toplandığında *"başka derdiniz yok mu"* diye burun kıvırdıktan birkaç yıl sonra bakanlar kurulu kararı için *"yine de iyi gelişme"* demeci vermediniz mi?

Erdoğan'ı biraz da siz yarattınız!

Ne diyor, Başbakan? *"Ahmet Kaya'yı severdim"* diyor! Para almazmış belediye'nin gecelerinden... Ölmüşün ardından konuşulmaz ama ah Ahmet Kaya, madem diklenecektin, kafayı dik tutacaktın, doğru ya da yanlış, ne demeye huyuna suyuna gitmeye çalıştın bunların?

Bakan davet edince koştura koştura bir yerlere gitmek... Gül'le kahvaltı yapmak... Erdoğan'la masaya oturmak... Sonra... Hükümeti "verdiği sözlerde durmaya davet etmek"... *"Sonuna kadar git"* demek...

Şimdi istediğiniz kadar şikayet edin, atı alan Üsküdar'ı geçti.

Kaç sanatçı, kaç aydın, kaç sendikacı, kaç "sol"cu siyasetçi Özal'ın, Gül'ün, Erdoğan'ın kapısından *"iyi kabul gördük"* diye çıktı acaba... Kaç tanesi *"insan yerine konduğu"*nu düşündü, aptal yerine konurken aslında! Kaçı *"...nın da bu konuda duyarlılığı olduğunu görmek bizi sevindirdi, takipçisi olacağız"* diye döktürdü kameraların karşısında. Şimdi istediğiniz kadar kızın, bağırın, çağırın, açıklama yapın... Kepenk kapatın, taş atın! Düne kadar asker vesayetini ortadan kaldırıyor, sivilleşmeyi sağlıyor, Kürt paketini açıyordu. Bile bile bu oyunun parçası oldunuz, çoğunuz ilk fırsatta yine koştura koştura gidersiniz...

Davet ediliyorsanız.

Vakur, soğukkanlı, medeni olmak iyidir. Nezaketi elden bırakmamak da... Yıllar önce bir seçim kampanyasında, küçücük seçim lokalini gerici bir partiyi temsilen ziyarete geldiklerinde, tokalaşmak için uzanan elleri havada bırakan TKP'lilerin tavrını hoş bulmamış, gereksiz bir davranış olarak görmüştüm. Hoş değildi gerçekten...

Lakin burası Türkiye. Padişahın eteklerini sürünmek için can atılan bir ülkede bırakın bazı eller havada kalsın, yakışır.





## Aptal Yerine Konuyoruz da... Acaba Biz Neyiz?

Önce önümüze Veli Küçük'ü attılar... *"Bütün bu cinayetleri sadece o mu işledi, generaller, paşalar nerede"* diye soruldu. Yanıt hazırды: *"Olsun, asker kişilerin yargılanması önemli bir gelişme."* Aradan sesimizi çıkardık: Başka gelişmeler de var!

Sonra iş büyüdü... Araya alakalı alakasız kişileri sıkıştırsalar bile, üst düzey subayları, ordu ve kuvvet komutanlarını dizdiler karşımıza... *"Darbecibaşı Marmaris'teyken muhayyel bir darbenin kahramanlarını biz ne yapalım"* itirazı duyuldu. *"Paşalar, afralı tafralı generaller yargılanıyor, siz ne diyorsunuz, artık onlara bile dokunulabiliyor, kimse bundan böyle kolay kolay darbe yapamaz"* yanıtı gecikmiyordu. Biz ise *"başka gelişmeler de var"* demeye devam ediyorduk.

Sırada darbe günlükleri vardı, askerlerin türlü tertipleri... *"AKP'ye karşı olan herkesi darbecilikle suçluyorlar"*, savunmanın temel argümanıydı. *"Ne amaçla olursa olsun darbecilik mutlak olarak mahkum edilmeli, işte şimdi bu oluyor"* diyordu ötekiler. *"Başka gelişmeler de var"* diyen bizler o gelişmelere işaret etmeye devam ediyorduk.

Bazı cinayetler eklendi dosyaya... *"Fırat'ın doğusu, oradaki katliamlar ne olacak"* biçiminde titrek bir soruyla karşılanıyordu bu durum. *"Destek verelim, sonuna kadar gidilsin, aydınlansın her yer"* açıklaması tutarlıydı kendince. Aynı noktadaydık biz: Başka gelişmeler de var!

Kuyular açılmaya başlandı. Kemikler, başka kanıtlar çıkıyordu, işin ucu ünlü korucu ailelerine bile dokunuyordu... İtirazlar, sorular giderek azalıyor, şiddetini yitiriyordu. Diğer yanda kutlama vardı. *"Ergenekon'u hafife alanlar, fasa fiso diyenler, buradan bir şey çıkmayacağını iddia edenler, davayı sulandıranlar, gördünüz mü..."*

Gördük mü?

Gördük!

Devletin çözüldüğünü söylüyorduk, bunun somut kanıtlarını gördük.

Devletin yeniden yapılandırılacağını söylüyorduk, bunun ipuçlarını gördük.

ABD'nin TSK'yı farklı misyonlar için konumlandıracağını söylüyorduk, bunun nasıl yapılacağını gördük.

Türkiye'de sermaye egemenliğinin ordu-yargı-üniversite sacayağına oturduğunu söylüyorduk, buradaki iç kavganın boyutlarını gördük.

Düzen güçlerinin pespayeliğini, halk ve sol düşmanlığının sefaletini, gericiğin gücünü ve pervasızlığını gördük.

"Sol'da pusulasızlığın nasıl saçmalattığını..."

Demokratikleşme görmedik, halka karşı suç işleyenlerin yargılandığını görmedik Türkiye'nin daha piyasacı, daha Amerikancı, daha gerici bir yönelime girdiğini gördük!

*"Başka gelişmeler var"* derken ne kadar haklı olduğumuzu...

Ötekiler?

*"Asker vesayetinden kurtulalım da ne olursa olsun"* diyen solcu acaba ne gördü, ne görüyor? Özgürlük mü, demokratikleşme mi? Türkiye devrime daha mı yakınlaştı? TSK'nın ve devletin bir bütün olarak yeniden yapılanmasına bundan böyle nasıl bir "destek" verecek? *"Sonuna kadar gidin"* mi diyecek?

*"Kürt sorununda acil çözüm her şeyden önemlidir"* diyen solcu acaba ne hissediyor, ne düşünüyor? Çözüm kapıda mı, Kürtler eşit ve özgür bir yaşamın anahtarını ele mi geçirdiler? Yoksa o "anahtar" ABD'nin elinde de, hep birlikte başka bir yere mi sürüklenmekteyiz? Barzani hain midir, değil midir? İhanet nedir, eğer "Kürt sorununun öyle ya da böyle çözümü her şeyden önemli"yse... Hiçbir şeyin ihanet sayılamayacağı bir noktada herkes hain midir?

"Yurtseverlik milliyetçiliktir" diyerek kestirip atan solcu, *"her şeyi emperyalizme bağlayarak bizim yerli kan içicileri aklıyorsunuz"* diye ahkam kesen "devrimci", Türkiye'de yaşananların "emperyalist projelerden bağımsız olduğu"nu gerçekten düşünüyor mu?

Tamam, anladık, Ergenekon sürecinde ikna oldu. Halk muhalefetine bas-kısına dayanamayan devletin temizlik yapmak zorunda kaldığını düşündü. Ya da kahraman bir savcının meseleye el attığını. AKP'nin de kendi iktidarını ancak demokratikleşmeyle koruyabileceğini anladığını düşünmüş de olabilir.

Her neyse... İkna olmuş işte.

Merak ediyorum, memnun mu?

Bazı sol örgütlerin zırt pırt kontrgerilla örgütlenmesiyle bağlantısından söz edilmesinden...

Kürt sorununda Fethullah Gülen'in, Barzani'nin ve elbette onları öne süren

ABD'nin etkisinin hızla artmasından...

Emekçilere ve sola karşı tahammülsüzlüğün giderek daha belirgin hale gelmesinden...

Hilafet, saltanat düşkünlüğünün kendini gizleme ihtiyacı bile duymamasından...

Memnun mu?

AKP herkesi olduğu gibi solu da aptal yerine koyuyor. Bunda bir şey yok.

Önemli olan bizim ne olduğumuz. Memnun muyuz, mesut ve mutlu muyuz?

Yani aptal mıyız, değil miyiz?

*23 Mart 2009, soL Haber Portalı*



# Bu Devirde Düşmanı Belirlemeden Dost Olunmaz

Başbakan'ın ağzından bal damlıyor. “Geri dönüşü yok” diyor, “kardeşlik tesis edilecek” diyor, “akan kan duracak” diyor.

İyi diyor.

Bütün Türklerle bütün Kürtlerin kardeş olamayacağını bir kenara koyuyoruz, bütün Türklerin birbiriyle kardeş olamayacağı gibi... Bölünmüştür Türkler tıpkı Kürtler gibi... Zengini yoksulu, sermayedarı emekçisi...

O zaman nüfusun çoğunluğunu temsil edenlerden, halktan söz edelim. Halklar kardeş olmalı.

Peki kardeşlik nasıl oluyor?

*“Kurtuluş Savaşı'nı birlikte verdik, cephe kardeşliği vardı aramızda...”* Bunu DTP'liler, hatta PKK yöneticileri bir süredir tekrar ediyorlar. Doğru söylüyorlar, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna giden süreçte Kürtler de işgalcileri püskürtmek için mücadeleye katıldılar. İyi ki söylüyorlar, Cumhuriyet'in kuruluşuna neredeyse “faşist darbe” diyecek kadar zıvanadan çıkmış bir kısım solcu, onların ağzından çıkan her sözcüğe *“Kürtler ezilen ulustur, söyledikleri doğrudur”* diye yaklaştığından, bir nebze olsun susar da, memleket biraz rahatlar.

Demek ki, Türkler ve Kürtler geçmişe bakacak, bir zamanlar birlikte savaşmıştı diyecek ve kardeşlik bağı geliştirecekler.

Mümkündür.

Ancak Kurtuluş Savaşı referansı yetmemiş olacak ki, daha gerilere gitmeye karar verildi ve bin yıl öncesine, Malazgirt Savaşı'na kadar uzanıldı. *“20 bin Kürt suvari olmasaydı Malazgirt Zaferi olmazdı”* sözü bildiğiniz gibi DTP'li bir belediye başkanına ait.<sup>2</sup> Anadolu coğrafyası üzerinde süren Selçuklular-

la Bizanslıların egemenlik mücadelesine Kürt boylarının karışmaması zaten olanaksız. Rakamlar abartılı gözüktüyor, 1071'deki savaşın kaderini belirlemesi de Kürt atlıların, biraz tartışmalı ama önemli değil. DTP'lilerin Türk-Kürt kardeşliğini uluslaşmanın başlangıcından gerilere götürdüğü anlaşıyor. Herhalde Kurtuluş Savaşı referansının bazı kesimlerde hoş karşılanmayacağını düşünüp kardeşliğe İslami bir çıkış noktası bulmak için icat etmediler Malazgirt gündemini. Ortak geçmişin ne kadar köklü olduğunu göstermek istemişlerdir büyük olasılık.

Kardeşliğe hizmet edecekse daha gerilere gidilebilir de, ne çare, yollar ayrılıyor bir noktada...

Her ne ise, elde iki tarihsel referans var.

Ve ikisinde de düşman var, ortak düşman.

Kurtuluş Savaşı da, Malazgirt Savaşı da düşmana karşı verildi, düşmana karşı ortaklaşıldı, düşmanla mücadele ederken kardeşlik bağı gelişti. Barış zamanı kardeşlik olmaz değil insanoğluna hiç huzur vermemişler ki, bu nedenle kardeşlik hep zor dönemde, savaşlar sırasında sınanmış.

Bu nedenle Kurtuluş savaşı deniyor, Malazgirt örnek gösteriliyor.

Şimdi de Türkler ve Kürtler kardeşliğe yönelsinler isteniyor.

Acı ama gerçek, çağımızda yine kardeşlik düşman tanımlanmadan örülmüyor. Hadi düşman demeyelim, militarist çağrışımlar yapmasın, karşıttan söz edelim.

Kurtuluş Savaşı'nda vardı, Malazgirt'te de... Bugün kimi karşısına alacak Türk-Kürt kardeşliği?

Böyle bir dünyada düşmanı saptamadan, karşıtınızı ortaya koymadan kardeşlik üretemezsiniz. Bunu iddia ederseniz halka düşman olursunuz.

Herkesin ağzında "kardeş olalım".

Böyle denince olmuyor.

Emperyalizm ve gericiliğe karşı ortaklaşmadan bu ülkede hiçbir şey olmuyor! Kurtuluş Savaşı'nı ve Malazgirt'i örnek göstermek iyi hoş ve geçmişte kaldıkları için kolay.

Peki bugün?

Yarın?

Kardeşlik kime karşı? Dostluk ne için?

## Ayakkabının Markası

IMF Başkanı'na ayakkabı fırlatılmasına deli oldular. İlk tepkiler her zaman önemlidir, çok fazla hesap yapmadan, birbirlerine danışmadan, "tamamen" olmasa da duygusal konuşmak zorundadırlar.

Ve böyle durumlarda çoğunlukla çaresizdirler. Beceriksizce hareket edip saçmalarlar.

Yine öyle oldu, ne diyeceklerini bilemediler. Pişkinlik bir çıkış yoluydu, "şikayetçi olmayan" IMF reisinden de cesaret alıp, "bir şey yok"a yattılar. Bu eylemi gerçekleştiren ÖDP'li genç de mutlaka biliyordur "çok şey" olmadığını, henüz geniş halk yığınlarında IMF'cilerden, benzerlerinden hesap sorma işteğinin uyanmadığını... Ama zaten biraz da bunun için fırlatılmamış mıdır o ayakkabı?

Bu ve benzer eylemlerin halkın vicdanında kıpırtılar yaratacağını bildiklerinden ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra hemen karşı saldırıya geçtiler. Cemaat, eylemcinin okul durumunu, ailesini, her şeyini didik didik etmeye başlayadursun hemen başta, mesafe nedeniyle Kahn'ın suratında patlamayan ayakkabıyı ele geçirmişlerdi ve ayakkabının üzerinde "Nike" yazmaktaydı.

IMF başkanını protesto edene bakın siz! Kapitalizmin simgesi olan markalardan birini ayağına geçir, sonra kafana esince, o ayakkabıyı "kahrolsun emperyalistler" diye fırlat! Seni gidi tutarsız, özentisi, seni!

Şimdilik "Nike'tan para almıştır" demediler, bunu muhtemelen yılışık "solcu"ya bırakmışlardır.

Bunu niye yapıyorlar?

Bunu solun zayıf noktasını bildikleri için yapıyorlar. Toplumsallaşamayan solun sürekli kendiyi uğraşmasını fırsat biliyorlar. Solun biçimcilikle, dar kafalılıkla malul olmasından yararlanıyorlar. Kerameti kendinden menkul bir takım kurallarla boğuşup sonra kabak çiçeği gibi açılmasına, ne için mücadele ettiğini unutup, sürekli abdestinin bozulup bozulmadığıyla ilgilenenlere güveniyorlar.

Sanıyorum 2002 seçimlerinden önceydi, Habertürk, o zamanlar yeni bir kanaldı, Aydemir Güler'i konuk etmişti. Kalabalık sayılabilecek sayıda "gazeteci", ilk kez seçime giren TKP'nin Genel Başkanı'nı çapraz ateşe alacak, sıkıştıracak, madara edecekti. Saatlerce süren program boyunca Aydemir büyük bir soğukkanlılıkla ve hayranlık uyandıracak bir akılla yanıtladı onları. Hevesleri kursaklarında kalmıştı.

Bir ara iyice kontrolden çıkıp "ceketin ne marka" diye tutturdular. Başka çare kalmamıştı ve konuyu *"TKP Genel Başkanı İtalyan ceket giyiyor"*a getireceklerdi. Aydemir bir süre anlamadı ne dediklerini, çünkü tuhaf bir biçimde "ceketini aç" diye ısrar ediyorlardı. Kıyafetin yerli işi olduğu ortaya çıktığında hayal kırıklıklarını gizleyemeyecek kadar düşmanlardı sosyalizme, hepsi değilse çoğu...

Sonrasında *"bir tek orada bozsaydın keşke soğukkanlılığını"* dediğimi hatırlıyorum. "Başka ne açmamı istiyorsunuz" diyerek rezalet çıkarmak bana daha uygun geliyordu, hâlâ öyle düşünüyorum.

Demem o ki, sakın ola "o Nike taklit" diye savunmaya geçilmesin. Olabilir, olmayabilir. Ayakkabının fiyatı üzerine anlamsız bir tartışmaya girilmesin.

*"Memlekette yerli spor ayakkabı mı bıraktınız"* diye sorulsun. *"Sümerbank ayakkabı artık üretilmiyor"* diye üste çıkılsın.

Çok sıkışılırsa "düşmana ateşlenen silahın markası sorulmaz" densin.

Solun bu zırvallıklarla köşeye sıkışmayacağı gösterilsin.

Öbür türlü olmaz, bir kez bu tuzağa düşüldü mü, mümkünü yok kurtulunamaz. "Bunlar tek tip giyiniyor"dan girer "gençliğini yaşayamamanın kompleksi"nden çıkarlar!





## Açılıma “Yalan”la Destek!

Şu ana kadar “açılım”ın ABD marifeti olduğunu kabul etmeyen görmedim. Hükümete yakın bütün kalemler altını çizerek *“bu işin arkasında ABD var”* diyor, sürece karşı konulamayacağına işaret ederek... PKK ve DTP çevrelerinden yapılan karmaşık açıklamaları süzdüğünüzde yine aynı olguyla karşılaşıyorsunuz. Eğer “destek” moduna geçildiyse, *“ABD Kürt gerçeğini kabul-lendi, bölgede barış istiyor”* yok “eleştiri” gerekiyorsa, *“ABD PKK’yi ortadan kaldırmaya çalışıyor”* şablonu devreye sokuluyor. Ama her durumda ABD’li bir şeyler var.

Soldan, sağdan söylenen bu: Açılım gücünü ABD’den alıyor.

Bir tek ABD “bana ait değil” demekte!

Öyle ya, açılımın başarısı için düşük profil sergilemesi gerektiğini öğrendi. Amerikan bayraklarıyla demokrasi havariliği Tiflis’te, Erbil’de, Sofya’da, Tiran’da, Üsküp’te oluyor da İstanbul’da, Diyarbakır’da olmuyor... Kirletilmiş ve karanlığa demir atmış memleketimizin güzel tarafı... Anlayacağınız ABD’nin kimsenin inkar edemediği varlığı açılımın hem gücü hem de zayıf noktası.

Gücü çünkü inandırıcılığı artırıyor, “gerçek”lik kazanıyor... “ABD bile istiyor” bayağı etkileyici bir laf, “bile” sözcüğüne derin anlamlar yükleyebiliyorsunuz.

Öte yandan, bütün çabalara karşın, ABD toplumda dinci cepheden müslümanları katleden, sosyal demokrat cephesinden Türkiye’yi dincileştiren, milliyetçisi cepheden ülkeyi bölünmenin eşiğine getiren bir güç olarak değerlendiriliyor...

Siyasi olarak etkili liberallerin toplumda hâlâ özel bir ağırlığı yok, solda ise kafalar bayağı karışık.

Açılım ve ABD arasındaki ilişkiyi rasyonalize etmek ya da önemsizleştirmek, bir kez daha kafası karışanlara düşüyor.

Neymiş, ABD açılımı destekliyor, hatta Kürt sorununu çözmek istiyormuş çünkü...

Çünkü ABD bölgeyi terk ediyormuş, arkasında “barış” bırakmak istermiş. Satır aralarında “emperyalizm” olgusunun artık o kadar da baskın olmadığı bile söylenmekte...

“ABD’nin bölgeyi terk ettiği” büyük bir yalan, soldan kesinlikle uzak durması gereken bir yalan. ABD, Bush döneminde neredeyse imkansız zorladı, büyük bir dirençle karşılaştı ve imkansız denemekten vazgeçti. Ama ABD açısından bardağın dolu kısmı var, Bush’un çılgınlık gibi gözüken politikaları sayesinde ABD’nin bölgedeki ağırlığı inanılmaz ölçüde arttı. Şimdi bu ağırlıktan yararlanarak yeni bir bölge tasarımını masaya koydular. Obama’nın farklı tarzına bu nedenle gereksinim duyuyorlar.

Irak’tan asker çekecek olması, ABD’nin bırakın bölgeyi, Irak’ı terk ettiği anlamına gelir mi? Üsler, uşaklar, ajanlar, büyük tekeller, paralı askerler ne için? ABD işbirlikçileri ne için? Ve Türkiye ne için?

Daha önemlisi, emperyalizm bir bölgeyi savaşız terk eder mi hiç? Afganistan ve Irak’taki direniş, tarihsel değer taşıyor ama ABD’nin taşı tarağı toplayıp bu diyarlardan çekilmesine yol açacak şiddet ve doğrultuya sahip değil.

ABD emperyalizmi bölgeyi terkedemez, çünkü onu dışarı çıkaracak bir güç henüz yok. Ne diğer emperyalist odaklar, ne Rusya gibi aktörler bu noktada değiller. ABD’nin bölgeyi Türk ve Kürt dostlarına devretmekte olduğuna ilişkin düşünceye ise gülüp geçmek gerek.

İddianın öbür yarısına, ABD’nin arkasında “barış” ve “istikrar” bırakmak istediği düşüncesine gelince...

Piyasa dalkavuklarının yeni icadı bu: Piyasa kötü mötü ama nihayetinde yatırım ister, alışveriş ister, sükunet ister...

Silah tekelleri ne olacak diye sormuyorum. Kapitalizmin “istikrar” ve “barış” peşinde olması, sermaye birikim süreçlerine, rekabet-tekelleşme diyalektiğine, kriz çözüm pratiklerine, sömürü mekanizmalarının mantığına, kısacası sermayeyle ilgili her şeye ters.

Amerikan barışı yatırımların korunmasıdır, tekellerin ve onların pazarlarının korunmasıdır, enerji yollarının korunmasıdır elbette ama bütün bunlar kendi başına bölgenin istikrarsızlaşması ve savaşın eli kulağında olması demektir.

ABD’nin bölgeden çekilmekte olduğu ve gider ayak buralara huzur getirmeye çalıştığı iddiası üzerine hangi “devrimci” sos serpiştirilirse serpiştirilsin (örneğin “Kürt direnişi ABD’yi hizaya getirdi” gibi), ABD projelerini topluma pazarlamak için uydurulmuş bir yalandır.

Kimse sol adına bu yalana ortak olmamalıdır.





## Sol Çıldırımı Olmalı

Tarihsel ilerleme fikrine yabancılaşarak ilerici olunmaz. Olunmaz ama giderek tuhaflaşan Türkiye’de, “devrimciyim” diyenler arasında “ilerici” olmak istemeyenlerin sayısı da artıp durur.

Tamam, kendinizi “ilerici” diye tanımlamak istemeyebilirsiniz, kavramı soyut bulabilir, yeterli radikalliği içermediğini düşünebilirsiniz. Ama hangi haklı çekincelere sahip olursanız olun, her devrimci gibi, işin doğası gereği, ilerici olmak durumundasınız.

Devrimci, insanlığın ileriye doğru kesintili, sıçramalı, geriye düşüşlü zorlu yürüyüşünün önünü açandır.

Statükoya her saldırı, her müdahale bu nedenle peşin peşin devrimci sayılmaz. İnsanlığı ileriye doğru taşıma iradesine sahip olmayan bir düşünce, bir hareket hangi “yıkıcı” özelliklere sahip olursa olsun, devrimci değildir.

Marksizm ilerlemeden neyin anlaşılması gerektiğine dair oldukça sağlam ölçütlere sahiptir. Pozitivizme saplanıp kalmayacağımız diye bu ölçütleri bir kenara koyamayız. Bugün dünyada eşitlik ve özgürlük mücadelesinin en büyük meşruiyet kaynaklarından biri “tarihsel ilerleme” fikridir. İnsanlığın geçmiş kazanımlarına sahip çıkmak, insanlığın nereden gelip nereye gittiğinin bilincine varmak, bugün başımızın belası olan kapitalizmin tarihsel arka planını kavramak ve onun nasıl aşılabacağına ilişkin belli bir yol haritasına sahip olmak, hepsi bir arada “tarihsel ilerleme” fikrine içkindir.

Bu fikirden uzaklaşırsa...

Sınıfsal kavramlar da reddedilir.

*“Tarihin motoru sınıf mücadelesidir”*. Boşuna söylenmemiş.

Söyle de söylenebilir: İnsanlığın ileri doğru gidişi, sınıf mücadelesinin ürünüdür.

Tarihsel ilerleme ile sınıf mücadelesi birbirine yaslanan kategorilerdir.

Tarihsel ilerleme fikrini önemsemeyenler, emperyalizm çağında “özgürlükçü”lük adına çürümekte olan sermaye sınıfına bel bağlayabilir,

“demokrasi” adına geri ve gerici olanı bayrak edinebilir.

Türkiye solu çıldırmış olmalı!

Solcu düşünce ve eylemin altındaki zemini tamamen yok etmek isteyenlerin ilk yapacağı ve elbette yaptığı, tarihsel ilerleme ve sınıf mücadelesi kavramlarını etkisizleştirmektir. Kürt sorununda uzun süredir böyleydi, şimdi Der-sim tartışmalarıyla Alevi sorunu Kürt sorununa bağlandı ve aynı şey oluyor: Türkiye solu kendini kaybediyor.

Artık Onur Öymen konuşmasaydı da bunlar olacaktı diye düşünüyorum. AKP’nin Alevi başlığında çok zorlanacağını, bu nedenle buraya büyük bir şiddetle yükleneceğini hep söylüyorduk. Hazırlanıyorlardı. Başkaları da onlara yardımcı olmak için hazırlanıyordu. Öymen, kendisine çok yakışan konuşmasıyla, taaruz borusunu erken çaldı o kadar.

Öymen konuştuğunda “faşizm” hissedersiniz, dokusu böyle olan bir siyasetçi ve bunu ilk kez yapmıyor. İnsanların ayağa kalkması, protestolar, bütün bunlar için “haksızlık” denemez. Öymen de partisi de hak ediyor!

Peki AKP bu kadar büyük bir yardımı neden hak ediyor?

CHP’yi sıkıştırmak iyi, Alevi yoksulunu CHP’den koparmak güzel.

AKP’ye bağlamak için mi? AKP’nin ekmeğine yağ sürmek için mi?

Öymen tartışmaları birbuçuk proje doğrultusunda Alevilerin arındırılma operasyonuna dönüşmüştür. Bir proje açık ki, hükümetinkidir ve Alevilerin Türkiye’nin gericileşmesine gölge etmesinin önüne geçme amacını taşımaktadır. Diğer proje ise yeni bir sosyal demokrat parti kurmak için Alevi dinamiğini kullanmaya birkaç yıl önce karar veren bir kişiye aittir. İsmi lazım değil, bugünkü konumunu yine “kullanarak” elde ettiğinden, bu işlerde maharetli olduğunu söyleyebiliriz. Bazı örgütlerin “CHP Sosyalist Enternasyonal”den atılsın” kararının arkasında da bu kişinin “CHP atılsın, bana yer açılsın” düşüncesi yatar.

Öymen’in köşeye sıkışması iyidir ama bu işlerin AKP’ye fazlasıyla yaraması, bir de üstüne emperyalist politikaların en önemli odaklarından “Sosyalist Enternasyonal”ın bazı Aleviler için fethedilmesi gereken bir kurum olarak görülmesi çok fena bir gelişmedir.

Peki sol ne yapıyor?

Sol intihar ediyor.

Başta dönüyoruz, tarihsel ilerlemeyi ve sınıf mücadelesini Kürt ve Alevi başlıklarında bir kenara atan sol, sol olmaktan çıkıyor.

Sol bastığı toprakta, tarihte ve bugün, ilerletici olanı, devrimci olanı yakalamak durumundadır. Tarih bilinci ve sınıfsal bakış gerekir.

Sol Kürtler, Aleviler, Türkler adına konuşamaz. Sınıf bu kadar etkisizken asla konuşamaz. Sol ayrıştırmak zorundadır. Sol tasnif etmek zorundadır.

“Öteki”den bu kadar söz ederseniz, bu kadar fazla kimlikler üzerinden

siyaset üretirsiniz, istediğiniz kadar arada “emek” meselelerini hatırlayın, bu memlekette, Kürtlük, Alevilik, Ermenilik konuşulur ve giderek artacak biçimde Türklük konuşulur.

Bunların konuşulduğu yerde sosyalizm yeşermez, dahasını söyleyeyim barış hiç yeşermez.

Ne barışı!

Sol etnik ve kültürel kimlikleri ayırtırmadan yol alamaz. Bu nedenle sol Alevi emekçisine seslenmeli, Alevi yoksulu adına sözünü söylemeli. Budur Aleviliğin dışlanmışlığına, inkarına kafa tutacak şey. Alevinin efendisi, burjuvası, gericisi onu Sünni despotizminin bir parçası, bir eki ya da rakibi yapabilir ancak.

Tarihe de ayırıştırıcı bir biçimde yaklaşmalı.

Efsaneleri yıkıyormuş sol, resmi tarih tezlerini çürütüyormuş!

Geçiniz.

Ne denmeye başlandı? Efendim, Kurtuluş Savaşı'nda Türkler ve Kürtler birlikte mücadele ettiler.

Yanlış!

Hadi başka ulusları, milliyetleri bir kenara koyalım, Türkler ve Kürtlerin birlikte mücadele ettiği nereden çıkarılıyor?

Hangi Türkler? İstanbul hükümeti mi? Mücadelenin orta yerinde “Kemalist baskı”lardan korunma adına Yunanlıları çiçeklerle karşılayan İç Ege, Doğu Marmara ahalisi mi? “Bunlar din düşmanı” diyerekten öbür “kefere”lerle, işgalcilerle işbirliği yapan yobaz tayfası mı?

Hangi Kürtler? İstanbul hükümetinin bağlamaya, kışkırtmaya çalıştığı hatırlı siyasetçiler mi? İngiliz parasıyla henüz 1920’de Ankara’ya karşı ayaklanmaya başlayan aşiretler mi?

Kurtuluş Savaşı, Türklerin ve Kürtlerin birlikte mücadelesi değildir. Kurtuluş Savaşı, işgale karşı çıkanların işgalcilere ve işgalcilerden yana olanlara karşı yürüttüğü mücadeledir. Her iki tarafta da Türkler ve Kürtler vardır.

Mücadele dönemine kendi zayıf da olsa, “Türk burjuvazisi” güçlü bir damga vurdu. Daha ilerisi Türkiye işçi sınıfı her açıdan daha da zayıftı, Kürt burjuvazisi ise “yok” sayılabilirdi.

Türk burjuvazisi kendi ulusu adına konuşma tekeli, iktidar tekeli, kısa süre içinde elde etti. Zorla, şiddetle, tarihin çarkını nesnel olarak ileri itirmekten aldığı güçle... Ve ondan itibaren sınıf egemenliğinin bütün yasaları çalıştı.

Kürtler ise dağıntık kaldılar, Kürtleri çağdaş sınıflar değil, aşiretler temsil etti. Egemenliğini pekiştiren burjuvazi, boyun eğen Kürt aşiretlerine alan açtı, boyun eğmeyenlerin üzerine gitti.

Boyun eğmeyenlere “öteki” kurgusuyla otomatikman sahip çıkmak olur mu? Anadolu’daki kuruluşun ulusları birleştirmesi ancak sınıf temeli üzerinden,

emekçi karakteriyle mümkün olabilirdi. Kapitalist yol bunu beceremez. O egemenleri arar, egemenlere bakar.

Türkiye Cumhuriyeti'ni geri Kürt aşiret yapısına daha fazla yer açmadığı için eleştirmek ayıptır. Türkiye Cumhuriyeti'nin sorunu halkları dışlamış olmasıdır!

Türkiye solu Kürt yoksuluna şeyhleri, şıhları kutsayarak sahip çıkamaz. Bu tarihe, ilerleme düşüncesine, devrimlere, sınıf mücadelelerinin yasalarına nasıl da küstah bir meydan okumadır.

Ve nasıl bir inkardır!

Son Kürt isyanı, bir başka deyişle son Kürt kalkışması, başından itibaren karmaşık bir yapıya sahipti. Bu karmaşıklığa karşın, solun bu dinamiği devrimci bulmasının nedenleri bu kadar değersiz miydi? Bu dinamiğin yoksul köylü tabanına bir emekçi kimliği vermesi, bir Kürt aydınlanmasını bayrak yapması, emperyalist kuşatma ve projelere bir noktaya kadar direnmesi, kadını özgürleştirme girişimleri, bütün bunlar soyut bir Kürtçülüğün önemsiz aksesuarları mıydı?

Anlaşılan öyle...

Türkiye solu Şeyh Sait'e de kafa sallamaya başladığına göre...

Dersim de "öteki"den hareketle okunamaz.

Dersim, Türkiye burjuvazisinin kısıpıcılığının, halk düşmanlığının kanıtıdır.

Kendisini çağdaş sınıflara tahvil edemeyen Kürt unsurunu "eşit" görmeyen burjuvazi, buna razı olmayanları saf dışı ederken, geri aşiret yapılarına sığınmak dışında çare bulamayan halkı katletmekten çekinmemiştir.

Burada etnik temizlikten çok, halkı denetlemek, kontrol altına almak esastır.

Türkiye burjuvazisi, kontrolden çıkan Türklere karşı da ne kadar kısıpıcı olabileceğini defalarca kanıtlamıştır.

Kontrolden çıkanlar azdır.

Kontrolden çıkanların çoğalması gerekir. Türk, Kürt, Alevi... Ne varsa...

Halk adına, emekçiler adına!

Oysa ne iddia ediyor, neyin savunusu yapıyor?

Kürtlük adına ağalar beyler, Türklük adına hacı hocalar bayrak yapılacak ve buradan barış çıkacak, eşitlik çıkacak!

Şimdi Alevilere de yer açılıyor. Alevilik birkaç hafta içinde Kürt aşiretlerine indirildi.

AKP bunu istiyor, AKP geri olanın meşruiyeti arttıkça rahatlıyor. Osmanlı, aşiretler, hocalar, ulema...

Kürtlere ve Alevilere bu bağlamda yer açıyor.

Bu oyun bozulmalı. Sol çıldırma halinden çıkmalı.





## **Marksizmi Bırakın, Bunlar Aydın Bile Değil**

Şimdi “açılım” a tavır almak, amiyane tabirle sallamak moda oldu. AKP’nin niyeti yeni bir askeri operasyonmuş, PKK tasfiye edilmek isteniyormuş, ortada açılım filan yokmuş, AKP MHP’den bile tehlikeliymiş, bütün bunlar Amerikan oyunuymuş, hükümet kanlı bir planı uygulamanın eşiğindeymiş...

Çok değil, bir ay öncesine kadar açılım büyük bir fırsattı, burjuva demokratik devrimin müjdecisiydi, AKP’nin niyeti ne olursa olsun değerlendirilmeliydi...

Bu açılımın barış ya da çözüm değil çatışma ve kaos yaratacağını çok değişik gerekçelerle anlatmaya çalışmış, kardeşliğin değil bölünmenin tohumlarının ekildiğini söylemiş ve her zamanki beylik suçlamalarla karşılaşmıştık.

Nasılsa dur diyen yok, şimdi veryansın edilir sol adına AKP’ye, yarın “umu du yeşertelim” diye bir kez daha hizaya girilir. Bugün Taraf tukakadır, sonraki gün Yasemin Hanım’ın<sup>3</sup> döşendiği “faşizme karşı mücadele” derslerinde büyük keramet aranır.

Hadi Kürt hareketi bu alana sıkıştı, reel politika yürütüyor, iş öyle bir noktaya geldi ki, DTP’den aynı gün “açılım bitti”, “bitmedi” açıklamaları en yetkili ağızlardan geliyor.

Peki “Marksist”lere ne oluyor?

Uyduruyorlar.

AKP açılımına bilimsel dayanak sağlamak için ABD’nin bölgede istikrar aradığını iddia ettiler. Ve bu nedenle sorunun Kürt halkının iradesini içeren bir istikrar mı, onu dışlayan bir istikrar mı olacağına düğümlendiğini ileri sürdüler, ileri sürmeye devam ediyorlar.

Kürtler, demokratik Türk kamuoyunun desteğiyle direnir ve kendilerini kabul ettirirlerse...

<sup>3</sup> Dönemin en önemli liberal kalemlerinden, Taraf yazarı Yasemin Çongar. – Editörün notu.

ABD Türkiye'yi Kürtler açısından daha tercih edilebilir bir çözüme zorlar(mış).

Yani, arkadaşlar ABD emperyalizminin farkında ama o nesnel olarak Kürt sorununun çözümünü istiyor, çünkü istikrar peşinde.

Saçma ötesi!

ABD'nin bölgede istikrar istediği iddiası Marksizme de, güncel gelişmelerin mantığına da tamamen ters.

ABD istikrar istemez, isteyemez.

"Huzur olsun, piyasa gülsün" kapitalizmin olmayacak duasıdır. ABD yalnızca kriz dinamiklerinin baskısı nedeniyle "istikrar"dan uzaklaşmaz. ABD aynı zamanda halihazırda en gelişkin ve güçlü tekellere sahip olduğundan, yeni alanlara yerleşmek ve elindeki alanları korumak durumunda olduğundan "istikrar"ı savunan değil, bozan unsurdur.

Çağımızda emperyalizmin "statüko"culuğu sömürü mekanizmalarını idame arayışından ibarettir.

Geriden gelen ve yükselen emperyalist güçler, ne kadar temkinli, ne kadar korkak olurlarsa olsunlar, istikrara oynayamazlar. Almanya, Fransa böyledir ve bu nedenle bu iki Avrupa ülkesinin ABD'yi dengeleyeceği ya da dizginleyeceği düşüncesini her zaman aptallık olarak değerlendirmişizdir.

Bununla birlikte başat emperyalist ülke Amerika Birleşik Devletleri de, rekabetin yoğunlaştığı alanlara sürekli müdahale etmeden, olası rakipleri ya da problemli unsurları muazzam askeri gücüyle baskı altına almadan kendi konumunu sürdüremeyeceğini bilir. İstikrarlı bir Ortadoğu, istikrarlı bir Kafkasya, bir başka deyişle kritik bölgelere müdahalesizlik, ABD'nin kaybıdır.

ABD'nin aradığı istikrar değil hegemonyadır. Egemen Türklerin ve Kürtlerin "barış"arak ABD egemenliğine yardımcı olması Vaşington'un hesabı olabilir ama bu hesapta "istikrar" var mıdır? Marksist geçinenlerin bu istikrarı "çözümün yakınlaşması"na gerekçe olarak kullanmaya kalkmalarındaki hayşiyet sorununu bir kenara koyalım, Arap dünyasının ve İran'ın Türk-Kürt ittifakına dayalı bir ABD hegemonyasını sükunetle karşılamayacağı gerçeğini önemsemeyelim, Avrupa'da ABD'ye rahat vermemek isteyen emperyalist merkezlerin varlığını umursamayalım, pax-Americana'nın ülkemize yeni bir pranga vurmasını içine sindiremeyecek toplumsal güçlerin hiç ağırlık kazanamayacağını varsayalım... Bütün imkansızları imkan dahiline sokalım. Yine olmaz. ABD, tüccar Türk egemenleri ile iştahlı Kürt egemenlerini kontrol altında tutabilmek için sürekli gerilim, zaman zaman kaos, kimi durumlardaysa yıkım ister.

"Pılımı pırtımı toplayayım, buralardan çekileyim, piyasanın birleştirdiği Türkler ve Kürtler burada benim şirketlerimin temsilciliğini üstlensin, petrol

kaynaklarını benimle birlikte yönetsin, herkes kazansın... “ Yok böyle bir Amerikan felsefesi! Çünkü böyle bir emperyalizm yok!

Bu bölgede ABD'nin egemenliğini pekiştirme arayışının karşılığı istikrar değil, savaş ve kaostur.

ABD'nin silah tekellerini yeterince doyurduğu, bundan böyle enerji devlerinin çıkarlarını gözeticeğine varan tuhaf analizler, yüz yılı aşan emperyalist pratik tarafından keskin bir biçimde yalanlanmaktadır. Emperyalist siyaset ile emperyalist ekonomi birbirinden ayrıştırılamaz. ABD salt “ekonomik” düşünecek durumda değildir, ABD'nin ekonomik gücü, ABD'nin hegemonya savaşını kesintisiz bir biçimde sürdürmesine bağlıdır.

Özetle...

ABD'nin bölgeyi terk etmek üzere olduğu ve arkasında “huzur” bırakmak istediği düşüncesi ABD planlarını ve AKP'nin bu planlara doğan açılımını desteklemek için mazeret arayan “Marksist”lerimizce, liberal-gerici kalemle aynı anda, geliştirilmiştir.

Bu bir aydın tavrı da değildir.

Bu utanç verici bir durumdur.

*8 Aralık 2009, soL Haber Portalı*



# “Demokrat” Sözcüğünden Neden Tiksiniyorum?

Demokrasi sınıfsal bir meseledir konusunu geçiyorum, Marksizm ama özellikle Marksizm-Leninizm “kimin için demokrasi” ya da “kimin demokrasisi” sorularıyla emperyalist dünyanın sahte “halk iktidarı” kurum ve sembollerinin bütün havasını epeydir söndürmüş durumda.

Evet, halk iktidarı... Etimolojik açıdan tiksинmek bir yana, kutsanması gereken bir sözcük. Biraz yumuşatılmış malum nedenlerle ve yaygın olarak “halkın yönetimi” biçiminde kullanır olmuş bizde. Oysa kratos<sup>4</sup>, bugün “güç” ve “iktidar” kavramlarının birçok dilde birbiriyle örtüşmesinin yolunu açan sözcük...

İktidar olan hiçbir yerde “tam demokrasi” olmaz, bunu Marksistler söyler, en gelişkin demokrasinin sosyalizmde yaşama geçeceği iddiasıyla...

İddianın nicel boyutu, “iktidar”ın arkasına aldığı, çıkarlarını savunduğu nüfus bölmesinin o ana kadarki “demokrasi”lerden çok daha büyük olmasıdır. Çok basit, bugün 18 yaşına bastığından dolayı sahip olduğu şirkette imza yetkisini de kullanmaya başlayan Cumhurbaşkanı’nın oğlundan mı daha çok var, direnişçi TEKEL işçisinin ölen kızından mı? Gemicikleriyle oynayan Bilal’oğlan mı sayıca fazla, yalın ayak dolaştığı sokaklarda etrafa dehşet saçan bir demir yığınınına küçücük bir taş attığı için yıllarca hapis yatmak durumunda kalan Kürt çocuk mu?

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve mahdumları, bir tür demokrasiyi temsil ediyorlar, bu doğru. Mehmet Emre Gül<sup>5</sup>, 16 yaşında pederinin nüfuzundan aldığı “iktidar”la hiçbir kısıtlama olmaksızın işlerini görseydi, bu monarşi olacaktı. AKP demokrasisiyle monarşi arasındaki fark bu kadarcıktır.

<sup>4</sup> Eski Yunancada güç, iktidar, otorite anlamında kullanılan ve demokrasi kavramının türetildiği sözcük. -Editörün notu

<sup>5</sup> Abdullah Gül’ün küçük oğlu. -Editörün notu

Burada demokrasi, halkın iktidarsızlaştırılmasıdır. Birkaç on bin ailenin Türkiye'nin her tür kaynağını emperyalistlerle birlikte kendi zenginliklerini artırmak için kullanmasıdır.

Gerisi teferuattır.

Halkın iktidarını isteyen, bu düzene kafa tutandır.

Oysa bugünün "demokrat"ları işçilerin, emekçi halkın bu düzene kafa tutma hakkını ortadan kaldırmak için uğraşıyorlar.

Siz hiç en "solcusu" dahil, bir liberalin, bir demokratın "Türkiye'de bir sınıf diktatörlüğü var" dediğini, buna "demokrasi" adına isyan ettiğini duydunuz mu?

Bilal'oğlanların diktatörlüğüne evet, büyük çoğunluğun iktidarına hayır! Bir de afra tavra, "hâlâ proletarya diktatörlüğünü mü savunuyorsunuz"?

Sosyalizm en gelişkin demokrasidir demiştik, konunun bir de nitel boyutu var elbette. Bugünkü demokrasinin mekanizmalarına bir bakın... "Halk iktidarı" mı görmektesiniz?

Bilinenleri, paranın gücünü, baskıları, kısıtlamaları, barajları, yalanları, çarpıtmaları, yasal düzenlemeleri bir kenara koyalım.

Bugünkü "demokrasi"nin pek beğenilen kuvvetler ayrılığı ilkesine geelim...

Doğrudur bu ilke, zamanında, burjuvazi tarihteki ilerici rolünü oynarken, demokrasinin alanını genişletti, parlamentoya güç verdi.

Şimdi ise kuvvetler ayrılığı, halkı iktidarsızlaştırmanın aracıdır. Sermaye diktatörlüğü yasamada zorlanınca yürütmeyi devreye sokar, yürütme zayıf düşünce yargıyı göreve çağırır ve bir eğilim olarak "halkın temsilcileri"ni barındıran Meclis'in yetkilerini yürütmeye, yani hükümete devreder.

Dolayısıyla kimilerinin iddia ettiği gibi, kuvvetler ayrılığı, kurumların birbirini denetlemesine değil, iktidarın halktan uzaklaştırılmasına yarar.

Sosyalizm yürütme ve yasama erkini tekleştirir. Yürütme, yasamanın bir uzantısı, bir parçasıdır, halkın iktidarı parçalanmamış, tekleşmiş ve sadeleşmiştir.

Meclis, gerçek bir meclistir, işçisi çoğunluktadır, aydını oradadır, öğrenciler vardır, askeri, polisi, yargıcı da eksik değildir.

Peki siz "asker vesayeti"nin sona ermesi için kahramanca mücadele eden, Genelkurmay Başkanlığı Savunma Bakanlığı'na bağlansın diye çılgık atan her soydan "demokrat"ın, savunma meseleleri parlamentoda enine boyuna tartışılsın, karara bağlansın, askerler de Meclis'e seçilebilsin dediğini duydunuz mu?

Demezler... Bunların topu halkın iktidarsızlaştırılmasını, hükümetin iktidarının pekişmesini isterler. Erdoğan'ın halk tarafından seçilip, halkı temsil ettiğini düşünürler. Bildikleri bu kadardır.

Ama benim tiksınme nedenim daha başkadır.

“Demokrat”ın en iddialı olduğu “özgürlükler” alanına ilişkin tavrı bende mide bulantısı yaratır.

Bunların solcu geçineni “sınıf temelli siyaset yapılmamalı” diyor. Bunu anladık.

O zaman “demokrat” ne yapacak?

Demokrat, TEKEL işçisine dönük faşist tavra karşı çıkamıyorsa işçilerin üzerine “pis” su sıkan emniyet müdürünün yakasına yapışacak! Yapışmıyorsa, bir başka faşist zihniyetin Kürt köylüsüne dışkı yedirmesine ses etmeyecek...

Demokrat, toplumsal özgürlüklerle pek ilgilenmiyorsa, yıllardır yalan ve şantaja dayanarak iktidarını güçlendiren AKP'nin medya-polis-yargı marifetiyle “bireysel özgürlükler”i ayaklar altına alışına “yeter” diyecek! Demiyorsa, darbeden marbeden dem vurmayacak...

Demokrat, “hukuk”un her zaman egemen sınıfın çıkarlarını gözettiği gerçeğini inkar ediyorsa, “her tür” hukuksuzluğun üzerine gidecek, saçma sapan iddianameler üzerinden Türkiye'nin demokratikleşemeyeceğini ilan edecek! Edemiyorsa, 12 Eylül hukukuyla hesaplaşmak gibi büyük lafları ağzına almayacak...

Demokrat, hakkını arayan öğrencinin ailesine “çocuğunuz terörist oldu, üzgünüm” mektubu yollayan rektörü istifaya çağıramıyorsa, insanların kıcına kamera yerleştirip “özel yaşamı” kamulaştırarak “hukuk devleti”ni ihya edenlere “oha” çekecek. Çekemiyorsa, insanların tercihleri, marjinal yaşam biçimleri, eşcinsellerin hakları üzerine konuşup ikiyüzlülük yapmayacak.

Ya da, bizdeki gibi mide bulandıracak...

Mide bulandıracak çünkü, çağımızda emperyalizme ve kapitalizme karşı ilkesel bir karşı koyuş olmaksızın “özgürlük”ler savunulamıyor. İster milliyetçi bir paradigmayla hareket edin, ister liberal... Faşizme meylediyorsunuz...

Faşizm, eli sopalı somutluğunda nefret ve öfke uyandırıyor.

Eli kalem tuttuğunda ise tiksinti...



## **“Ermeni Soykırım” Tasarısı mı Başka Bir Tasarı mı?**

“Ermeni Soykırım” tasarısı ABD Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komitesinde oylandı ve bir oy farkla kabul edildi. Oylama neredeyse gelenekselleşmişti, çoğunlukla reddedilir, kimi örneklerdeyse Meclis’ten geçmezdi. Bu kez hangi dengelerin oylamadan “evet” çıkardığını, ABD yönetiminin bu tasarımı daha etkili bir silah olarak kullanmaya karar verip vermediğini kestirmek güç. Ancak Vaşington’un şu sıralar bizim buralara son derece sistematik müdahaleler yapmakta olduğunu kabul etmek zorundayız.

İşte Yunanistan... Herkes dolarla avronun kavgası diyor, doğrudur, Yunanistan’ın “iflas” eşiğinde olmasından çok bunun ABD’de ilanını önemsemek durumundayız. Asıl kavganın emekle sermaye arasında sürdüğünü aklımızdan çıkarmadan.

Avrupa’da PKK örgütlenmesine dönük operasyonların da bu sistematik müdahale kapsamında değerlendirilmesinde yarar var. Her açıklamasında AKP’yle ilgili farklı bir duruş sergileyen Öcalan karar verinceye kadar Kürt sorununda hükümetin ve onu etkili bir biçimde kullanan ABD’nin hâkimiyeti iyice arttı. Operasyonlar bu kez Türkiye’nin gözünü boyamanın ötesinde bir anlam taşıyor. DTP ve onun bakiyesi durumundaki bir kısım solcunun da büyük katkılarıyla Türkiye tam kıvama getirildiğinden, zamanıdır!

Bir başka kıvama gelenin TSK olduğunu söyledüğimizde hep tepki aldık, kimileri TSK’nın ABD’yi takmayacak denli gözünün döndüğünü sandığından “darbe tehdidi”ni siyasi analizlerinden eksik etmezken, başkaları da NATO’cu bir orduya söz söyletmemeyi yurtseverlik saymaya devam etmekteydi. Bundan sonra kimin kafası kırılır, kaşı yarılır bilinmez ama TSK’nın terbiye edilme sürecinde en kritik evrenin geçildiği ortadadır.

Bu üç başlığı “buyrun emeğin Avrupası’nı, her şeye rağmen hayırlara vesi- le olacak demokratik açılımınızı ve de darbeci olmayan ordunuzu tepe tepe

kullanın” diyerek kenara koyalım ve Ermeni tasarısına dönelim.

Yakın gelecekteki seçeneklerden birinin Türkiye’nin sözcüğün gerçek anlamıyla “bitirilmesi” olduğunu defalarca söyledik. Gayretkeş hizmetkar yetmeyebilir, “Yeni Osmanlı” fotoğrafa sığmayabilir, çekişme halindeki ABD ve AB’den biri ya da her ikisi birden “inceldiği yerden kopsun” diyebilir.

Türkiye’nin kıvama getirilmesi de zaten, Türkiye’nin “bitme” noktasında tutulmasıdır. Şantaj için, gerektiğinde ittirivermek için...

Bu güçleri var mı, her şeyi belirleyebiliyorlar mı?

Bu soruları “hayır”la yanıtlamak için henüz yolumuz var. Şu haliyle, solu ve işçi sınıfı henüz zayıf Türkiye “dehşet dengesi”nde durmaktadır.

Ermeni sorunu, Türkiye’yi dehşet dengesinde tutan enstrümanlardan biridir.

Sorunun ötekiyle, mozaikle, tarihsel gerçeklerle bir ilgisi bulunmamaktadır.

Ermeni sorunu, bazı açılardan Kürt sorunundan daha etkili bir araçtır emperyalizmin elinde. Kim ne derse desin, “soykırım” tasarıları tazminat ve mülk taleplerinin yani yeni ve çok büyük acıların, çatışmaların altyapısını oluşturmaktadır. Tarihsel bir trajediye gündemde tutacağız, Ermeni halkına karşı işlenen suçların hesabını soracağız diye emperyalistlerin Türkiye operasyonlarına herhalde hizmet etmeyeceğiz ve diyeceğiz ki, bütün bu olup bitenlerin Ermenilerin çektiği acılarla, Anadolu coğrafyasından fiziken çıkarılmalarıyla bir ilgisi yok!

Ermeni sorunu, daha da somutu Ermenistan sorunu, emperyalizmin bütün hesaplarının 1919-1920 aralığında altüst olduğu bir sorundur. Ekim Devrimi’nin sonuçlarından biri, bolşeviklerin Ermenistan’da İngilizlerin parmağını kırmak ve Anadolu’daki kurtuluş hareketine doğuda nefes aldirmek için yıllanmış “büyük Ermenistan” tasarısına nokta koymasındır. Doğum sancısı çeken Türkiye Cumhuriyeti ile genç Sovyetler Birliği’ni geçici de olsa yana getiren gelişmelerden biri, Kemalistlerin Kafkaslar ve özellikle Azerbaycan ve Ermenistan’dan İngilizlerin çıkarılmasına yardımcı olup bölgedeki Sovyet otoritesini tanımasıdır.

Sovyet Ermenistan’ı, Ermenilerin önemli bölümünü vatanlarına kavuşturmadı ama yeni bir yaşamın kurulması, çatışmalarla geçen bölgede adım adım barışın sağlanması bağlamında tarihsel bir kazanım anlamına geldi.

Bugün Ermenilerin yaşadığı yıkımın bütün suçunu İttihat Terakki paşalarına atmaya kalkan liberallerin tüylerini diken diken eden Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla birlikte hortlayan milliyetçilik ve gericilik Ermenilere ve Azerilere yeni acılar tattırırken “emperyalizmin uğursuz rolü”nü hatırlatmayacağız da ne yapacağız?

Abdülhamit despotizminden dem vurup öte yandan onu eşsiz imtiyazlar karşılığında öldürmeden sürdüren İngilizlerden, Fransızlardan söz

ediyoruz... “Batılılaşma” düsturu ile büyük güçlerin desteğini alacaklarını sanıp, güle oynaya “burjuva reform”lara kalkışan Jöntürklerin ardı ardına gelen bölgesel darbelerle nasıl paniğe kapıldıklarını, 1908 Devrimi’nin hemen ertesinde “halklara özgürlük” adına girilen “hesapçı” ve de “saf” hamlelerin emperyalistlerce nasıl hoyratça yanıtlandığını, devrimin nasıl tecrit edildiğini, İttihatçıların kısa süre içinde neden oyunu kurallarına göre oynamaktan başka çare bulamadığını, Londra’da Türkçe bilmeyen diplomatlar tarafından temsil edilmeyi “normal” karşılayan bir İmparatorluğun yıkılırken nasıl Türkçülüğe doğru seyirttiğini, bütün olup bitenlerde bizim genç burjuvazimizin halk düşmanlığı kadar emperyalistlerin de rolü olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Ermeniler adına siyaset yapanlar arasında yer alan küçümsenmeyecek miktardaki İngiliz, Fransız memurunun Ermenilerin ve bütün halkların çektiği acılardaki sorumluluğunun unutturulamayacağını, 1908 sonrasında birçok Ermeni’nin “samimi” bulduğu özgürlükçü Talat Paşa’nın aniden kıyıcılığı çözüm görmesinin tek bir nedene bağlanamayacağını söylüyoruz.

Her şeyi emperyalizme bağlamayalım, güzel, yıllardır bunu söylüyoruz. Ama o yokmuş gibi de yapmayalım!

Kürt sorununda böyle, Ermeni sorununda böyle...

Kürt sorununda çözüm nereden geliyorsa gelsin aptallığının Ermeni “soykırım” tasarısına Türk milliyetçiliğinin belini kıracak hayırlı bir gelişme olarak baktığından emin olduğum için yazdım bütün bunları...

Bu aptallığın halklarımıza yaşatılmak istenen yeni acılara çanak tutmak bağlamında ihanete dönüşmekte olduğu notunu bir kez daha düşerek...

Bir kez daha “*Talat Paşa başlattı*” mı diyeceksiniz?



# Kürt Sorununda Birliği Savunmak

BDP<sup>6</sup> milletvekili Hasip Kaplan “ayrılma ve bölünmenin ağza dahi alınmaması gerektiği”ni söylemiş ve bu doğrultuda düşünmenin Hitlercilikten farkı olmadığını belirtmiş. Kaplan’ın hedefinde geçtiğimiz günlerde *“Kürtlerin ayrılmasını da tartışmalıyız”* diye yazan Ertuğrul Özkök var belki ama “ayrılma” olgusunu ciddi ciddi düşünen ya da savunanların sayısı hiç de az değil. Kaplan kestirip attı diye “birlik” deyip arka planda ayrılmayı isteyenler elbette buharlaşmadı ama en azından kendi doğrularını ifade etmekten aciz olup da, BDP ya da PKK’ye göre konum almayı tek siyasi ilke haline getiren bir kısım “solcu”nun etrafa “sen Kürtlerin ayrılıp kendi devletlerini kurmasına ne hakla karşı çıkarsın” diye sataşmaları biraz zorlaştı.

Gerçi onların devrimci siyasetten anladığı *“Kürtler birliği savunsa bile, sen onların ayrılma hakkını savunacaksın”*dır. Bu durumda Türkiye solunun değişik bölmelerinde mücadele eden Kürtler ne yapacaklar? Kürt olarak “birlik” diyecek, sonra bir devrimci olarak “ayrılma hakkı”nı savunacaklar! Ne güzel...

Solcu, devrimci, ilerici örgütlerin, “Kürtlerin ayrılmasının emperyalizmin, gericiğin ve şovenizmin işine geleceği, bu coğrafyadaki ezilenlerin kendi kaderlerini ellerine almalarını zorlaştıracığı”nı söylemeyi kendi kendilerine yasklamaya çalıştığı bir ülkedeyiz. Bu yaklaşımın yıllarca Yargıtay Başsavcısı ve Anayasa Mahkemesi Başkanı olarak Türkiye’de Türklerin ve Kürtlerin gönüllü birliğini savunanları *“vay efendim demek ki siz gönülsüzlük durumunda ayrılmayı savunuyorsunuz”* akıl yürütmesiyle bölücülükle itham edip partilerini kapatan Vural Savaş ve Yekta Güngör Özden kafasından ne farkı var?

Bir farkı yok...

Kendi sözünü söylemekten, kardeşliği emekten yana olanların sağlayacağını

<sup>6</sup> 2 Mayıs 2008’de kurulan ve 2009’da Demokratik Toplum Partisi’nin kapatılması ile ortaya çıkan boşluğu dolduran parti. Yazı yayımlandığında partinin genel başkanı Selahattin Demirtaş’tı. -Editörün notu.

savunmaktan, emperyalizmin Kürt sorununda fazlasıyla devreye girdiği uyarısını yapmaktan çekinen, Kürt yoksuluna böylesine büyük bir korkaklığı “dostluk” diye yutturmaya kalkan bir sol!

Kendi kendini kuşatan, kendi kendine garip kurallar koyan, Kürt sorunu çözümlünceye kadar oturup beklemeyi göze alan bir sol!

Referandumda BDP’nin boykot tavrı sayesinde “EVET”çi kesilip tarihsel bir skandala imza atmaktan kurtulan, bize de “*ya BDP bu pakete destek verseydi*” dedirten bir sol!

Böyle bir solun Kürde de Türke de, hiç kimseye faydası olmaz.

Kürt sorununun aynı zamanda sınıfsal bir sorun olduğunu teslim etmeyen ama devrimciliği PeKeKe mi, PeKaKa mı denildiğine bakarak karar veren bir sol! Geçenlerde dikkat ettim, dayanışma amacıyla BDP grubunda yer alan bir milletvekili Meclis kürsüsünde ısrarla PeKaKa diyordu... Ne var bunda?

Bu saatten sonra bunları kafasına takan bir solun Kürt halkına güven vermesi söz konusu olabilir mi?

TKP “solsuz bu iş çözülmez” dedi...

*“Bu sorun sizi mi bekleyecek”* diyenlerin “solcu” olması ne kadar hazin!

*“Bu sorunu Türkiye gericiliği çözemez, katmerleştirir, emperyalizm barış istemez”* demek devrimcilik adına suç oldu ha?

Oysa birliği sağlayacak olan, yıllarca dışlanan Kürt insanının Türkiye’ye baktığında güvenmesini sağlayacak bir değişimdir. AKP ile ya da bir başka burjuva unsuruyla bu değişim sadece ve sadece ayrılığı tetikler. Mesele budur.

Türkiye sola kaymalıdır. Türkiye’nin sola kayması için Kürtlere de en az başkaları kadar gereksinim vardır.

Birliği, kardeşliği, barışı samimiyetle düşünenler, “büyük” düşünmeli, dayatmalardan vazgeçip ortak bir geleceği ortak hedeflerin, ortak bir ülkünün sağlayacağı gerçeğinden hareket etmelidir.

# Arabesk Müzik Üzerine

Memlekette onca mesele varken... Denebilir.

Kültür de memleketin meselesi... Denir karşılığında.

Memleketin meselelerinin birbirinden ayrılamayacağı... Klasik ama geçerliliğini yitirmeyen bir yaklaşım olarak eklenebilir araya.

Arabesk konusu, yıllar sonra bir kez daha tartışılmalıdır. Memleket meseleleri için faydalıdır.

Her şeyden önce, Fazıl Say'ın arabeske, bir iddiaya göre "arabesk kokan" isyanının, elitist bir zihniyetin ürünü olduğuna ilişkin bazı çevrelerce koparılan yaygaranın kuvvetli gerekçeleri olduğunu asla düşünmüyorum. Say, eğitimi alıp yetilerini büyük bir ustalıkla yansıttığı müziğin klasik kulvarında, bugünün Türkiye'sinde "halka inmek" için, bayağılığa yuvarlanmadan yapılabilecek neredeyse her şeyi yapmaktadır. Bu yeterince etkili olmuyorsa, sorun Fazıl Say'dan çok, memleketin kültürel dokusunu da etkileyen ideolojik dengelerindedir. Ve biraz da bu dengelere yeterince güçlü bir biçimde müdahale edemeyen Türkiye solundadır.

Say'ın yazdıkları dışında hangi saiklerle "arabesk müzik"le ilgili bir çıkış yaptığını tam olarak bilmiyorum. Bu çıkış karşısında "arabesk dünyası"ndan gelen elitizm suçlamalarının Fazıl Say'la ilgili kısmına değinmiş oldum, kendilerini "halkın bağrından çıkmış sanatçı" olarak görenlere ise isterseniz değinmeyelim. Fazıl Say "saray müzisyeni", Nihat Doğan "halkın sanatçısı" ise yaşasın monarşi!

Bu arabeskçilerin en büyük kavgası "arabeskin kralı" olmak değil miydi yoksul!

Doğan ve benzerleri bir yana, elitizm suçlamalarının daha ciddi karşılıkları olduğunu biliyorum.

Bir kere, liberallerin sola hediye ettiği bir hastalık var. Kemalizmle hesaplaşma adına yerli yersiz ortaya atılan iddiaların yarattığı kafa karışıklıkları

müzik alanını da etkiliyor. Onlara göre, Mustafa Kemal kendi tercihleri öyle olmamakla birlikte, batılılaşma fetişi nedeniyle klasik müziği son derece elitist bir yaklaşımla bu topluma dayattı.

Klasik müziğin, bir sanat müziği olarak, müziğin diğer türlerinin sağlıklı bir biçimde gelişmesi için zorunlu olduğu oranda, öğretilmesi ve sunulması gereken bir birikimi temsil ettiği açık. Buna dayatma demek, ilköğretimi zorunlu hale getirmeye itiraz etmekten farksız. Cumhuriyetin belli bir döneminde klasik müzik için bazı "emir"lerin verilmesi, bu emirlerin kimi örneklerde olumsuz sonuçlar doğurmasına karşın, anlaşılır bir uygulamadır. Burada yanlışlık "klasik müzik" in devlet korumasına alınması değil, devletin sınıf karakterindedir. İşin halktan uzaklaşma kısmı, bugün liberallerin pek beğendiği sermaye sınıfımızın tarihsel misyonları ile ilgilidir. Kaldı ki, Türkiye'de klasik müzik ekolünün iyi-kötü desteklenmesinin halk müziğine ya da Osmanlı'dan gelen sanat müziğine köstek olduğu iddiası fazlasıyla abartılıdır.

Öte yandan kitleleşme sıkıntısı çeken Türkiye solunda "halkın anlayacağı" türde sanat arayışını yalnızca liberalizmin etkisiyle açıklayamayız. Sonuçta, Türkiye solunun devrimci bir çıkış yapabilmesi işçi sınıfı merkezli ve mutlaka halkçı bir kimlikle mümkünse, kültür-sanat alanında toplumun tercih ve alışkanlıklarını büsbütün bir kenara atma şansı bulunmuyor.

Bu bağlamda klasik müziğin ya da cazın bugün Türkiye'de geniş bir kitleyle temas etmesini beklemek büyük aptallık olur. Bununla birlikte, muazzam bir birikimi temsil eden bu türlerin burjuvazinin insafına terk edilmemesi için önlem almak, "ilerisi" için öncü girişimlerde bulunmak da gerçek sanatçıların ve Türkiye solunun görevlerindendir.

Peki, bugün çok dinlenen "müziğimsi" ürünler ne olacak? Bunların bıraktığı klasik müziği, halk müziğimizi her gün tahrip etmesi nasıl engellenecek? "Halk dinliyorsa..."

Böyle yanıt olur mu!

Bu başka konulardaki kişiliksizliğin bir uzantısı olabilir ancak.

Arabesk kavramının Türkiye'deki kullanımının yarattığı sayısız soruna, özellikle coğrafyamızın köklü bir ulusuna ait kültürel birikime dönük kabul edilmez "saldırı"ya değinmiyorum.

Arabesk müziğin artık Türkiye'de halkın müziğinin bir parçası olarak kabullenilmesini savunanlar büyük bir yanlışla düşmektedirler.

Arabesk, müzikal yapısı ve sözel karakteri ile mutlak bir bütünlük oluşturmakta ve bölge halklarının yüzyıllardır taşıdığı bazı özellikleri son derece yıkıcı bir biçimde istismar etmektedir. Kadercilik, arabesk müzikle ortaya çıkmadı elbette ama topraklarımızdaki "yakarış" ve "ağıt" kültürü ile arabesk arasındaki bağlantıyı zayıflatacak başka unsurlar da var geçmişimizde. Örnek

olsun, bizim yeterince gelişmediğini düşündüğümüz isyan kültürünün arabesk müzikte aldığı biçim “isyan”dan başka her şeye benzemektedir. Arabeske bol bol yerleşen “isyan” mutlak bir teslimiyetten başka anlam taşımamaktadır.

Anadolu’daki seküler “ozan”ların geleneği de arabesk tarafından tamamen iğdiş edilmiş ve ortaya tam da bugün AKP’de simgelenene yakışır bir çürütücü-gerici bulamaç ortaya çıkmıştır.

Arabesk müzik, Türkiye’de ilerici hareketin kentlerde ideolojik-kültürel mücadele alanındaki denemelerinin etkisizliğinin bedelidir ve bu düzenin bu etkisizlikten yararlanarak Türkiye’nin yoksullarının başına sardığı bir beladır.

Bunu kabullenmek, bundan yararlanmak ya da “devrimci arabesk” arayışlarına girmek beyhude bir uğraştır.

Farklı olan yaratılır, ağırlık konur, bu sonuçta herkesi ve bu arada arabesk müziği de etkiler, arada farklı mesajlar veren arabeskimsi örnekler ortaya çıkar.

Güzel. .. Ama buradan başlayamayız.

Bizim gereksindiğimiz, mücadele etmeye, verili olanı kabullenmemeye dayalı bir müziktir. Ölüme değil, yaşama övgüler düzen, sevgiyi kötürümleştirmeyen, kente boyun eğmeyen, ona kafa tutarak sahip çıkan bir müzik.

Bu müziğin yaratılmasında arabeske çalan “devrimci” örneklerin şu an için bir yararı olmadığı açık. İyisi mi, bırakalım gericiler düşünsün arabeski “meyhane”den arındırmanın yollarını. Belki başarılılar da, her yerde toplumsal ilişkilerin önemli bir parçası olan birlikte eğlenme kültürümüz azıcık soluklanır!

*Bu yazıyı tamamladıktan birkaç saat sonra bir “ölüm” haberi geldi zamansız mı zamansız. Gencecik bir Kürt kardeşimiz, TKP üyesi Ali Karagöz, trafiğe verdiklerimiz listesine ekleniverdi. Biraz da çaresizlik duygusu değil mi arabeski besleyen? Of ki ne of! Ama ne olur, biz kendi ezgilerimizle uğurlayalım yine de Ali’yi, boyun eğmeden, vakarla, kafamız dik... Güle güle sevgili yoldaşım...*



# YAŞ Hayaller, Kuruyan Solculuk

“İşte şimdi dananın kuyruğu kopacak”... Böyle düşünüyor.

“Yapmazlar, mümkün değil izin vermezler”di Erdoğan’ın başbakanlığına... Sonra, “Başbakanlığın bir hükmü yok”tu, “mühim olan Çankaya”ydı... “Hilmi Paşa’yla olmaz”dı, “Yaşar Paşa gelince görülecek”ti... “Kapatma kesin”di, “AKP’nin sonu geldi”ydi... “Başbuğ sessiz, ama patlaması an meselesi”ydi..

Yaşadığı derin hayal kırıklığıyla öfkeli akşamlarda rakıya meze yapsa da okkalı küfürleri, beyaz atlı prensin memleketi kurtarmasının an meselesi olduğuna inanarak uzandı her gece yatağına.

Yüreği şu sıralar yine pır pır etmekte. YAŞ’taki kriz neden bir isyana dönüşmesin ki? Hangisi yapar kestiremez ama omzu kalabalıklardan birinin “Tayyip efendi, Tayyip efendi, her şeyin bir sınırı var” diye diklendiğini kuruyor. Az sakinleşince Türkiye’nin kaderinin İğsız Paşa’nın Kara Kuvvetleri Komutanı olmasıyla değişeceğine kanaat getiriyor. Evet, evet, bütün mesele TSK’nın İğsız Paşa’nın kellesini vermemeyi becermesinde.

Yine heyecanlanıyor.

TSK’nın rotasının Vaşington-Brüksel hattında belirlendiğini, onca yılın halk düşmanı pratiklerinin kuruma baştan aşağıya sindiğini, devlet terbiyesinin aynı zamanda düzen bekçiliği anlamına geldiğini, sermaye bağlantılarının bizzat büyük sermaye haline gelmesiyle özel bir anlam kazandığını, üst düzey subayların her birinin akçalı beklentiler içinde olduğunu, profesyonel orduya geçişin birçok subayın iştahını kabarttığını, herkesin kendi paçasını ve de imtiyazlarını kurtarma derdine düştüğünü söyleseniz iplemez, çok üsteleseniz kulaklarını tıkar.

Türkiye’nin dönüşüm sürecinin boyutlarından, bu sürecin altyapısının oluşturulmasında asker-sivil bürokrasinin “değerli” katkılarından bihaber

gözükür aslında farkındadır ama işine gelmez. Ayak takımı bulaşmadan, devlet içindeki bilek güreşiyle hallolmasında yarar vardır.

Hallolacak nedir, onu da artık unutmuştur.

Önemli olan...

İğsız Paşa'dır.

Abdullah Gül'ün alışılageldiğimiz yapışkan gülümsemesiyle gazetecilere "her şey yolunda" deyişinin, "bu saatten sonra ne fark eder" rahatlığının ürünü olduğunu sezebilecek durumda değildir.

Büyük dönüşümlerin büyük hesaplaşmalarla durdurulabileceğini unutalı yıllar olmuştur.

Tembelleşen zihnini biraz canlandırırsa, küçük kavgaların, mevzi didişmelerinin, YAŞ'ların ve de kuruların kendisini büyük gerçeklikle baş başa kalmaktan koruduğunu fark edecek.

Bunalıma girecek...

Aman girmesin...

Fayda gelmez.

Fayda gelmez tamam da, nasıl oldu bu küçük düşürücü küçük düşünme hastalığı, geleceğini devletine teslim etmiş muhaliflerin ötesine sirayet edip Türkiye solunun bazı kesimlerini kötürümleştirdi?

Neden kapitalizm en öldürücü darbeleri vururken insanlığa ve onun gölgesinde "en küçük bir iyileşmenin bile hayal olduğu" matematik bir kesinliğe ulaştığı bir sırada sosyalizm için mücadele etmek günah ilan edildi solda?

Hadi birileri YAŞ'la oyalanıyor, bir kısım solcunun meşgalesi ne?

21. yüzyılda yol alınırken sosyalizmin gündem olmasına bile tahammülü olmayan, gericiliği kanıksayan, pabucumun arabeskine dahi tavır almaya hali kalmamış, AKP'nin devlette devrimciler adına gedikler açıp onu zayıflatacağını sanan bir solcu YAŞ pazarlıklarından heyecanlanmıyorsa, umudunu nereye bağlıyor?

Yoksa Kürt sorununun böyle bir işlevi mi var?

# Kapitalizmi Övme Suçunu Kimler İşliyor?

Kapitalizmden derhal ve köklü bir biçimde kurtulmak gerektiği tezimizi her defasında kanıtlarıyla birlikte sunmamız sanırım gerekmiyor. Şu ana kadar işsizliğin, yoksulluğun, savaşların, açlığın, konut sorununun, doğal kaynakların yağmalanmasının, çevre kirliliğinin, cinsiyetçi uygulamaların, hastalıkların, cehaletin, trafik karmaşasının, eşitsizliklerin, bağımlılık ilişkilerinin, insan hakları ihlallerinin patron sınıfının egemenliğinin kaçınılmaz sonuçları olduğu düşüncesini inandırıcı bir biçimde çürütebilmeyi kimse beceremedi.

Buna gereksinim de duymuyorlar. Öyle ki zaman zaman, işler iyice sarpa sardığında, büyük bir yüzüzlükle “kapitalizm iflas etti” bile diyebiliyorlar. Şimdilerde kendilerini biraz olsun toparladılar ama hatırlayalım, şu son kriz ilk darbelerini vurmaya başladığında, en fanatik liberaller bile “Marx haklıydı” diye nedamet havasına girmede mi? Artık, elinde “Das Kapital”le televizyona çıkanlar mı ararsınız, yöneticilerine bu büyük eserin kısaltılmış versiyonlarını dağıtan şirketler mi!..

Neyse ki, fazla uzatmadılar. Ellerini deşdirdikleri her şey ister istemez kırılıyor, kısıtlı kaynaklarımızı onların pislettiklerini kurtarmaya harcıyoruz. Kalsın, Marx’ın hakkını vermesinler...

Kapitalizmden derhal ve köklü bir biçimde kurtulmak gerekiyor.

Burjuva devrimlerinden başlayarak sermaye sınıfının insanlığı “ilerletici” rolü, son derece karmaşık dinamiklerin ürünüydü. Doğrudur, bu rolü tek başına emekçi sınıfların direngenliğiyle, mücadeleciliğiyle, “hak verilmez alınır” düsturuyla açıklayamayız.

Ancak bilinmelidir ki, artık kapitalizm toplumsal mücadelelerin etkisiyle dahi insanlığa bir şey sunabilecek durumda değildir.

Bunu en iyi kavrayan, bizzat kapitalist sınıftır. Yolun sonuna geldiğini bilmekte ve buna göre davranmaktadır. “Marx haklıymış” aslında onların

ağzında bir meydan okumadır. “Bizim düzenimiz budur işte” diye kestirip atmak, “haklıysa haklı, ne olmuş” diye işi pişkinliğe vurmak.

Mesele ideolojik açıdan da ele alınabilir. Sovyetler Birliği’nin dağılmasını önceleyen dönemde uluslararası alanda burjuva ideolojisinin oldukça sağlam gözükten referansları vardı: İnsan hakları, ekonomide verimlilik, sivil toplumun önceliği gibi kavramlar insanlık için bir “ilerleme”, “kurtuluş” projesinin parçası olarak sunulmaktaydı.

Karşı-devrimleri bu ideolojik çerçevenin içinde kaktırdılar cümle aleme.

20 yıl sonra, kapitalizm insanlığa “bugünden daha iyi yaşayacaksınız” deme gereksinimi bile duymuyor. Tersine, felaket tellallığı teşvik ediliyor. Dönemin ortalaması, “elinizdekilerin kıymetini bilin” dir!

Kapitalizm bir proje olarak anlamını yitirmiştir.

Kapitalizme anlam yükleyenler, şu ya da bu biçimde kapitalizme karşı konumlanması gerekenlerdir.

Kağıt üzerinde de olsa işçi örgütü olarak tanımlanan sendikalar, soldur, devrimci hareketlerdir, Marksist aydınlardır.

Kapitalizm “benden bu kadar” diye kestirip attıkça, onlar “bizi bırakma, daha senin görevlerin bitmedi” demektedir.

Şimdi unutuldu gitti ama kapitalizmin insanlığa karşı açtığı savaşın güncel örneklerinden Avrupa Birliğine, birlik 1990’lardan beri emekçi haklarını satırla doğrarken, olmadık anlamlar yükleyenler emperyalist merkezler filan değil, düpedüz “emekten yana” olanlardı. Kapitalizme AB üzerinden sınırsız kredi verdiler. İnsanlık zaman kaybetti, enerji kaybetti, direnme gücünden kaybetti.

Barack Obama’nın ABD Başkanlığı’na seçilişini “demokratik devrim” diye adlandıranlar da sözüm ona Marksistlerdi. Emperyalizmin hegemonik gücünden biraz da adaletle, ezilenlere hizmet etmesini bekliyorlardı! Bu türden salaklıklara bakıp “Kapital okumak gerçekten zararsızmış” demeleri son derece doğal. Kalın olmasa Doğan grubu promosyon olarak bile dağıtabilirdi...

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’nin milletvekilliğine çeyrek kala TÜSİAD’la işbirliğini göğsünü gere gere savunabilmesi, onun ideolojik tercihleri kadar, Türkiye’de solcuyum diyenlerin kapitalizmin ülkeye, halkımıza hâlâ bir şeyler verebileceğine ilişkin bir kanaati ısrarla yaymaya devam etmesinin yarattığı rahatlama da kaynaklanmaktadır.

Kürt sorununun emperyalist mekanizmalar ve piyasa mantığı içinde çözülebileceğine ikna olmayanları linç etmesi için “ulusal hareket”e çağrı çıkaranlar da bu ülkede solcu (bu kavramı hiç sevmeyen, böyle bir sıfatı zinhar kabul etmeyenler için “devrimci” de diyebiliriz) olarak biliniyorlar.

AKP’ye dönük akıl dışı ve sürekli kendini üreten desteğin arkasında yine

“kapitalizmden medet umma” hastalığı yatıyor. Piyasanın gücüyle faşizmi, derin devleti, militarizmi geriletmeye dönük stratejinin tek dayanağı “sermayenin ilerici barutunun bitmediği” düşüncesidir.

Şimdi denecek ki, “cumhuriyetin kazanımlarını savunmak” aynı kapıya çıkmıyor mu?

Hayır efendim çıkmıyor! Kapitalizmin cumhuriyetle mumhuriyetle bir ilgisi kalmadı. Başka bir dönemin ürünü bunlar. Kapitalizm şu anda geçmişteki bütün “ileri” hamleleri ya yok ediyor ya başkalaştırıyor.

Farklılar elbette ama benim için, kazanım olarak gördüğüm bazı cumhuriyet hamlelerine sahip çıkmakla artık kapitalizmde hayal olan 8 saatlik işgünü talebini haykırmak arasında ya da özelleştirmelere karşı direnmek arasında bir fark yok.

Direnmeden, direnme okulunda örgütlenmeden kapitalizmi yıkamazsınız. İki gün önce referandum konusunda, fazla ayrıntıya girmeye gerek yok, “AKP’ye bakın ve hayır deyin” diye yazmıştım.

Devam edelim, sermayeye bakın ve karar verin. Sermayenin önünü açtığı, yol verdiği, arzuladığı, bütün süreçler insanlığa zararlıdır.

Ama, fakat, lâkinle bu gerçeği sulandırdığınızda mutlaka saçmalarsınız.



## Neden Ordu Yanlısı Değiliz?

Soru tuhaf gelebilir, “ne münasebet” diyebilirsiniz. Öyle ya, komünistler bırakın bir burjuva düzende, emekçilerin kendi elleriyle kurmaya çalışacakları sosyalizmde bile ordu yanlısı olamazlar. Onların ilkeleri vardır, onlar işçi sınıfından, devrimin çıkarlarından, toplumun çıkarlarından yanadırlar ordunun da aynı tarafta saf tutması için onu yepyeni bir mantıkla yapılandırırılar. Ama bugünkü sömürü düzeninde ordudan yana olmak, kendini böyle tarif etmek, elbette olacak iş değil.

İlk bakışta bu yaklaşım fazlasıyla kitabı bulunabilir, günün gerçeklerine denk düşmediği, ayakları yere basmadığı için eleştirilebilir. Çünkü biz itiraz etsek de, son yıllarda yaşananlar, AKP ile TSK arasındaki çatışma olarak formüle edildiği sürece, “e peki siz bu çatışmada kimden yanasınız” sorusundan bütünüyle kurtulmak mümkün olmuyor. Üstüne, “cezaevi kültürü” oldukça baskın bir ülkede, “bir düşünün, neden TKP’lileri değil de askerleri tutukluyorlar” gibi saçma olmasına saçma ama aynı zamanda gard düşüren bir müdahale gelince, “neden ordudan yana değilsiniz” sorusunu elinizin tersiyle itirmek zorlaşıyor.

Ayrıca...

Türkiye’de ulusalcılık ve liberalizm sol değerleri kemirirken, her şeyden önce “teori”ye zarar verdi. Ne AKP ne Anayasa ne Ergenekon ne Kürt sorunu ne de bir başka konuda teorik bağlam etkili oluyor. Bunu herhalde kabullenecek değiliz, en başta teorideki bir zayıflama siyasal bağlamda da zayıflamayı kaçınılmaz olarak getirdiği, somut durumun somut analizi merakının “teori”nin yönlendiriciliği olmadığına saçmalamaya kapı aralamak anlamına geldiği için...

Ama dünkü yazımda Türkiye bağlantılarını da kurmaya çalışarak kısaca sunmaya çalıştığım teorik çerçeveye yetinip orduyu yerli yerine oturtma girişimi, güncel verilerle desteklenmediği, sağlama işlemine tabi tutulmadığı sürece, zaman zaman gerçek dostlarımızın da aklına düşebilen “neden ordu

yanlısı değilsiniz” sorusuna verilen yanıt da inandırıcılığını yitiriyor.

O halde, temel yaklaşımımızı, hani “ne münasebet” dedirten ilkesel tutumu değersizleştirdiği söylenen kimi iddiaları bizim boşa çıkarmamız gerekecek.

TSK’nın bir kurum olarak, solun da sahip çıktığı ya da sahip çıkması gereken bazı değerleri yok olmaktan kurtardığı iddiasıyla başlanabilir. Türkiye burjuva devriminin şu ya da bu nedenle Türkiye’de bağımsızlıkçı ve ilerici birikime çok şey katmış olmasından hareketle o devrimin yarattığı düzenin bu birikim üzerinden tarif edilmesi ne kadar olanaksızsa, Türkiye burjuva devriminin ileriye doğru hamlesinde askeri bürokrasinin rolünden hareketle bugünkü TSK’ya yurtseverlik ve aydınlanmacılık yakıştırmak da o kadar olanaksızdır. Türkiye Cumhuriyeti’nin ordunun birinci dereceden rol aldığı bağımlılaştıran ve gericileşen tarihi “Kubilay vakası”yla, satır aralarına sıkıştırılan ABD eleştirileriyle örtülemeyecek kadar tutarlıdır.

TSK başka şeyler bir yana, Türkiye toplumuna Amerikancı ve gerici müdahaleler yapmak konusunda sistematik bir misyon üstlenmiştir ve bu misyon burjuvazinin sınıfsal gereksinimleriyle devletin anti-komünist felsefesinin ürünü olmuştur.

Kurumun siyasal İslamın yükselişiyle ve somut olarak AKP hükümetiyle ilgili kaygıları hakiki olmakla birlikte, söz konusu sınıfsal gereksinim ve felsefeyi gözden geçirmeyi gerektirecek bir bağlama hiçbir biçimde yerleşmemiştir. Bu tür bir “kopuş” teorik olarak, imkansız değilse bile son derece zordur. Pratikteyse TSK’nın AKP karşısındaki “direnışı”nin, kapitalist sınıfla bağları güçlendirme, ABD ile ilişkilerde başat aktör olma ve din silahını dincilerin elinden alma sacayağına oturduğu hesaba katılmalıdır.

Buradan yurtseverlik ve aydınlanmacılık, kaç takla atarsanız atın, çıkmaz.

Bunu en “orducu” kesimler bile kabul ettiğinden, “TSK içindeki ilerici, yurtsever unsurlar” a dayanan stratejiler, toptancı destekçiliğin yerini almaya başlamıştır. Teorik olarak TSK içinde ilerici, yurtsever unsur bulunmaması olanaksız olduğundan, bu kez AKP’nin tasfiyeci politikalarına hedef olan bu unsurlardan yana taraf olmak önerilmektedir.

Biz bunu yapmadık, şu yolu seçtik: Bugün Türkiye’de yürütülmekte olan kapsamlı operasyona bir bütün olarak karşı durmak, bu operasyona doğru- dan ya da dolaylı biçimde yardımcı olacak her tür davranıştan kaçınmak, operasyona karşı direnci sınıf eksenine taşımak ve bunu bugün oldukça etkisiz duran ama ülkenin biricik kurtuluşu olan sosyalist seçeneği güçlendirme hedefine bağlamak.

*“AKP’ye direnen subaylara sahip çıkmayarak operasyona destek olmuyor musunuz”, “Halk örgütsüz, siz çok zayıfsınız, bu aşamada onlar biricik kurtuluş umudu değil mi”... Seçtiğimiz yola bu itirazlar döşeniyor bu kez.*

Keşke, çok zayıfsak -ki değiliz-, *"bırakın bizimle uğraşmayı, siz kime nasıl destek olacaksınız olun"* yetseydi.

Yetmediği gibi, bu türden bir yanıt bizi haksız duruma düşürür.

Burada yanıtlanması gereken düpedüz şu sorudur: Ordu içinde desteklenmeyi ya da taraf olmayı gerektirecek kadar billurlaşmış bir "ilerici" odak var mıdır? İlerici kavramını bir kenara bıraktım, ordu içinde "bağımsız" bir ülke için kolları sıvamış bir odak var mıdır?

Varsa, elbette desteklenmelidir.

Peki bu unsurların kritik noktalarda var olup olmadığının kriteri ne?

Bir devir teslim töreninde, Harp Okulu'nun açılışında "savunma ve dış politikamızın yeni arayışlara gereksindiği"ni söylemek yetmez, Kürt sorununda ABD'den şikayet etmek hiç ama hiç yetmez.

Türkiye'nin bağımlılığı son derece tutarlı bir sürecin ürünüdür, oldukça baskındır ve büyük bir şiddetle savunulmuştur bu politikadan da aynı şiddetle kopulabilir ancak!

Böyle birileri çıksa ve gerçekten sonuçlarına katlanacak bir biçimde Türkiye'nin bağımlılık ilişkilerine meydan okusa, işi gücü bırakıp onların peşine takılmak anlamında değil ama, gerçekten sahip çıkma anlamında ilk girişim bizden gelir.

Ama gerçekçi olalım, bu tür bir radikallik tek başına "ABD sorgulaması"yla olmaz, halkçı bir itki gerektirir. Bugün TSK'nın sınıfsal karakteri, komünizmle mücadeleye kattıkları, yıllardır Kürt sorununda üstlendiği rol ve bir "ekonomik birim" olarak üst düzey subaylar için taşıdığı anlam itibarıyla "kurumun gelenekleri"nden hareketle ilerici ya da bizim hayırhah bakabileceğimiz bir konumlanışa izin vermemektedir. O geleneklerle hesaplaşmanın göze alındığını ise biz görmedik.

*"Mecburen dikkatli davranıyorlar", "her şeyin sırası gelecek"...*

E biz de dikkatli olmaktan vazgeçtiklerinde bakarız, sırası geldiğinde konuşuruz.

Halkın, işçi sınıfının kendi gücüne güvenmesi, örgütlenmesi, bugün sermaye sınıfı adına hareket eden tüm siyasal ve kurumsal aktörlere karşı mücadele etmesi, yaşamsal bir başlık olarak AKP karşıtlığını böyle bir çerçeveye yerleştirmesi bizim için esastır.

Bakarsınız birileri de heyecanlanır, cesaretlenir, etkilenir.

Şu destek meselesi de tersine döner.



## Peki Neden Asker Düşmanı Değiliz?

Neden ordu yanlısı olmadığımızı, olamayacağımızı birkaç gün önce açıklamaya çalışmıştım. Dengelemek için değil, bütünlüklü bir bakış açısı ortaya koyabilmek için bir soruya daha yanıt vermek gerekiyor: Neden asker düşmanı değiliz?

Önce şu düşman kavramından kurtulmanın yolunu bulalım... Düşman, savaşan tarafların nesnel olarak birbirlerine karşı konumlarını ifade eden teknik bir anlam taşıyabilir. Dolayısıyla şiddetlidir ama geçicidir. Örneğin, Japonya ile ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'nın önemli bir bölümünde birbirlerine düşman olmaları, savaşın bitiminden kısa süre sonra bir müttefiklik ilişkisine dönüşmüştür.

Savaşın türlü biçimleri olduğu söylenebilir ancak tarafların birbirlerine kendi iradelerini kabul ettirmek için “yok etmek” üzerine kurulu bir strateji izledikleri savaşlar için “silahlı çatışma” boyutunu olmazsa olmaz bir özellik olarak almakta yarar var. Uluslararası ya da toplumsal aktörler arasında tarafların birbirlerini “yok etmek” gibi bir hedefle hareket etmedikleri daha farklı mücadele biçimleri de söz konusu.

Savaşan tarafları tanımlaması dışında, düşman kavramının bir de “yok etme” isteği uyandıracak kadar nefret edilen hedefi işaret etmek için kullanılabildiğini biliyoruz.

Fazla uzatmayalım, böylesi bir düşman tanımı eğer sınıf mücadelesine duygusallıktan belli oranlarda arındırılarak yerleştirilecekse en doğrusu, burjuvaziye dönük düşmanlıktır. Burjuvalara değil de bir sınıf olarak burjuvaziye...

Ancak yine de sınıf mücadelesinin mantığına çok daha uygun, çelişki kavramıyla birlikte kullanımı da daha kolay “karşıtlık” sözcüğünü tercih etmekte yarar var.

İşçi sınıfı burjuvaziye tam da karşıt birer sınıf olarak yer alırlar tarihsel süreçte. İşçi sınıfının bu karşıtlığa uygun bir konumlanış içine girmesi ve bu

karşıtlığın zorunlu sonucu olarak, siyasi iktidarı alması için siyaset üretmek, işçi sınıfı partileri için temel görev olarak belirginleşir.

Devlet, devletin bütün kurumları Marksistler tarafından bu karşıtlık içerisinde üstlendikleri rol üzerinden değerlendirilir, bu rol nedeniyle sermaye düzeninin egemenlik aygıtı olarak damgalanır ve emek-sermaye çelişkisinin ürünü olan karşıtlıkların bir parçası olarak görülür.

Devlete ilişkin bu siyasal yaklaşımımız, bugün, ne “tarafsız”, “sınıftan arındırılmış” bir devlet algısı ile eksiltilebilir, ne de dünyada toplumsal sınıfların bütünüyle ortadan kalktığı bir momentte kurtulacağımız bir dizi tarihsel olgudan belki de en önemlisi olarak “devlet”e ilişkin kategorik reddiyemizle güçlendirilebilir.

Kapitalist toplumlarda işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele edenlerin otorite ve iktidar düşmanlığına bel bağlamaları kadar ahmakça bir tutum olamaz. Bu ahmaklık, pekala siyaset düşmanlığı olarak da adlandırılabilir! Siyaset de yok olası bir kategoridir ama... İşçi sınıfının siyasete, en fazla siyasete gereksinimi vardır!

Bu giriş yeterli olmalı...

Marksistler “asker düşmanlığı” yapmazlar... “Polis düşmanlığı” da yapmazlar.

Devletin elinde bulundurduğu silah tekelinin sınıflar mücadelesinde nasıl kullanıldığını bilir, bu tekelle ilgili kurumların ve sermaye egemenliğinin diğer mekanizmalarının sınıfsal karakterine ilişkin herhangi bir yanılsama içine girmezler ama onların insan kaynaklarını merkeze koyan bir tavır geliştirmezler.

Birden fazla nedenle...

Devlet, egemen sınıfın çıkarlarına hizmet etse de ve hizmet edebilmek için “tarafsızlık”, “hakemlik” görüntüsüne gereksinir. Bu görüntünün elde edilmesi, böylesi bir sınıflar üstü konum iddiasının hakikilik salgılayabilmesi, az çok “tarafsızlık” hissi veren yasal düzenlemelerin ve egemen sınıfa hizmet eden bütün mekanizmalara karşın “tarafsızlık” ideolojisine bağlanmış bazı kadroların varlığına bağlıdır.

Burada bir ek olarak hemen şu söylenmelidir: Devletin verili bir andaki konumlanışı, yasal düzenlemeler ve kadrolarının ideolojik yönelimleri dahil olmak üzere, belli ölçülerde ezilen sınıfın mücadelesi ve etkisini de yansıtır.

Özetle, bir baskı aygıtı olarak devletin bütün kadrolarının “burjuvazinin askeri” olduğunu düşünmek saçmadır. İlk bakışta bu bir “felaket” olurdu denebilir, öte yandan bütün kadroları açıktan “militanlaşmış” bir devlete dayanan bir düzenin işçi sınıfı karşısında pek tutunamayacağı da bilinmelidir.

Devam edelim, toplumsal mücadeleler devlet kadrolarını da etkiler, onların ideolojik ve siyasal tercihlerinde oynamalara neden olur, kimi durumlarda

üstlendikleri kurumsal rolü sorgulamalarına yol açar. Yurtsever, ilerici, demokrat askerler, polisler, yargıçlar hep var oldular, bazı dönemlerde onlara daha sık rastlanabilir.

İşçi sınıfının öylelerine gereksinimi vardır.

Demek ki, “düşmanlık” Marksist bir yaklaşım olmadığı gibi, siyasal açıdan da aptallıktır.

Türkiye'ye gelince...

Nüfus büyüktür, devlet de! Yüksek sayıda devlet görevlisi çalışmaktadır.

Ülkede demokratik kitle hareketi geleneği zayıftır, siyasetin “kadro” bacağı başından beri hep önem taşımıştır, taşımaya devam etmektedir.

Siyasi ve ideolojik dinamiklerin nüfusun sınırlı bölmesinde yoğunlaştığı ve bütün mekanizmaların buna uygun yapılandırıldığı hesaba katıldığında, belli bir ölçeğin üstüne çıkan emekçi hareketlerinin bu mekanizmalara yerleşmiş olan insan unsurunu olağanın ötesinde etkilediği yalnızca teorik bir iddia değildir 1970'ler bunun en güzel kanıtıdır.

Pol-Der, Doğan Öz, Cevat Yurdakul bu ülkenin gerçekleridir...

Son olarak, sermayenin “sivil” hizmetlilerinin bir halk için ille daha az tehlikeli olacağına ilişkin iddianın büyük bir liberal yalan olduğu hatırlatılabilir.

Gerçek karşılığı olmasa da, “tarafsızlık” türünden iddialarla görev yapan silahlı devlet görevlilerinin devletin daha fazla “taraf” olmasını isteyen, yani daha adanmış ve arzulu sermaye aktörleri olarak misyon üstlenme cüretini gösteren “sivil otorite”nin temsilcilerine göre neden daha faşist, daha gerici, daha tehlikeli olduğunu bana kimse anlatamaz!

Venezuela'nın devrimci lideri Chavez bir subaydı, Portekiz'in kasabı faşist Salazar ise bir sivil...

Erdoğan ve Gül de sivildir. Sırf üniformalı devlet görevlileri ortalıkta dolaıyor diye şu sivil zorbalara pozitif ayrımcılık yapılmasını neden kabulleneceğiz ki!



## Bölünmek Neden Kötü?

*“Bölünmeye karşısınız çünkü Türkler için hak gördüğünüzü Kürtler için uygun bulmuyorsunuz.”*

*“Bölünmeye karşısınız çünkü ‘Türkiye Cumhuriyeti’nin bölünmez bütünlüğü’ fikri sizin de beyninizi yıkamış.”*

*“Bölünmeye karşısınız çünkü bütün muhafazakarlar gibi kontrol edemediğiniz, başkalarının inisiyatif aldığı gelişmelerden dehşetle ürküyorsunuz.”*

*“Bölünmeye karşısınız çünkü Kürtleri küçümsüyor, onların kendi ayakları üzerinde durabileceklerine inanmıyorsunuz.”*

Böyle gidiyor...

Bunların her biri için söylenecek çok şey var, yeri geldiğinde söylenebilir de... Türkler ne demek, Türkiye Cumhuriyeti neye karşılık geliyor...

Ama önce bölünmeye, ayrılmaya neden karşı olduğumuzu kendi yaklaşımlımızla ortaya koyalım.

Bölünme kötü, çünkü daha büyük idari birimler o ülke vatandaşları için daha büyük kaynakları seferber edebilir, planlı bir ekonomi için daha uygun koşullar sağlayabilir, daha dirençli ve daha bağımsız olabilir, toplumun maddi koşullarının iyileştirilmesi ve entelektüel gelişimi için daha büyük bir hız yakalayabilir. Bunlar için elbette devrimci bir iktidar gerekir ama bölünme böyle bir iktidar için tarihsel koşulları da ortadan kaldırmaktadır.

Bölünme kötü, çünkü bölünme ulusal sorunun çözümü anlamına gelmemekte, yeni bölünme başlıklarıyla etnik gerilimleri körüklemektedir. Kürtleri eksiltme işleminden sonra bugün “Türk” olgusunun içinde değerlendirilen unsurların “etnik uyanışın” cazibesine kapılmaları büyük olasılıktır. Benzer bir gelişmenin bizzat “Kürtler” içinde de yaşanacağı söylenebilir.

Bölünme kötü, çünkü bölünmeyi olanaklı kılan uluslararası dinamiklerle hâkim olan güç ya da güçler bölünme sonrasındaki parça ve parçacıklardan da hâkimidir. Burada bir siyaset kuralından söz ediyoruz ama kurallarla

ilgilenmiyorsak, Yugoslavya'ya, Baltık Cumhuriyetleri'ne göz atabiliriz.

Bölünme kötü, çünkü bölünme için uygulanan kuvvet bölünme sonrasında çatışmaları daha farklı bir düzeye sıçratacak negatif enerjiyi de biriktirir. Yeni devletlerin ortaya çıkışı değişik dönemlerde değişik çatışma türlerinin ürünü olmuştur. Sömürgecilığe karşı savaşların yaygınlaştığı tarihsel kesitlerde, sömürgeci ideoloji de büyük bir darbe almış, emperyalist ülkelerde toplum bağımsızlık isteyen Anadolu insanına, Hindistan halklarına, Afganistan yoksuluna ya da sömürgeciliğin son örneklerinden Portekiz'in Angolası'na, Mozambiği'ne anlayışla yaklaşarak kendi yayılmacı devletini büyük ölçüde yalnız bırakmıştır. Yıllar sonra, bambaşka koşullarda Çekoslavakya'nın parçalanması "barış" içinde gerçekleşmiş ama bir karşı-devrimin ürünü olmuş, sırtını ona dayamıştır. Yugoslavya'da ise gerçek bir boğazlaşma sürerken, parçalanmacı hamlelere "meşruiyet" emperyalist Avrupa, ABD, NATO ve Avrupa'nın hain "solu" tarafından sağlanmıştır. Bölünmeler bayram değil, kanlı düğün havasındadır. Bizde bir bölünmenin, halklarımızın karşılıklı rızasına dayanması çok değişik nedenlerle olanaksızdır. Bölünme bir fiili durum değil de bir anlaşmanın ürünü olacaksa, bu "düşman"lar arası bir anlaşmadır, Türkiye Cumhuriyeti devletiyle Kürtlerin temsilcileri arasında...

Bölünme kötü, çünkü emperyalizm yaklaşık 20 yıldır "bölücü" bir strateji uyguluyor ve bu stratejiyi terk etmeye niyetli gözüküyor. Evet, bugün bölünmeleri dört gözle bekleyen, arzulayan, tetikleyen, denetleyen emperyalist odaklardır. Emperyalizmin inisiyatifinde yaşanan gelişmelerin özgürlük, barış ve kardeşlik getirmesi ise olanaksızdır.

Bölünme kötü, çünkü günümüzün sermaye birikim modelleri, hiç kuşkusuz emekçilerin tarihsel kazanım ve çıkarlarına ağır darbeler indirerek, dünyadaki idari birimlerin önemli bölümünün parçalanmasını öngörüyor. Emperyalist merkezlerdeki başat ulus devletlerin kendilerini tahkim edip güçlendirmesi bir yana, kapitalizm karar mekanizmalarını "toplumsal onay" derdinden büyük ölçüde arındırması açısından siyasal, piyasanın yaşamın tüm yapısına engelsiz bir biçimde yerleşmesi açısından ekonomik boyutları olan bir "yerelleşme" dönemi yaşıyor. Bugünkü idari birimlerin bölünmesi bu yerelleşme sürecine hizmet ediyor ve uluslararası tekeller açısından eşsiz fırsatlar yaratıyor.

Bölünme kötü, çünkü Türkiye'nin demografik yapısı da, işçi sınıfının kompozisyonu da bir bölünmenin rasyonel temellere oturmasına izin vermeyecek karmaşıklıkta. "Etle tırnak" muhabbetinden sıkıldığını biliyorum, ne demek istediği açık...

Bölünme kötü, çünkü dönemin uluslararası koşulları, bölgesel dengeler "Kürt kopuşu"nun ilerici, devrimci bir içeriğe taşınmasını engelliyor. Kürt önderliğini bir kenara koyalım, bölgede ABD askeri, siyasal, ekonomik varlığını

pekiştirmiş, gerici ideolojiler 1980'ler ve 90'ların tersine çok kapsamlı bir atak yapmış, Kürtlerin daha küçük bölmesini temsil eden Irak Kürtleri "ayrılma" konusunda büyük aşama kaydetmiş ve bu ayrılmayı Amerikancı bir temele dayandırmışlardır.

Bölünme kötü, çünkü Kürtlerden arınmış bir Türkiye'nin kendini karanlıktan çıkarabilme olanağı yok. Kürt uyanışının bu ülkeye kattığı değerleri görmezden gelmek aptallıktır, bu bir... Kürt milliyetçiliğinin yolunu az çok tahmin ediyoruz, öngörüyoruz ama Kürt ayrışmasıyla "kişiliksizliği"nden sıyrılacak bir Türk milliyetçiliği Anadolu'nun sonudur, Kürt ayrışmasıyla iyice silikleşecek bir milliyetçiliğin küllerindense liberal-dinci sentezinin bugünden sağlam ipuçları olan faşizmi çıkar, bu da iki... Üç, Kürt işçisiyle bir mücadele ortaklığını, kader birliğini geliştiremeyen bir işçi sınıfının "Kürtler kendini kurtardı, şimdi sıra bende" demesi için hiçbir neden bulunmamaktadır.

Bölünme kötü, çünkü bizim coğrafyamızın gerçeklerinden olan cemaatçi ideoloji küçülen parçalarda daha rahat serpilip gelişiyor. Evet, gericilik aşiret yapısına, güçlü ve geniş ailelere, toplumsallaşmanın baskın olamadığı örgütlenme biçimlerine daha kolay yerleşiyor, sermaye hareketleriyle küçük birimlerde daha çabuk senkronize oluyor.

Bölünme kötü, çünkü emperyalizmin bölgesel operasyonları için, özellikle İran ve Suriye için de bir zemin oluşturuyor ya da onları da içine alacak bir altüst oluşu gerektiriyor. *"İran'da molla iktidarı, Suriye'de ne yapacağı belli olmayan, pragmatik Esad rejimi hüküm sürüyor, onlar için mi tasalanacağız"* akıl yürütmesini bönlük olarak nitelememizi gerektirecek kadar veri sunuyor emperyalist pratik bizlere.

Bölünme kötü, çünkü Kürtlerin sınıfsal açıdan en ileri unsurları Türkiye Cumhuriyeti'nin batısında ya da Avrupa'da yaşıyor. İleri doğru hamleler gelişkin toplumsal temellere gereksinir. Örnek olsun, Kuzey Kürtlerini Irak Kürtlerinden daha önemli kılan, yalnızca sayıları değil, daha ileri sosyo-ekonomik koşullarla temas halinde olmalarıdır.

Ana hatlarıyla böyle...

*"Bölünme kötü diyorsun ama Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'ndan ne haber"* diye soranlara bundan böyle *"haberim yok"* demek isterim *"bölünmenin kötü olduğunu gerekçelendirmişsin, demek bu gerekçeler olmasa bölünmeden yana olacaksın"* diyen milliyetçilereyse yanıtlım, *"hadi oradan ırkçı faşistler"* olacaktır.



# Daha Fazla Özgürlüğe HAYIR!

Devleti başkaları ele geçirince iyiydi de, Fethullah Gülen cemaati söz konusu olduğunda neden ortalığı birbirine katıyorsunuz... Böyle diyorlar. Zaman’da, Taraf’ta... Doğan Medya grubunda da “ne var bundaaaa” laubaliliği ile yazarlar çoğalıyor gün be gün. Devletin herkesin kabullendiği bir sahibi mi varmış da, şimdi başka birilerinin o devleti ele geçirmesinden rahatsızlık duyuluyormuş.

Ne kadar demokrat bir tavır değil mi!

Ne yazık ki solu bu tartışmalarda maymun ettiler.

Tartışma, “demokrasi” eksenli devam ettiği sürece, sol buna izin verdiği sürece, bu tablo değişmeyecek.

Aman şöyle gözükmeyelim, sakın yanlış anlaşılmalım, halk iradesine saygı gösterelim duyarlılığı solu kötürümleştirmekten başka sonuç vermedi.

Baylar, bayanlar, Türkiye’de hüküm süren sermayenin diktatörlüğüdür. Bunu unuttuk mu?

Dün de böyleydi, bugün de...

Hangi demokrasiden söz ediyorsunuz?

12 Eylül tartışılıyor. Pösteki sayar gibi cezaevinde kaç sağcı, kaç solcu yattı bunun hesabı yapılıyor. Mesele bu mudur?

12 Eylül sermaye diktatörlüğünü korumak, onu güçlendirmek için yapıldı. 12 Eylül paranın saltanatı için kan döktü. 12 Eylül işçi sınıfı kafasını kaldırmasın diye Anayasa yaptı. 12 Eylül patronların yüzü daha çok gülsün diye iş yasalarını değiştirdi.

12 Eylül işçi sınıfından yana olanları cezalandırdı.

12 Eylül sağcılar ayak altında dolaşmamaları için, cinayetlere devam edip solu meşrulaştırmamaları için, tarafsız görüntü vermek için kontrol altına aldı.

Bütün bunları “demokrasi” düşmanı olduğu için değil, işçi düşmanı olduğu için yaptı.

12 Eylülcü faşistler emeği tırpanlayıp, burjuva demokrasisini ihya ettiler. Mesele budur.

Meselenin özünü unutup haklar, özgürlükler, mağduriyetler üzerinden bir tartışma yürütünüz mü, cemaatlerin devlete yerleşmesini “ne var canım bunda” diyerek savunan yazıcı imamlara “adamlar da haklı” demek zorunda kalırsınız.

Bugün AKP eliyle yürütülen operasyon sınıfsal içeriğinden soyutlanarak anlaşılamaz.

AKP emekçi sınıfları hareket edemez kılacak bir düzen arayışındadır. Bu arayışında onu özgün kılan, toplumsal/kamusal alanı yok etmek konusundaki kararlılığıdır. Bu gerçekleştirildiğinde darbeler dönemi biter, tamamen biter. Darbe yapmak için neden kalmaz!

Sivil-asker ayrımıyla bu konuyu çözemezsiniz, özgürlükler alanını tartışarak emeğe dönük bu büyük saldırıyı algılayamazsınız.

Ne yani, AKP'den önce de Türkiye'de burjuva diktatörlüğü yok muydu? Bunu soruyorlar bize.

Olmaz mı, soruyu soranları bilemiyorum ama komünistler hep işin bu yönüne işaret edip sermaye düzenini yıkmayı ertelenemeyecek bir görev olarak belirlediler.

Ama... 12 Eylül 1980 öncesinde sermaye diktatörlüğü yok muydu bu ülkede? O zaman neden 12 Eylül'e hep birlikte karşı çıktık sol olarak?

Çünkü 12 Eylül darbesi işçi sınıfının gücünü kırmaya dönük olağanüstü bir müdahaleydi ve olağanüstü araçlar kullanıyordu.

12 Eylül'le AKP arasında şimdi herkes bağ kuruyor ama nedense “işçi sınıfı düşmanlığı”ndan pek söz edilmiyor.

Kenan Evren için “huzur” neyse, Tayyip Erdoğan için de “özgürlük” odur!

Faşist general toplumdaki huzur arayışını işçi sınıfını sindirmek için kullandı, Erdoğan da toplumdaki çarpık özgürlük arayışını işçi sınıfının tasfiyesi için kullanıyor.

Yanlı okumadınız, cemaatleşen işçiler sınıfsal bir güç olma özelliğini kaybeder. Zaten alabildiğine gerilemiş bir işçi sınıfından söz ediyoruz.

Hakkını arama niyeti olmayan, hakkını arayacak yol bulamayan, piyasanın ve gericiliğin özgürleşmesi için kendi özgürlüklerini yitiren bir işçi sınıfı...

“Artık darbeler olmayacak” iddiasını, “asıl darbeci AKP'dir” diye karşılaşmanın bir anlamı yok.

AKP'nin içini göstermek, “özgür parlamento”dan darbe yönetimlerinin bile cesaret edemediği piyasacı kanunların geçtiğini anlatmak zorundayız.

Paranın özgürlüğü kısıtlanmadan, bu kısıtlamalar doğrultusunda otoriter, jakoben müdahaleler yapılmadan hiçbir toplumun özgürleşmeyeceğini

anlatmak zorundayız.

Piyasacı bir hükümetin üzerinde hiçbir yasal sınırlama kalmamasının hiçbir sınırlamaya tabi olmayan piyasacı bir askeri yönetim kadar tehlikeli olduğunu anlatmak zorundayız.

İşçi sınıfı sermayeye karşı mücadelesinde tarihsel, ideolojik, yasal meşruiyet noktalarına tutunmak zorundadır. AKP, bunların tamamını ortadan kaldırmaya yönelmiştir.

“Asker vesayetinin kalkması” bizim için AKP’nin bu hedefine uygun bir karşılık, bedel olmaz. Sivil, asker fark etmiyor.

Demirel de has bir burjuva politikacısıdır. Onunla yapılamayacak olanları Kenan Evren yapmıştır.

Demirel’in işçi düşmanlığında Kenan Evren’den aşağı tarafı yoktur. Zaten birkaç akılsız dışında Türkiye’de kimse sol adına Demirelcilik yapmamıştır.

Evren ve ardıllarının yapamayacağını şimdi Erdoğan yapıyor.

Eğer sadece soyut bi demokrasi tartışılacaksa Evren mi Erdoğan mı tercihi içinde boğuluruz. Yok, sınıfsal bir zeminden hareket edeceksek, Evren’le mücadele ettiğimiz kadar Tayyip ve arkadaşlarıyla da mücadele etmemiz gerekir.

Sandıktan çıkacak “hayır” oylarında gerekçe yazmayacak. Sandıktan mümkün olduğunca çok hayır çıksın, kim ne gerekçeyle verirse versin ama “hayır” versin.<sup>8</sup>

Ancak bizim referandum için çalışmalarımız mümkün olduğunca “demokrasi”, “darbe”, “özgürlük” ekseninden çıksın. AKP’nin tek parti diktatörlüğü ile askeri diktatörlük arasında bir seçim yapmıyoruz. Sermaye diktatörlüğüne karşı mücadele hakkımızı savunuyoruz.

Geçenlerde yazdım, Erdoğan’a bakın ve karar verin diye... Bu kadar sade.

Tarihsel misyonu ve o misyonla edindiği imaj çok sade.

Küstaktır, zorbadır, görgüsüzdür.

Paranın küstahlığını, zorbalığını ve görgüsüzlüğünü yansıtır.

Bu ülkede parayı elinde tutanlara daha fazla özgürlük ve demokrasi yok!

*2 Eylül 2010, soL Haber Portalı*

<sup>8</sup> 12 Eylül 2010’daki Anayasa Referandumu. Referandumda yüzde 57,88 Evet ile, AKP’nin hazırladığı Anayasa değişiklikleri onaylanmış oldu. – Editörün notu.



## “Solun Dostu” Liberaller

Referandum bitti, saldırıları bitmedi. Büyük gazetelere postu sermiş bir grup yazar Türkiye solcusuna hitap etmeye devam ediyor. Akıl vermeye kalkan da mevcut, dalga geçen de, hakaretten vazgeçmeyen de...

Aralarında İslamcısı var, muhafazakarı var, hedonisti var, solcu eskisi var, düpedüz satılmışı var, var da var.

Hepsine liberal diyemiyoruz ama sol üzerine kalem oynatırken, en tutucusu bile liberali oynuyor, bu işine geliyor, başka türlü etki uyandıramayacağını biliyor.

Demek ki, solun 12 Eylül’den bu yana nasıl bir liberal kuşatma altında olduğunu, bu kuşatma karşısında zaman zaman nasıl direncini yitirdiğini kavramışlar. Tam saha baskı uygulanıyor, zaman zaman huruç hareketi düzenliyor, kimi durumlarda ise düpedüz cemaat planlamasına yaslanıyorlar.

Aslında işleri sola şekil vermek filan değil, solu yok etmek!

Amaçları ne?

Amaçları, olgunlaşmakta olan Türkiye dizaynının parçası haline gelmeyi reddeden herhangi bir siyasi unsur kalmaması. O dizayna ulaşıldıktan sonra hâlâ hali kalan varsa, istediğini yapabilir, dilediği görüşü savunabilir! Genel olarak solu bıraktım, sabah akşam Stalinci, Maocu, falancı, filancı diye yaf-taladıklarına bile gün geliyor “yeni Türkiye size de yarayacak, tutuklanma korkusu duymadan var olma hakkı kazanacaksınız”, gibisinden sesleniyorlar. Folklorik bir öge olarak! Bir ayrıntı, bir kenar süsü, bir zenginlik olarak...Öteki bile olamayarak! O zaman Engin<sup>9</sup> arada anılarını bile paylaşır, Hadi<sup>10</sup> Maocularla kaynatabilir, Ergun<sup>11</sup> “*ne günlerdi onlar*” diyerek eski yol arkadaşlarını yad edebilir, Kekeç<sup>12</sup> “*zamanında hakkını yedik kerataların*” diye empati

Engin Ardıç – Editörün notu.

Hadi Uluengin – Editörün notu.

Ergun Babahan – Editörün notu.

Ahmet Kekeç – Editörün notu.

geliştirebilir. Ama önce bitirmeleri gerek solu.

Peki solu neden bu kadar önemsiyorlar?

Önemsiyorlar çünkü, aynı aileden geldikleri CHP'nin, MHP'nin bu yeni dizayn karşısındaki isteksizlik ya da ayak diremelerinin halledileceğini, halledilmekte olduğunu görüyorlar. Mesele yalnızca düzen içi partilerin ideolojik-siyasal akrabalığı ve arkalarına yaslandıkları sınıfsal gerçeklikle ilgili değil. Burjuva siyasetinde bağlı bulunduğu, temsil ettiği sınıfın ve bu sınıfın içinde yer aldığı uluslararası tablonun gereklerini yerine getirmeyenler kolay elimine edilirler.

"Yeni Türkiye"ye itirazı tutarlı olanlar, ve itirazını geri çekmeyecekler yılardır "başka bir Türkiye" için kavgaya edenlerdir. Sosyalist Türkiye hedefi AKP iktidarından sonra icat edilmedi, AKP'de cisimleşen "Yeni Türkiye" süreci, sosyalizm için mücadeleye yeni ve aciliyeti olan yükler bindirdi, öte yandan süreç sosyalist bir perspektif olmaksızın engellenemeyeceğini her gün kanıtlaya kanıtlaya yol aldı.

Anlayacağınız, "Yeni Türkiye"yi kabullenmeyecek, hiçbir biçimde buna onay vermeyecek olanları bitirmektir dertleri.

Madrabazlıklarını, düşünsel zayıflıklarını açık ettikleri için de soldan nefret ediyorlar hiç kuşkusuz. Bir bölümü aldıkları paraları hak etmek için geçmişiy-le sonu gelmez bir hesaplaşma içinde olmak zorunda hissediyor kendini, kimi örneklerde ise vicdan kırıntılarını bastırmak için kin saçıyorlar. Ama bütün bunlar psikolojiyle ilgili, kimse ruh sağlıklarını korusun diye birilerini maaşa bağlamaz, şan-şöhret sahibi yapmaz.

Bunlarla nasıl mücadele edilmeli?

Tam saha baskı bizim de tercihimiz olmalı. Kazandıkları tüm "zafer"lere karşın, örselenmiş, zayıf düşmüş ve yorulmuş durumdalar. En önemlisi, sözünü ettiğimiz sola ilişkin misyonlarında bir bozgun olmasa da hayal kırıklığı yaşıyorlar.

Baskı altına alınmalılar.

Ama hangileri?

Küfürbazlıkları, projeye bağlılık değil bağımlılık göstermeleri, kalitesizlikleri nedeniyle solu hiç etkilemeyen, en fazla kimi solcuların pişkin olmamasından yararlanarak onları sinirlendiren kesim midir özel dikkat gösterilmesi gereken, yoksa paratoner gibi tepkiyi üzerine çeken bu güruh sayesinde, işini daha rahat gören uyanıklar mı?

Sanırım ikinci grubu, dürüst, sola açık aydınlardan ayıklayarak, deşifre etme, etkisiz kılma zamanı geldi.

Bu grubun en önemli özelliği "Yeni Türkiye"nin salt bir AKP projesi olmasından çekinmesi, dahası cemaatin projenin motor gücü olmasından rahatsızlık

duyması, onlarla beraber CHP'nin ve solun projeye sahip çıkmasının daha dengeli bir sonuç vereceğine inanmasıdır.

Dolayısıyla AKP'nin açtığı kanaldan fazlasıyla hoşnut olmalarına karşın, AKP'cilik yapmaz, "gerçek bir sosyal demokrasi ve sol olsa da Erdoğan ve arkadaşlarını hizaya getirse" diye düşünürler. Çeşitli tarihsel nedenlerle Türkiye'de değişimi dindar-muhafazakar bir ideolojinin başlattığını, bunun sivil örgütlenme ayağını cemaatlerin oluşturduğuna inanır ve bunu kabullenir ama zaman içinde daha farklı ideolojik ve siyasal geleneklerin sürece entegre olmasını isterler.

AKP yalnız bırakılmamalıdır, CHP bu yola girmelidir, sol da üzerine düşeni yapip bir yerinden tutmalıdır.

Bunlar Türkiye solunun "dostları" olarak bilinirler. Okunurlar, gün olur destekçi olurlar, etkinliklerde konuşma dahi yaparlar, hatta bazı noktalarda solun "aydın" gereksinimini karşılarlar.

En büyük meşruiyet kaynakları milliyetçi, ulusalcı zırvalardır. Kürt düşmanlığını, asker tapınıcılığını ustalıkla kendi konumları için mazeret haline getirir, "eski Türkiye'nin alternatifi değil de doğal uzantısı olan "yeni Türkiye"yi bu şekilde anlamlandırır.

"Yeni Türkiye"yi AKP'ye bırakmayın demektedirler.

Yüzde 58'i AKP'ye bırakmayın da bunların lafıdır.

Neden? *"Yüzde 42'de milliyetçilik var, darbecilik var, orta sınıf tahakkümü var, beyaz Türk şovenizmi var!"*

Hiçbir dönemde emekçi sınıflarda etkili olamamış liberalizmin sözcüsü olarak bu "orta sınıf" edebiyatını neden benimsediler?

Neden Ege'nin hızla yoksullaşan köylüsünü, Dersim'in çilelisini, "hayır"a meyleden Çukurova'nın işsizini, İstanbul'un kentlileşen işçisini, dört bir yana dağılan Alevi emekçisini "orta sınıf" diye damgalamaya karar verdiler?

Türkiye solcusuna dönüp "salaksınız siz, asıl muhatabınız yüzde 58" diye öğüt verirken neden kemikleşmesine hizmet ettikleri gerici ideolojilerin nasıl kırılacağına ilişkin bir çift söz etmiyorlar?

Ediyorlar.

*"Yeni Türkiye'yi kabullenin, onu AKP'nin tekelinden çıkarın, yüzde 58'e giriş yapın!"*

O halde bu hafta bütün bunlara daha da ayrıntısıyla girmemiz gerekecek. Yüzde 42'yi bekleyen tehlikeleri, yüzde 58'e gerçekte nasıl hitap edilebileceğini, solun içine dönük müdahalede "solun dostları"nın nasıl bir işlev üstlendiklerini ve onlarla mücadeleli tartışacağız.



## **“Evet”çi Yüzde 58’i Nasıl Bilirdiniz?**

Referandumda alınacak tavır tartışıldı, herkes iyi kötü konumunu belirledi, sandıklar kuruldu, boykot eden etti, oyunu veren verdi, hilesi hurdası yapıldı, sayıma geçildi, sonuç açıklandı.

Kayıtlı seçmenin yarıdan azı, oy kullananların yüzde 58’i “evet” dedi. Sandığa gidenlerin yüzde 42’si, seçmenin üçte bire yakınıysa, AKP’nin Anayasa değişikliğini reddetti.

Sandığa gitmeyenlerin bir bölümü bunu ilgisizliklerinden, bir bölümü kararsızlıklarından, bir bölümü siyasi irade gösterip boykot tavrı aldığından, bir bölümüyse çeşitli nedenlerle bunu beceremediklerinden katılım oranını düşürdü.

Oy kullanmayanlarda bir çeşitlilik var ama “evet” ve “hayır” tercihinde bulunanların da kendi içlerinde türdeş olduğunu söylemek mümkün değil.

Biz bu tabloyu “referandumda ‘hayır’larda simgelenen direnci önemseyip, değerlendirmek gerek” diye özetlerken aynı doğrultuda tavır alan seçmenin ideolojik, sınıfsal çeşitliliğini görmezden gelmiyor, yalnızca bundan sonraki siyasal gelişmeler açısından öngöründe bulunmak ve solun öncelikli olarak hangi kesimlere yönelmesi gerektiğine ilişkin bir yol haritası çıkarmaya çalışıyorduk.

Yüzde 42 diye kodlanagelen “hayır”cılara mı daraldı Türkiye solunun tarihsel sorumluluk alanı? Böyle bir mantıksızlığı elbette kendimize yakıştıramayız.

Türkiye’de yakın dönem siyasi gelişmelere müdahale edecekse, solun yüzde 42 içine şekil vermesi, onun içinde belli bir kesimin ciddi bir dönüşüme yönelmesini sağlaması gerektiğini söylüyoruz.

Solun “hayır” kararlılığından rahatsız olanların bu kez “hayır”cılara odaklanan bir değerlendirme yapılmasına itiraz edecekleri açıktı. Tıpkı referandum öncesinde olduğu gibi, yine sol adına düşünüyor, sol adına karar veriyorlardı: Sizin asıl muhatabınız yüzde 58!

Neden? Çünkü orada yoksullar var, ezilmişler, dışlanmışlar, statükoya karşı çıkanlar var...

Sol da budur!

Hayırcıların tek mil “zengin” olduğu iddiaları kadar “evet” tercihindekilerin büyük oranda yoksul olduğunu kabullenmemek de saçma. Ancak liberallerin yüzde 58’den heyecanlanmalarının nedeni onların sınıfsal profili değil, ideolojik yönelimleri.

Kendilerini aldatıyorlar mı bilemem, bizi aldatamazlar.

Sola akıl öğretmeye, işte sizin gerçek tabanınız diye yön göstermeye çalışanların örnek olsun Orta Anadolu’nun “gerici ideolojiler deposu” merkezlerinde “yüzde 58”le iki dakika “birarada yaşayamayacağı” açık.

Sol ise bu merkezlerde onur savaşı veriyor, kafayı dik tutuyor, karşı devrimin toplumsal tabanını olabiliğince geriletmeye çalışıyor.

Bu toplumsal doku yeni çıkmadı ortaya. Statükoya bir isyan olarak, hiç çıkmadı. Ortalamayı, genel eğilimi söylüyorum, Cumhuriyet kafalarına yatmamıştı, onun reformları da Demokrat Parti’de bir rövanşçı potansiyel gördüler, bu hırslı burjuva partisine yoksullar adına sahip çıktılar Türkiye işçi sınıfının ilk çıkışından, solun ilk yükselişinden rahatsız oldular, olmadıysa rahatsız olmaları sağlandı, evlatlarını faşizmin, gericiliğin hizmetine sürdüler. 12 Eylül darbesinde “sükunet”, hızla kentlileşen bu toplumsal tabana yaslanarak sağlandı. AKP’nin en sadık destekçileri onlardı.

Bu mudur statükoya direniş?

Statüko zaten buydu.

Türkiye’nin burjuva devrimi, korkaklık ve soluksuzluğuna ek olarak, sınıfsal çıkarlarına uygun bulduğundan, bu statükoya dokunmadı. Öyle bıraktı.

Efendim değişiyormuş bu toplumsal taban!

Kabuğunu çatlatıyor, yatayına ve dikeyine genişliyor.

Sözünü ettiğimiz toplumsallık, Türkiye kapitalizmi geliştikçe ve bu gelişmeyle temasını artırdıkça elbette değişim geçiriyor ama 12 Eylül’den beri devlet, genel olarak siyasi iktidar bu değişimi kontrol altında tutuyor ve gerici ideolojilerin tutkalının dağılmasına izin vermiyor.

Nasıl Türkiye sermayesi son derece dinamik ve esnek bir karakter taşıyorsa, gerici toplumsallık da aynı beceriyle adapte oluyor yeni duruma.

Büyük kentlerin birçok mahallesi ideolojik-kültürel alışkanlıklar açısından 1950’lerin kasabalarından farklı durumda değil.

Çoğunlukla yoksul olan ve neredeyse kesintisiz bir biçimde zorbalara ve zenginlere arka çıkmış olan bu insanlar suçlanabilir mi?

Karmaşık bir sorudur bu.

Türkiye’de Kemalist dönüşümler onları geri ideolojilerden koparmayı göze alamadı, sonrasında CHP çareyi onları bloke etmek, yani aslında kemikleştirmekte buldu, yakın tarihimizde ise CHP “sol adına” Türkiye işçi sınıfını

soldan uzak tutarken, bu kesimlerin sola düşmanlığını güçlendirmek için ne-redeyse her şeyi yaptı.

Bunlar doğru.

Doğru da, topu CHP'ye atarak iş bitmiyor.

CHP onları dışlıyorsa, onlarca yıldır, onların muhafazakarlığını sahiplenip kullananlar var.

Ve insanların kendilerini kullandırtmaları, bağınazlığa şehvetle bağlanmaları.

Suç kimde sorusuna değişik yanıtlar verilebilir.

Hitler faşizmi, Alman işçilerinin küçümsenmeyecek bölümü dahil, büyük bir toplumsallığı çilgınlığa ortak ederken, bir yandan statükoya meydan okuyor, öte yandan geleneksel Alman muhafazakarlığından yararlanıyordu. Ona bu imkanı veren, onursuz bir barışa zorlayarak Almanları intikamcı ideolojilerle baş başa bırakan İngiltere ve Fransa'nın açgözlülüğüydü.

Bütün olup bitenleri, Hitler faşizminin insanlığa karşı işlediği suçları, Nazi Partisi'nin peşinden giden milyonların bu suçlara ortaklığını Versay Anlaşması'na bağlayıp işin içinden çıkabilir miyiz?

Siyaset sınıflarla, kitlelerle yapılır. Toplumsal kesimlere ancak belli bir soyutlama işlemi sırasında "nesne" olarak bakabilirsiniz. Gerçekteyse mücadele sürüyor.

Bir eğilim olarak söylüyorum, referandumda "evet" diyenler, bir süre daha sola kapalıdırlar ve solun onlarla ilişkisi bu süre içinde "kazanmaya çalışmak"tan çok "mücadele etmek" içeriğini taşımaktadır.

Liberal palavraları bir kenara bırakalım.

Sol, kadınların üç metre geriden yürütüldüğü, karalara boğulduğu, en doğal haklardan mahrum bırakıldığı mahallelerde sığrama kaydedemez. Bu mahalleler İstanbul'da da vardır, Kayseri'de de, Erzurum'da da, Bitlis'te de... Sol, içki içmenin kriminal bir vaka haline geldiği ilçelerde sığrama kaydedemez. İçki içmek bir marifet olduğu için değil, tersine doğal olduğu için... İçki içenleri sopayla kovalayan bir "halk", sola açık olmaz. Sol, kendi içine kapanmış, toplumsal ilişkilerin düzenlenmesini bütünüyle cemaatlara bırakmış dev metro-pol adacıklarında kolay kolay örgütlenemez.

Ve en önemlisi, öncesi bir yana, 8 yıllık AKP iktidarında yaşananların anlamını kavramayacak kadar kolay aldatılan ya da bunu benimseyecek kadar çürüyen bir kesim için solun kısa erimde yapacağı bir şey yok.

Tüm "evet"çileri kapsamıyor bu söylenenler. Ama "evet"in gücü bu kesimlerde. "Evet"in yoksulları ağırlıklı olarak böyle.

Onlara uzanacak gücü bulmak için, yüzde 42'nin yönünü bulması, daha doğrusu yönünü değiştirmesi gerekiyor. CHP'lilerse CHP'liler, başkasıyla başkası. Türkiye'nin "gerici ideoloji"lerine dokunmayan, ondan faydalanmayı

uman ama o kabına sığamadığında paniğe kapılan CHP politikalarından kurtarılımları gerekiyor.

Sosyalist seçenek, bugünün güncel sorunlarının için yerleşecek ve belli bir toplumsallığın kafasına yatacak.

Başka çözüm yok.

Yok, “siz bu işi asıl yüzde 58’le yaparsınız” diyenlerse, düpedüz yalan söylüyor.

Liberallerin aklına gereksinimimiz yok.

Solda “hayır”cıların profilini beğenmeyenler varsa, onlara da sözümüz, “tutan yok, evetçi toplumsallığı devrimcileştirmek de size düşsün” olabilir ancak!

*22 Eylül 2010, soL Haber Portalı*

# CHP Solculuğu Samimiyet Testinde

*“Kılıçdaroğlu’nun sol bir rüzgâr estirmesi durumunda bundan rahatsızlık duymayacağımızı”* bütün içtenliğimizle dile getirmiştik. CHP konusunda bir yanılama içine girdiğimizden, Kılıçdaroğlu’nda halkçı bir lider potansiyeli gördüğümüzden değil. Umuda tutunmak isteyenlere, AKP’ye karşı güçlü bir seçeneğin ortaya çıkmasını arzulayanlara, yıllardır hiçbir gerçekliği olmasa da zihinlerinde canlı tuttıkları “solcu CHP”nin nihayet gününün geldiğine inananlara saygı duyduğumuzdan...

Uyarımızı da yapmış, CHP’ye Genel Başkan seçildiğinde bizzat Kemal Kılıçdaroğlu’na mektup yollamış, *“yarattığınız heyecanı sol değerlerin tasfiyesi için kullanmanıza izin vermeyiz”* demiştik.

Heyecanlanan biz değildik, heyecanlananları anlıyorduk sadece.

Sonra cicim günleri geçti, Kemal Kılıçdaroğlu’nun sol rüzgârdan anladığının “dış güçler”le ilişkileri geliştirmek, “iş dünyası”na güven vermek ve “katı laiklik” anlayışını değiştirmek olduğu ortaya çıktı. “Budur” dedik, yaratılan her tür sahte umudu teşhir etme bilinciyle... Yoksulluk adına, mazlumlar adına konuşup da memleketi yoksullaştırıp, milyonları ezenlerin foyasını nasıl açığa çıkarmaya çalıştıysak, sol adına, halk adına söz söyleyip alabildiğine sağcılaşan bir ülkeyi daha da sağcılaştırmak isteyenlerin üstlendikleri misyonu sergilemek durumundaydık.

“Erken değil mi” diye itiraz edenler oldu iyi niyetle. AKP eliyle yürütülen dönüşüm planının sürati karşısında tek bir gün bile değerliken, milyonlarca insanı hâlâ etkilemeyi beceren ve hâlâ AKP’nin biricik alternatifi olarak görülen ve gösterilmek istenen bir partinin politikalarına ilişkin aylara yayılan bir polyannacılığın maliyetlerini görmezden gelmemiz isteniyordu.

CHP’ye oy verenlerin, hatta doğrudan CHP içinde çalışanların tamamının bu partiye aynı anlamı yüklediği elbette söylenemez. Ama ortada bir gerçek var: Bütün bunlardan ne anladıklarından bağımsız olarak, toplumdaki CHP

destekçilerinin azımsanmayacak bölümü kendini solcu olarak, hatta devrimci, sosyalist olarak hissetmekte. Tuhaf ama gerçek...

İşte bu kesim, Kılıçdaroğlu'nun CHP'yi "gönüllerindeki parti"ye dönüştüreceğini düşünüyordu.

Bize göreyse Kılıçdaroğlu, başat düzen partilerinden birine bel bağladıkları oranda tutarsız olsalar da, kendilerini "sol"da hissedenleri "yeni Türkiye"ye ikna etmek, ikna olmuyorlarsa boyun eğdirmek için kolları sıvamıştı. Referandum terminolojisini kullanacak olursak, Kılıçdaroğlu yüzde 42'yi, dönüştürülen Türkiye'ye alıştırmaya çalışıyordu.

Uyarılarımızı vakitsiz bulanlar şimdi bize hak veriyor, her ne pahasına olursa olsun Kılıçdaroğlu'na laf ettirmeyenlerse susuyor.

Tam da bu noktada, "CHP'li solcular" için bir samimiyet testi başlıyor.

"Hele bir Baykal'dan kurtulalım"la geçen onca yıldan sonra, Genel Başkanı'na çirkin ve kirli bir operasyonda sahip çıkamayan bir partinin AKP karşısında dik duramayacağını anladılar. Samimiyet testi, anladıklarını anlamazdan gelip gelmeyeceklerine ilişkindir.

"Cumhuriyet" fikrinin burjuva modernizmine sıkıştırılmasını kabullenip, varlarını yoklarını "Cumhuriyet tehlikede" mottosuna bağlıyorlardı. Yeni Genel Başkanları'nın tam da Cumhuriyet bittiği sırada "abartmayın, yeni Türkiye'ye alışın" demekte olduğunu bugünlerde kavradılar. Kavradıklarını dillendirip dillendirmeyecekleridir samimiyet testi.

Samimiyet testi, "gericilikle mücadele sermayeye karşı mücadeledir" önermesini ilerici safları daraltıcı bir doktrinerlik olarak suçlayanların "gerici-ilerici saflaşmasını unutup" söylemi karşısında gıklarını çıkarıp çıkarmayacaklarıdır.

Kılıçdaroğlu'nun ikinci gününde "taşeronluğu kaldıracamız" demesini artık emek eksenli politika yürütüleceğine kanıt olarak sunanların aynı zatın sermaye sınıfına güvence üstüne güvence vermesini, AKP'nin ekonomi politikalarına öykünen açıklamalarını yorumlama cesareti gösterip gösteremeyecekleri de, samimiyet testi kapsamındadır.

Samimiyet testinde saat çalışmaya başladı.

On yıllardır, solculuğun CHP eliyle kötürümleştirilmesine cumhuriyete sahip çıkma adına göz yumanların, AKP Cumhuriyeti'ne sadakat talep eden Genel Başkanları'nın izinden gidip gitmeyeceği görülecek.

Sola, solun değerlerine inanıyorlarsa, "eni iyisi CHP'yi terk etmektir" diyoruz.

Bunun için enerjileri yoksa, samimiyet testinden çakmamaları için, onlara "hiç değilse sesinizi çıkarın" çağrısı yapıyoruz.

Bu çağrının içtenliğinden kuşku duyulmasın.

Ama bu dost çağrısına "bütün bunlar Kemal Bey'in 2011 seçimlerinde AKP'nin oyunu düşürme taktikleri, bakmayın siz"le yanıt verenlere "bizi

*aptal yerine koymayın*” değil de “*aptalsınız siz*” dediğimizde sakın ola bize kızılmasın.

Solun aptallık kredisi çoktan doldu.

*19 Ekim 2010, soL Haber Portalı*



## İşte Solu Kurtaracak Taktik!

Bunu sık işitiyoruz son dönemde: Türbanla filan uğraşmak AKP'ye yarıyor. Eki de var: şu laiklik gündemini kapatmak gerek. En çok da CHP'liler diyor bunu.

Nasıl olur, düne kadar ideolojik mücadeleyi *"Türkiye laayıktır, laayık kalacak"*a eşitleyenler aynı kişiler değil miydi? Gerçekleri mi gördüler yoksa havlu mu attılar?

İşin içinde yorgunluk var elbette. AKP, ideolojiszleştirilmiş bir topluma ideolojik karakteri olan bir siyasi kadro ve siyaset tarzıyla müdahale ediyor. İdeolojik referanslarınız yeterince sağlam değilse, bu çapta müdahalelere direnemezsiniz, enerjiniz yetmez. Dolayısıyla sürekli alan boşaltırsınız. Zaten laiklik konusunda geri adım atmaya karar verenlerin memleketin diğer gündemlerinde atağa kalktıklarını gösteren herhangi bir ipucu da yok.

Konuya "taktik maharet" açısından yaklaşanlar, rneğin CHP yönetimi ise "din işleri"ni siyaset gündeminden uzaklaştırmaktan çok, onu AKP'nin teke-line bırakmama derdinde. Kimilerine göre Kılıdarğlu büyük bir zamanlama ustalığıyla Erdoğan'dan hızlı davrandı ve "türban"ı AKP'nin oyunağı olmaktan çıkardı.

Sonuçlarını hep birlikte görüyoruz!

CHP'yi bir kenara koyalım.

Türkiye solu türban dahil olmak üzere, "gericilik" gündeminden kaçabilir mi?

Dinin siyasal alandaki varlığına ve hızlı glenişine, toplumsal yaşamın dinsel kurallar tarafından düzenlenmesinin resmi devlet politikasına dönüşmesine kayıtsız kalabilir mi?

Solda tam da bunu savunanlar var. Onlara göre sol laisist, aydınlanmacı mirası bir kenara koyarak kendini toplumun değer ve inançlar sistemi içinde var edecek yeni bir zemin yaratmalı.

Diğer bir kesimse, solun bu kavgada hiç şansı olmadığını özellikle vurguladıktan sonra, konunun etrafından dolaşıp emek ekseninde politikalar üretmek “gerici-ilerici” saflaşmasının üzerini örtmeyi öneriyor.

Hiç kuşkusuz sol kendisini toplumun mevcut değer ve inançlar sistemi ile çatışmaya adayamaz. Ve hiç kuşkusuz sol, yalnızca sınıfsal bir bakış açısıyla hareket etmez, aynı zamanda sınıfsal çelişkilerin öne çıkması için de uğraşır.

Ama yine de savunulan, önerilen yaklaşım kabul edilemez.

Gericileşmenin sermaye sınıfı açısından mutlak bir zorunluluk olduğunu sürekli tekrarlıyoruz. Afyon meselesi değil bu artık, dinsellik bugün sermaye birikim modellerinin önemli parçası haline gelmekte, emeğin örgütlenişine el atmakta, patron-işçi ilişkilerini düzenlemektedir. Dolayısıyla “her yeri” fet-hetmeye yönelen bir ideolojiyi görmezden gelip “*arkadaaaslar, aslolan sınıf mücadelesidir, sömürüdür, artı-değerdir*” demek bir işe yaramaz.

İşe yarayacak olan, bugüne kadar solun burjuvaziye ait sandığı laisist bir çizgiyi yeniden üretmektir.

Dinin siyaset ve toplumu düzenlemesini, şekillendirmesini kabullenerek devrimci siyaset yapılamaz. Asıl o zaman toplumun inanç ve değer sistemiy-le sürekli karşı karşıya gelmiş olursunuz.

Dinin siyasal alanın dışına çıkarılması, insanların inanç ve ibadet özgürlük-lerinin korunması ve savunulması...

Solun bugün başka bir konumlanışı olamaz.

Burada türbanın “uygunsuz” bir mücadele konusu olduğunu kabul etmek gerekiyor. İnsanların kılık kıyafetleriyle uğraşmanın ne denli anlamsız olduğunu hep söylüyoruz. Sosyalizm biraz da bu tür anlamsızlıkları devre dışı bırakmak değil mi?

Öte yandan, “türban” gericiliğin koçbaşı olarak kullanmaya karar verdiği bir konu. Neden, çünkü karşısında devlet kurumlarını steril tutup, toplumsal alanı dinseliliğin biçimlendirmesine göz yuman, hatta destekleyen bir laiklik anlayışı vardı da ondan!

Bu anlayışı yerle bir etmek için daha iyi bir başlık bulunamazdı.

Gericici yükselişi türbana indirgeyenler şimdi “koçbaşına gerek yok, biz size kapıyı açarız” diyorlar!

Doğrudur, türban inatlaşmasını gericilik iyi değerlendirdi. Ama iş bu noktaya geldikten sonra, solun türban konusundaki konumunu, gericilikle mücadeleyi daha geniş ve güçlü bir zemine taşıyarak, korumaktan başka seçeneği olamaz.

Kapı açıldığında daha elverişli durumda olmayacağız.

İlkokul öğrencileri örtüye sokulacak... Yanından mı dolaşacağız?

Toplu taşıma araçları haremlik selamlık olacak... Sarkıntılık sona eriyor

diye sevinecek miyiz?

Meclis'te kutsal kitaba el basılarak yemin edilecek... Kürtçeye izin çıkarsa sorun yok mu diyeceğiz?

"Ulema görüşü" siyasal sistemde yer bulacak... Onlar da konuşsun mu olacak tepkimiz?

Yaratılış, bilimsel bir teori olarak akademiye yerleşecek... Diyalektik akıl için faydalı olduğunu mu düşüneceğiz?

Rehberlik hocalarının yerini imamlar alacak... Dur bakalım ne söyleyecekler diye meraklanacak mıyız?

Siyasetçi, "*ben dinimin emrettiğini yerine getiriyorum*" diyecek... Bireysel tercihidir deyip geçecek miyiz?

Siyasetçi uygulamalarını, "*dinimin emrettiği gibi yaşamak isteyenleri yok sayamam*"la açıklayacak... Laisizm burjuvazinin dinidir diye sayıklamaya devam mı edeceğiz?

Tamam, kapıları açacaksınız... Peki hangi aşamada durdurmayı planlıyorsunuz?

Pardon, durdurmaya gerek yoktu değil mi!

Onlar geçip gidecek, emek-sermaye çelişkisi size kalacak.

Hesap bu...

Mükemmel!

*20 Ekim 2010, soL Haber Portalı*



# AKP Türkiye'si Gerçek Değil!

Yeni moda, "kabullenmek" gerektiğini vaaz etmek. Kabullenmek ve gereğini yapmak...

Neyi kabulleneceğiz?

Türkiye siyasetinin yeni konfigürasyonunu...

AKP'nin yeni düzenini...

Hani "eskisi çok mu matahtı" aymazlığından, "bu bir burjuva devrimidir" zırvalığına varıncaya kadar türlü gerekçelerle yol verilen yeni Türkiye'yi...

Kabul edelim ki, bu gerçek. Yeni bir Türkiye'den söz ediyor, siyasetin konfigürasyonunun yenilendiğini görüyor ve AKP'nin yerleşen yeni düzenini yaşıyoruz.

Ama bu Türkiye'yi kabul etmiyoruz, edemeyiz.

"Artık bazı şeyleri değiştirmek gerek" Türkiye soluna dışarıdan fısıldanıyor, sonra hep beraber kulaktan kulağa oynuyoruz.

Deniyor ki, "gördünüz mü, halkın değerlerine sırt çevirerek siyaset yapınca ne oluyor..."

Deniyor ki, "toplumun inanç sistemiyle barışmak gerek..."

Deniyor ki, "AKP'nin neden başarılı olduğunu iyi okumalı ve ders çıkarmalı..."

Deniyor ki, "sağ kendini yeniledi, sol da kendini yenilemeli..."

Sağcı yazarlar bunu yazıyor. Solcuyu oynayanlar bunu söylüyor. CHP bunları tartışıyor.

Peki düzen dışı sola ne oluyor?

Ben halkın değerleriyle "kavga eden" bir tür solculuğa uzun süredir tanık olmadım. Böyle bir şey yok, zaten Türkiye'de "işte halkın değerleri" denebilecek bir standart da yok.

Türkiye'de insanların dinsel inançlarına, ibadet özgürlüğüne saygısız bir tutum alan sol da yok. Bu türden bir saygısızlığın sağlıklı ve etkili bir siyasal yaklaşım olduğu düşünülüyor. Sonra Türkiye solunun en "özgürlükçü"

kesimlerinden eşitliğe en fazla vurgu yapan kesimlerine varıncaya kadar kimse bireysel özgürlük alanına bu tarz müdahalelerde bulunmaya istekli değil. İşin özü, Türkiye solunun dine yaklaşımı nedeniyle bu hale düştüğünü söyleyenler ne dediklerini bilmiyorlar.

Din kurumunun, başka şeyler bir yana, Türkiye solunun gelişmesine karşı bir engel olarak kullanılması ise ayrı bir konu...

Bu bir gerçek ve bizim buradan çıkaracağımız sonuç, siyasetin dinselleştirilmesine soldan katkı koymak değil herhalde.

Sağın kendini yenilediği iddiasıysa, topyekun reddedilmeli. Türkiye’de aynı nakarat, dünyada aynı nakarat! Fazla uğraşmaya gerek yok, Prens Sebahattin’in yazılarını okuyun, Hürriyet ve İtilaf’ın izini sürün, Nur tarikatını inceleyin, üstüne Demokrat Parti’nin seçim stratejilerini koyun. AKP’nin özel bir siyasal hareketin üzerinde yükseldiği açık olmakla birlikte, gerici bir parti olarak bir yenilenmeyi değil, Türkiye’nin gerici birikimini temsil ettiği bilinmeli.

Türkiye solu, ülke çok önemli bir operasyona tabi tutulurken, kayda değer bir devrimci çıkış gerçekleştirilemedi, bu doğru. İster başarısızlık deyin, ister yenilgi.

Ancak eğer özet geçeceksek, Türkiye solunu yenilgiye, “fazla solculuk” değil, “gerektiğinden daha az solculuk” taşımıştır. Radikal şovlardan söz etmiyorum. Solun değerlerinin yaşatılmasından, Marksizm-Leninizmin yaratıcı bir biçimde yeniden üretilmesinden, teorik ve siyasal ilkelerimizden söz ediyorum. Toplumun emekçi kesimlerine sol seçeneğin taşınmasından söz ediyorum. Somut siyasette AKP’ye karşı açık bir tavır alınmasından söz ediyorum.

Bir sürü fire verdiğimiz gibi, AKP karşıtlığının solu ifade edebilmesi için geçen süre bize telafisiz bir enerji kaybettirdi.

Yetersizlik burada. Amerika’yı yeniden keşfedeceğim diye gericiliğe, AKP’ye meşruiyet alanı açmanın ne anlamı var?

Ve yaşanan yenilgiyi abartmanın hiçbir anlamı yok!

Neden yok?

Düne kadar Türkiye gericiliğinin toplumsal ağırlığının siyasal alana taşınmakta olduğunu söylüyorduk. Aslında bunu AKP de söylüyor ve devletle siyasetin toplumsal dengelere uyumlu hale gelmesi gerektiğini ilan ediyordu.

Şimdiki tabloya farklıdır.

Şimdi gericilik siyasal alanda, toplumdaki ağırlığından fazlasını elde etmiştir.

Türkiye’de toplumsal dokunun alabildiğine gericileştiğini biz söylüyorduk. Ama Türkiye AKP’nin iddia ettiği noktada değil. Şu anda yapılacak en büyük hata, toplumda “biz buyuz” algısının yaratılmasına izin vermek olacaktır.

Askeri, yargıyı gericiliğe çare olarak görüp şimdi paniğe kapılanlar AKP’nin çoğalttığı “Türkiye fotoğrafı”nı kendi elleriyle dağıtıyorlar. Türkiye solu bu

fotoğrafı eline dahi almamalı, AKP'nin devlet ve siyasette elde ettiği mevzilerin, Türkiye gericiliğinin toplumsal gücünü aşmasını bir fırsat olarak değerlendirmelidir.

Türkiye'de kentli bir nüfus var. İşçi sınıfından, emekçilerden orta sınıflara...

Türkiye'de Kürtler var. Olağanüstü özgün bir döneme girilirken, yeni siyasal ve ideolojik girdilere açık Kürtler...

Türkiye'de Aleviler var. Gericileşmenin kuşatması altında ama çözülmemiş bir "sorun" olarak Türkiye coğrafyasına yayılan milyonlar...

Bunlar buhar olup yok olmadı.

AKP tehlikelidir ama boyundan büyük işlere kalkışmıştır.

Bundan yararlanılmalıdır.

Yapılacak en büyük hata, "oldu da bitti maşallah" diyerek, toplumu AKP'nin istediği gibi görmek, kendini ona göre konumlandırmaktır. Bu Türkiye gericiliğine yapılacak en büyük yardım olacaktır.

Kendi fotoğrafımızı çekmeli, onu doğru okumalı, hızlı hareket etmeliyiz.

*25 Ekim 2010, soL Haber Portalı*



# Özgürlükçü Sol Artık CHP'dir!

"Gördün mü?" diye birbirlerine mesaj yolluyordu CHP yolcusu solcular. Kılıçdaroğlu'nun "yoldaşlar" hitabından çok heyecanlanmış, kurultay ile birlikte Türkiye'de yeni bir dönem açıldığına ikna olmuşlardı. Mesajlar döndü dolaştı en son bize de gelmeye başladı, "nasıl bulmuştuk, yoldaş Kılıçdaroğlu'nun konuşmasını..." Düne kadar bazı Türkiye Komünist Partililerin birbirlerine "yoldaş" diye hitap etmesini "toplumdan soyutlanmışlık"la itham edenler de vardı CHP Genel Başkanı'nın yeni söylemini pek beğenenler arasında...

"Yoldaş" lafını dile dolayarak, bu sözcüğü sıradanlaştırarak solcu olunamayacağını kanıtladıysa Kılıçdaroğlu, ben bu işten fazlasıyla memnun olurum açıkçası...

CHP'nin sol bir söylem geliştirmesinden rahatsızlık duymayacağımızıysa başından beri dile getirmiştik.

CHP Kurultayı, sol bir yükselişin, toplumda sol arayışın teyid edilmesidir bir bakıma... Düzen siyasetinin en köklü partisi, yaklaşmakta olan seçimlerde hükümet partisini zorlayabilmek için "sol"a gereksinim duyuyor. Sol jargon hatırlanıyor, solla teması olan, hatta sol kimliği ile tanınan bazı isimler parti yönetimine alınıyor...

Açıkçası, bütün bunların "solu bitirmek", solu CHP kuyruğuna takmak için devreye sokulduğunu düşünmüyorum. Düzen dışı solun buna degecek bir toplumsal ağırlığı yok. Henüz...

CHP yolcusu ise hep oradaydı zaten, Kılıçdaroğlu geldi diye CHP'nin kapısına yığılmadılar.

CHP'nin imajını solla yenilemesi, bu partinin bir çıkış yakalayabilmek için toplumdaki arayışa iyi-kötü yanıt verme ihtiyacı hissetmesiyle, ayrıca solun düşünsel potansiyeline kapıları bütünüyle kapatarak politika üretilmeyeceğinin anlaşılmasıyla ilgilidir.

Bu ise elbette sola alan kapatarak, kendi solunu yok etmeye çalışarak

yapılabilir ancak. Bu anlamda CHP'lilerin sürekli olarak "herkes gelsin CHP'de çalışsın" demeleri, son kurultayda çok fazla çizik yiyen bir siyasetçinin "sekiz parti CHP'ye katılacak" diye ortaya konuşması, hiçbir zaman kendi soluna tahammül etmeyen CHP'nin bu bağlamda daha agresif davranacağını kanıtı olarak görülebilir.

Oysa CHP'ye katılacağı müjdelenen partiler sol partiler filan değildir, onlar emekli generallerin partileri, en seçkin kadroları zaten CHP'ye girmiş olan ya da zamanında pazarlık için kurulmuş partilerdir. Bu kalabalığın azalması ve hepsinin CHP'de buluşması gerçekten hayırlı bir gelişmedir. Sol partiler ise, CHP'nin solu dizayn etme girişimlerini bertaraf etme yeteneği kazanamamışlarsa bunca deneyimden sonra, ne işe yararlar ki!

CHP solculuk yapmadan toplumsal bir rüzgâr estiremeyeceğini kavramıştır. Bu rüzgârı estirirken gerçek soldan ses çıkmasını elbette istemeyecektir.

Burada CHP tasarımcılarının en büyük güvencesi, 12 Eylül sonrasında ama özellikle AKP'li yıllarda sol kavramının içine edilmesidir. Sol değerler, solun temel ilkeleri konusunda inanılmaz bir kirlenme yaratılmışsa bunun suçu CHP'ye yüklenemez.

Tarikatların sivil toplum örgütlenmesi olduğunu söyleyenler CHP'nin ötesindeki soldan çıktı. AKP'nin devrimci bir parti olduğunu keşfedenler CHP'yi faşistlikle itham edenlerdi Erdoğan Anayasası'na kalkan olanlar hem devrim hem de işçi sınıfı adına konuştuklarını ileri sürmekteLERdi.

Ben *"bu kadar kirlenen sol kavramı tez elden terk edilecilerden"* değilim. Sanki sosyalizm kavramının cılkı çıkmadı mı? Bu bir ideolojik mücadeledir, kavramları terk ederek, alan boşaltarak bu işle baş edilmez. Çıkılacak, "sol budur" denecek, başka yolu yok...

Şimdi CHP de "işte sol budur" diyor. Yoldaşlar, moldaşlar bir yana, solu tanımlayanın özgürlükçülük, çokseslilik ve hoşgörü olduğunu bize kabul ettirmeye çalışıyor. Düzen dışı solun başına bela olan tezler şimdi düzen solunun eline geçiyor.

Kılıçdaroğlu'nun kurultay konuşmasında taşeronluk ve üniversite harçları konusundaki vaatleri ve yolsuzluğa vurguyu dışarıda bırakırsak, bütünüyle "özgürlükçü sol" söylem hâkimdir. Bu söylem Kürt sorununda duvara toslamış olsa da...

"Özgürlükçü sol" AKP'yi dengelemek ve muhalefetle terbiye etmek, günü geldiğinde AKP'nin yolundan gidecek bir iktidar seçeneği yaratmak için ideal bir çözümdür. Bu çözümün gücü sınanmış, "devrimci sol"un içinde dahi bu maya tutmuş, Marksizm adına AKP dalkavukluğu yapanların soldan kapı dışarı edilmeleri için yıllar gerekmiştir.

"Özgürlükçü sol" bayrağı artık CHP'dedir ve kimsenin kimseyi kapı dışarı

edemeyeceği büyük bir proje hayata geçirilmektedir.

“CHP camiası”nın seçim başarısına kilitlenen solcuları “bilim kurulları”na, PM dengelerine, yoldaşlık hukukuna takılıp bayılırken, CHP “özgürlükçü sol”un gereklerini hızla yerine getirmeye başladı bile.

“Özgürlükçü sol”, Avrupa Birlikçi'dir, oradan feyz almıştır bu topraklarda ilk atağa kalkarken, şimdi CHP AB bayrağını ele geçirmek için hamle yapmakta, AB komiserlerinin gözüne girmek için yoğun bir faaliyet göstermektedir.

Avrupa başkentleri yeni CHP'den fazlasıyla memnundur.

“Özgürlükçü sol” tarikatçıdır. *“Fethullah Hoca Türkiye’de bir fenomendir, kimsenin görmezden gelemeyeceği bilge bir adam. Fakir halkın çocuklarının okuması için sonsuz gayret gösteren biri. İyi şeyler yapıyor. İnsanlar meselelerini, paralarını bireysel dünyanın görkemlerine harcarken, Fethullah Hoca Türkiye’nin ve dünyanın her yerinde okullar açıyor. Önce eğitime hizmet veren herkesi sonsuz saygıyla selamlıyorum. Fethullah Hoca, Türk toplumunun temel değer sistemine ve milletin, devletin daha da güçlenmesine katkı yapan bir kişidir. Saygıyla izliyoruz”* diyen de CHP’nin yeni ve etkili olacağı hemen anlaşılan yöneticilerinden biridir.<sup>13</sup> Fethullah Gülen’in ABD tarafından desteklendiği düşüncesine “geri kafalılık” diyecek kadar sağlam bir tarikatçı, “Marx’ı okusalar böyle saçmalamazlardı” diye buyuracak kadar solcu!

Yeni CHP’den ABD’nin de pek memnun olduğu ortadadır.

“Özgürlükçü sol”un yeni misyonu işte budur.

AKP’yi meşrulaştırmak, AB projesine yeniden hayat vermek, tarikatlar karşısındaki direnci ortadan kaldırmak, Alevileri dinselleştirmek...

*“Hadi siz de gelin, hepimiz buradayız”* diyen dostlar...

Biz iyi ki buradayız!

21 Aralık 2010, Sol Haber Portalı

<sup>13</sup> İlahiyatçı Muhammet Çakmak. – Editörün notu.



## Devrimi Çalınan Devrim

Mısır'da beklenen oldu, alabildiğine yoksul, çaresiz ve örgütsüz Mısır halkı, canını dişine takarak karşısına dikildiği kanlı düzenin baş sorumlularından ABD emperyalizminin manevralarına yanıt üretemedi, bir devrimci önderliğin halk yığınları için ne anlama geldiği bir kez daha görüldü, böylesi bir önderliğin yokluğunu önemsemeyip tercih edilmesi gerektiğini ileri sürenler siyasetin acımasız yasasının kendisini bu kadar hızlı hissettirmesine şaşırdılar.

Mısır'da yükselen bir devrimdi.<sup>14</sup> Emperyalist dünyanın halk kalkışmasını önceleyen hazırlık ve girdileri, Vaşington'un en küçük bir gizleme gereksinimi duymadan sergilediği süreci yönlendirme yeteneği bu gerçeği hiçbir biçimde değiştirmiyor. Söz konusu hazırlık ve girdiler, yıpranan Mübarek'i<sup>15</sup> yığınların eylemiyle değiştirmeye soyunan gözükara bir mühendislik çalışmasının değil, yoksulların öfkesindeki ani yükselişi fark eden erken uyarı sistemlerinin devreye girmesinin ürünüydü. Obama Amerika'sının felsefesine uygun doğrultuda...

Devrimler, karşı-devrimleri de, restorasyon girişimlerini de bağırlarında taşıyor, her zaman sönümlenebilir ve karşısına dönüşebilirler. Devrimlerin devrim kalabilmesini, tarih anadan onay alabilmesini sağlayan kuşkusuz bir devrimci iktidardır, üretim ilişkilerini ileriye taşıyan, eskiyi yıkan yeniye zemin hazırlayan zorlu siyasi iradedir.

Mısır'da yükselen devrim, devrimle taçlanmadı, hangi çağda yaşadığımızı unutanların *"işte bu milli demokratik devrim"* demelerine bakmayın, Arap

<sup>14</sup> Tunus'ta başladıktan sonra başta Mısır ve Libya olmak üzere başka ülkelerde kendisini gösteren ve Arap Baharı olarak adlandırılan olaylarla ilgili olarak Kemal Okuyan birkaç yazı hazırlamış ve yaşananların "devrim" olarak adlandırılmasına itiraz etmişti. Okuyan söz konusu ülkelerde bir devrimci yükseliş yaşandığını ama süreç emperyalist ülkeler ve gerici unsurların hâkim olduğunu söylüyordu. – Editörün notu.

<sup>15</sup> Arap Baharı sürecinde devrilen Hüsnü Mübarek 30 yıl boyunca Mısır Devlet Başkanlığı'nı yapmıştı.

dünyasının tarihsel merkezinde yaşananları bu aşamadan sonra karşı devrim diye adlandırmayacaksak, tamı tamına bir restorasyonla karşı karşıya olduğumuzu bileceğiz.

Yazık oldu milyonların yarattığı muazzam enerjiye, yazık oldu “kurtuluş” olasılığına sımsıkı tutunanların ölümüne kavgasına...

Peki ders oldu mu İslamcı hareketlerden devrimci projelere ortak çıkarmaya kalkan kolaycı kafalara?

Mısır halkının direnişini ABD tarafından tanınma, itibarsız bir rejimde itibar kazanma karşılığında ilk satanın Müslüman Kardeşler olması öğretmeyecekse ne öğretecek?

Hizbullah komutanlarından yoldaş imal etmekle, Hamas yönetimine halkçılık yakıştırmakla, AKP’ye yıllarca örtülü destek vermekle, Mısır’da halkın Müslüman Kardeşlerle esenliğe çıkacağını düşünmek arasında fark yoktu. Bütün bu örnekler birbirinden farklı olsa da...

Ya “görmüyor musunuz ABD kaybediyor” kolaycılığına ne demeli?

Bu üfürmelerin her defasında ABD’ye daha fazla yenilmezlik görüntüsü kazandırdığı, örgütsüzlüğe ve ilkesizliğe övgü anlamına geldiği nasıl anlaşılır?

Emperyalizm, çürümenin dizginlenemediği, siyasetin oportünistlerin denetiminde olduğu her ortamda inisiyatifi ele geçirecektir.

Mısır’da da böyle olmuştur.

Hiç kuşkusuz öğrenmiştir milyonlar ve öğrenmeyenler öğrenecektir, yaşayacakları hayal kırıklıklarından. Bu da bir kazançtır.

Ama en büyük kazanç, devrim fikrinin dünyanın dört bir yanında elde ettiği muazzam meşruiyettir.

Bir kez daha görülmüştür ki, insanlık boyun eğmiyor.

## AKP'ye Karşı Olan Herkes Birleşmeli mi?

Bugünün en revaçta sorularından biri “yetmez ama evetçi”lerin, liberal solcuların pişman olup olmadıklarıdır. Öyle ya, onlar özgürlükçülüğü her şeyin üstüne koymuşlardı, şimdiyse ülkede tek bir özgürlük var: AKP'yi ve cemaati savunma özgürlüğü! Siyaset özgür değil, üniversite özgür değil, basın özgür değil, sendikalar özgür değil...

Bu nedenle demokratikleşme adına AKP'ye omuz verenlerin “yanılmışız” deyip demeyecekleri merak ediliyor.

Saçma bir beklenti... Daha önce de yazmıştım, siyasetin matematiğini yanlış kavradıklarından dövündükleri açık olsa da, liberallerin çark etmeleri için bir neden bulunmuyor. İlkesizdirler ama manevra yapmaları için güç dengelerinin değişmesi gerekir, AKP gücünü korumaktadır oysa... Canları sıkkindır ama ülke adına, halk adına değil, kendi adlarına, işlevsiz kaldıkları, kendilerini yerleştirecek bir misyon bulmakta zorlandıkları için... Bir yolunu bulacaklardır elbet!

Hatalarından dönmekse... Söz konusu bile değildir.

En “sol”da gözükenleri bile, bugün siyasi iktidarın otoriter yönelimlerinin kaynağında statükocuların “güçlü” direnişi olduğuna ikna olmuştur. Klasik öyküdür bu, düzen bekçileri AKP'yi bir türlü rahat bırakmamakta, kendini tehdit altında hisseden hükümet ister istemez bazı reformlardan vazgeçmekte, içindeki baskıcı eğilimlerin önünü alamamaktadır.

Odatv baskını ve gözaltıları için de değerlendirmeleri budur: Üzüldük ama onlar da Ergenekonculara arka çıkmasalardı!

Liberalleri bırakalım, bugün kendilerini liberallerden ayrı göstermek isteyen, liberallere sert eleştiriler yönelten birçok solcunun da yaklaşımı neredeyse aynıdır. *“Sermayenin ya da devletin iki kanadı arasında sürmekte olan*

*mücadele*” saptamasının her şeyi çözdüğünü sanmaktadırlar, bütün bu olup bitenlerin emekçi sınıfları sadece esnek üretim, taşeronlaştırma, işsizlik, hayat pahalılığı bağlamında ilgilendirdiğine inanmışlardır bir kere... Gericileşme, hukuksuzluk, toplumsal ve bireysel yaşam alanlarına yapılan müdahaleler bile *“sermayenin iki kanadı arasındaki mücadelenin sıcaklığı”* nedeniyle kayıtsız, tarafsız kalınacak gündemler olarak görülmekte.

Bu nedenle insanların aniden uyanıp *“tüh amma hata yapmışım”* diyeceklerini düşünmemek gerekiyor. Zaten Türkiye’de siyasetçide böyle bir gelenek yok, siyasetçi dans eder, 180 derecelik dönüşler yapar ama hataları hep başkaları yapmıştır, kendisi sadece gerçekliğin peşindedir!

Kısa erimde referandumda hileyle hurdayla yüzde 58 ve yüzde 42 olarak somutlanan taraflaşmada kayda değer yer değiştirmeler yaşanamaz. AKP “ben herkesi istiyorum” dedi demesine ama derhal yüzde 58’i konsolide etmeye yöneldi, yüzde 42’den ancak ve ancak güce tapanları, gücün parçası olmayı kafa takanları kapabileceğini bilerek...

Evet’çiler AKP’de, azıcık da MHP’de toplanacak, “yetmez ama evet”çiler AKP etrafında dolanacak, aralarında bazı solcuların da bulunduğu “maalesef hayır”cılar titrekliliklerini sürdürecektir, hayır cephesinin ana gövdesiyse, bütün zenginlik ve iç farklılaşmaya karşın kemikleşmeye ve “evet”çilerden uzaklaşmaya devam edecek.

Referandumdan sonra vurguladığımız gibi yüzde 58’e yönelmek için yüzde 42’nin içine bir kişilik ve doğrultu aşısı yapmak gerekir... Yüzde 58’in AKP peşinden gidişini yalnızca “kandırılmış” olmalarına bağlayanların Türkiye gerçikliğine dair hiçbir fikirleri olmadığını da eklemiştik, hatırlarsanız.

Şimdi yüzde 42’nin ne olacağı iyice önemli hale geldi.

Kimilerine göre ve hele hele Odatv baskınından sonra AKP karşıtları “birlik” olmalı... Herkes...

Siyasi iktidarın uyguladığı şiddet hesaba katıldığında mantıklı gözüküyor. Öte yandan AKP karşıtlarının oluşturduğu alt kümelerde bile birliğin esamisi okunmuyor.

En uç noktadan başlayalım, onda biri cezaevinde olan TSK’nın üst kademelerinin, emekli generaller dahil olmak üzere, birlikte davranmaları söz konusu değil. Siyaseten ne dedikleri anlaşılıyor, basından takip edildiği kadarıyla çoğu birbirleriyle kavgalı, en yakınından kazık yediklerini düşünenler var...

Sivil düzen siyasetinin “sol” cenahında bir sürü parti ve hizip var, en büyük ikisi CHP ile DSP anlaşamıyor, CHP’nin Genel Başkanı’nın günleri partisinin yöneticilerine cevap yetiştirmekle geçiyor...

AKP karşıtlığını, sınıf eksenine yerleştiren ya da yerleştirme iddiasında olan sosyalist solun bileşenleri ise, en azından şimdilik, ilişkilerini “dayanışma”nın

ötesine taşıyabilecek ortak zemine sahip olmadıklarını gösterdiler. Öncelikleri, iddiaları ve ideolojik referansları çok farklı. Buna rağmen olabilir, olmadı.

AKP'nin başını ciddi biçimde ağrıtan Kürt siyaseti ise hem AKP karşıtlığını nasıl bir programatik çerçeveye yerleştireceğine karar vermemiş hem de AKP karşıtlığını çok dar bir kapsamda gerekçelendirmekten vazgeçmemiş durumda.

Peki ne olacak?

AKP'yi durdurmanın tek yolu, herkesin her şeyi unutup "birlik"te hareket etmesi mi?

Her hareketin bir doğrultusu olur.

Nereye?

Arada sırada sert iletiler geliyor sol'a ulusalcılardan, "tutuklu subaylara neden sahip çıkmıyorsunuz" diye... Hukuksuzluk, düzmece deliller, saçma sapan iddianameler, bütün bunlarla ilgili ne söylenecekse söylenmeli... Ergenekon operasyonunun gerçek amacının deşifre edilmesi konusunda ne yapılacaktır... Ancak iş dayanışma ve desteğe gelince... Kim kimden neyi talep ediyor?

Tutuklanan devlet görevlilerinin farklı siyasi-ideolojik tercihlere sahip olduğu açık, içlerinde kendini solda görenlerin olduğu da söyleniyor, bilemeyiz...

Çıkarlar *"bağımsızlık isteyen yurtseverlere, sömürsüz bir düzen talep eden sola, hakkını arayan işçilere, yok sayılmayı kabul etmeyen Kürtlere karşı suç işledik, 12 Eylül darbesiyle vatana ihanet ettik, NATO'ya üyelikle gurur duyduk, emperyalist ülkelerle onursuz ilişkilerden nemalandık, gericiyi sola karşı kullandık, bunu kurum olarak yaptık, bizim günahımız buna ortak olmak ya da karşı koymamaktı, şimdi bu ülkeyi ne hale getirdiğimizi anladık"* derler, bu bir anlam taşır.

"Bu operasyonları ABD yönetiyor" ise yetmez, bunu herkes söylüyor ve aslında bu bir anlam da taşıyor.

Bir diyet talebi değildir bu. Bugünün Türkiye'sinde olup bitenleri algılamanın duygusallıktan alabildiğine uzak ölçütüdür.

Bir beklenti hiç değildir. Böyleleri çıkabilir tek tük ama sınıfsal aidiyetleri, ideolojik şekillenmeleri, kurumsal alışkanlıkları bugün "devlet" tarafından derdest edilmelerini, *"biz vatana, millete, devlete hizmet ettiğimiz için buradayız"*la açıklamaya iter onları. Şimdi neden gözden düştüklerini üç-dört yıldır anlatıyoruz, burada önemli olan "vatana, millete, devlete hizmet"ten anladıkları ile Türkiye'nin başına gelenlerin birebir örtüşmesidir.

Bir de "CHP desteklenmeli" diyenler var...

Neden?

Dün Odatv baskınının hemen ardından *"eşkıyaların bu gece ne yapacağı belli"*

*olmaz*” dedikten sonra, bu ve benzeri baskınlar için zemin hazırlayan ve de her tür hukuksuzluğun meşru olduğunu ilan eden Zaman gazetesini ziyaret edip kendini beğendirmeye çalışan CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun toplumdaki son direnci de yok etmesine yardımcı olmak için mi?

Her şeyi ABD’ye bağlayanların, büyük bir Amerikan komplosuna kurban gittiklerini düşünenlerin *“ABD gerçekleri görmeye başladı”* diyen bir siyasetçiye umut bağlayışındaki hüznün verici trajediye ortak olmak için mi?

Birlikten illa kuvvet doğmaz. Hep birlikte intihar etmeyeceksek!

Önce doğrultu ve kişilik...

Yüzde 42 ya da her ne ise, buraya tutarlılık, kararlılık aşısı yapılmalı.

Aranan 500 bin kişi, bu aşının bileşenleridir.<sup>16</sup>

*15 Şubat 2011, soL Haber Portalı*

<sup>16</sup> Burada 2011’de yapılan milletvekili seçimlerinde TKP’nin “500 bin boyun eğmeyen aranıyor” sloganına gönderme yapılmaktadır.

## Ortadoğu'da Devrim Filan Yok!

Örgütsüz bir halkın, çok değil bir hafta, on gün içinde neler yapabildiğini görmek... İyi gelmiş olabilir.

Tutarlılık ve derinlikten yoksun olsalar da, birbirlerinden farklı ideolojik kulvarlarda yürüyen siyasi aktörlerin ortak bir amaç için bir araya gelmesine tanık olmak... "Mümkün işte" dedirtebilir.

Devrimci bir önderliğin yokluğunun halk kitlelerinin kararlılığı ve kitleselliğiyle telafi edilebileceğini düşünmek... İyimserlik yaratabilir.

Kamucu kültürü alabildiğine zayıf bazı İslam ülkelerinde kitlelerin tarihsel kalkışmalara imza atmasını "önyargı"lı değerlendirmelere atılmış bir tokat gibi algılamak... Rahatlatır mutlaka.

Evet, kendinizi daha iyi hissedebilir, yeni bir devrimci dönemin açılmakta olduğuna inanabilir, hayatın teoriden çok daha zengin olmasına bir kez daha şükredebilirsiniz.

Ama gerçekler orta yerde duruyor.

Bundan on gün önce Ortadoğu'daki gelişmeler için *"devrimleri çalınan devrimler"* diye yazmıştım, şimdi daha açık ve cesur olma zamanı geldi.

İleride, 2011 başlarında Arap ülkeleri için *"devrimci bir dönem açılmıştı"* saptaması yapılmayacak, yapılamayacak!

Ortadoğu'da emperyalizm açısından *"sürdürülebilir olmaktan çıkan"* düzen yeniden yapılandırılıyor. Bu sürecin beş günlük, on günlük, bir aylık safhalarına bakarak algılanması neredeyse imkansız.

Yoksul halk kitlelerinin zalimlere ve diktatörlere karşı ayaklanışına ve bu ayaklanmanın ardındaki özgürlük, demokrasi arayışına, insanların yoksulluğa ve eşitsizliğe dönük öfkesine sahip çıkmadan yapamayız. Kahire sokaklarında cellatların kılıcına, kırbacına bağrını açarak direnenlerin boyun eğmeyen insanı simgelediklerinden emin olarak...

Öte yandan, pandoranın kutusunu neyin açtığını merak etmek de gerekiyor.

Halk kitleleri kapağı kaldırdı. Peki kapağın yıllara meydan okuyan paslı kilidini kim açtı?

Mübarek ve Bin Ali'yi<sup>17</sup> emperyalistler neden korumasız bıraktı?

Korunamaz olduklarını gördüler. Korunmalarının gerekmediğini anladılar. Yeni bir Ortadoğu kurulmasının önünde engel olduklarına ikna oldular. Fazla bir şey kaybetmeyeceklerinden emin, harekete geçtiler.

Mısır ve Tunus'ta emperyalistler de, kapitalizm de hiçbir şey kaybetmedi.

Emperyalistlerin ve kapitalizmin hiçbir şey kaybetmediği bir gelişmeden hayır gelmez.

Üstelik, emperyalistler ve kapitalizmin kazanabileceği bir sürecin önü açıldı.

Ortadoğu'daki dinamikleri çoğunlukla "mış gibi"lerle zenginleştiren gazeteci Hüsnü Mahalli, bu kez ihtiyatlı davranarak, bütün olup bitenleri "uyumlu İslam"ın yaratılmak istenmesiyle ilişkilendirdi. Haklıdır. *"Ekonomik anlamda bireyci, egoist ve inanç itibarıyla kaderci vatandaş, bundan ne hayır gelir? İkinin toplamı Batı için uyumlu olmaktır. Uyumlu vatandaş. Bakın dikkat edin, ılımlı demiyorum, uyumlu. Dolayısıyla sen, kafa yapın itibarıyla kapitalistsin, ama ideolojik olarak kadercilik itibarıyla uyumlusun"* derken çok haklıdır.

Arap halklarının ayağa kalkışının arkasına sığınarak analiz yapamayız. Bunu "Avrupa solu" yapabilir, "emperyalist sızıntı" genlerinde tahribat yaratmıştır. Bunu bölgeye uzak coğrafyaların bazı aydınları, liderleri yapabilir, orarlardan öyle görünüyordur, öyle görmek işlerine geliyordur ama biz yapamayız.

BOP olmadı, şimdi başka bir şeyi deniyorlar. Tutar mı sorusuna, *"tutmama için şimdilik bir neden yok"* yanıtını verebiliriz.

Türkiye'de "şimdilik" tuttu. Evet, artık bellidir, işe Türkiye'de başladılar, Türkiye'de tuttuğunu gördüler. Şimdi daha cesurlar. Türkiye'de olanlara hayırhah bakanlar, Mısır ve Tunus'ta halkın göz kamaştırıcı kalkışmasından hayda hayda devrimcilik üretirler. Oysa, emperyalizm uzun süredir teklediği bir coğrafyaya yeniden müdahale ediyor, bugün için söylenecek temel gerçek bu.

ABD ve Avrupalı emperyalistlerin "fırsat"ı değerlendirmeye, gelişmelere yön vermeye çalıştıklarını söylemek bence artık yetersizdir. Bu coğrafyada kilidi açmak yeterlidir ve/ama belirleyici bir işlemdir.

Türkiye'de de bu kilidi açmışlardı. 12 Eylül ve Özal'ı yaşayan toplumun Pandora kutusundan çıktığında "kapitalist cumhuriyet" in cumhuriyet kısmıyla hesaplaşacağından emin olduklarında kilidi açıp yılların müttefiki TSK'yı orta yerde bırakmışlardı. Sermaye diktatörlüğü kendini sağlama aldı, cumhuriyet tasfiye edildi.

Burada başka türlü, Mübarek'in diktatörlüğünde başka türlü...

<sup>17</sup> Tunus'ta Arap Baharı sırasında devrilen Devlet Başkanı. Bin Ali bu koltukta 24 yıldır oturuyordu. – Editörün notu.

Ortadoğu'daki ayaklanmalara yolu açan güç piyasadır.

Gidenler zalimdirler, diktatördürler. Arkalarından okkalı birer küfür de sallayabiliriz dilediğimiz kadar. Peki ya sonra?

Sorulması gereken soruları aklımızdan çıkaracak mıyız?

Her örnekte ajanlığı ayyuka çıkmış "muhalif"lerin parlatılması, post-modern iletişim araçlarının "devrim"e hizmet etmesi için bütün olanakların seferber edilmesi, "domino etkisi" açıklamalarının arkasında ciddi bir planlamanın, bölge mühendisliğinin sırtması...

Bunları sormayacağız, halk devrimlerini selamlayacağız!

Sonra, sıra Libya'ya geldiğinde, "emperyalizm" faktörü aklımıza yeniden düşecek!

Açık söylemek gerekirse, Kaddafi rejimi analizlerimizi değiştirmeye değmez.

Farklıdır, şudur, budur ama gerçekten değmez. Eğer Tunus ve Mısır'da yaşananlar başka Libya'da yaşananlar başkayla yetinir, buna göre konum alırsak, hata yaparız.

Elbette farklı...

Ama bizim önceliğimiz dönemi okumak olmalı.

Ortadoğu'da gelişmeler doğrultu itibariyle devrimci değildir. "Gerici" diye miyorsak, bu bazı topraklarda seçeneksiz kalışımızdandır.

Sol, halk kitleleri ayağa kalktığında, meydanı emperyalistlere, gericilere bırakmamak, zayıf devrimci güçlerin serpilmesi, inisiyatif alması için moral/maddi destek sunmakla yükümlüydü elbette. Ama üç maymunu oynayamayız herhalde.

Türkiye'de bunu hiç yapamayız. Çünkü Türkiye'de başladılar, Türkiye'ye dönecekler.

Türkiye'de de "çaresiz"liğe mahkum olmak, insanlıktan umudu keser hale gelmek istemiyorsak...

Boyun eğmeyin, bildiklerimizi unutturmak isteyenlere boyun eğmeyin!



## Devrimi Biz mi Çaldık?

“Devrimi Çalınan Devrim” ve “Ortadoğu’da Devrim Filan Yok” başlıklı yazılarımda Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki gelişmelere değinmiş, “devrim” olarak adlandırılmakta neredeyse küresel bir konsensus yaratmış olan “halk hareketleri”nin neden “devrimci bir dönem”e işaret etmediğini, ABD’nin bu sürece sanıldığından daha hazırlıklı girdiğini, sürecin bir coğrafyanın uluslararası tekeller tarafından yeniden yapılandırılmasına doğru gittiğini anlatmaya çalışmıştım.

Her yazının bir amacı vardır yazar kendi derdine düşmemiş, yazıyı bir var olma aracına dönüştürmemişse, elbette müdahale etmek için yazar.

Her iki yazıyı da, etrafı kaplayan iyimserliğin kontrolden çıkmaya başlaması, gerçekliğin yalnızca bazı unsurlarına odaklanılarak gerçeklikten uzaklaşılması üzerine hazırlamıştım.

Bütünyle hak verenler oldu, bu saptamalar için geç bile kalındığını söyleyenler de... Farklı siyasal eğilimlerimiz olmasına karşın, düşüncelerine değer verdiğim bazı dostlarımdan bu sonuçlara ulaşmak için henüz erken olduğu uyarısını aldığım gibi, bütünyle farklı görüşler de dinledim.

Her fırsatta hakaret edenleri saymıyorum.

Onlarla dünyalarımız farklı...

1989-91 karşı-devrimlerine “devrim” demişlerdi.

Yugoslavya’nın parça parça edilmesine “devrim” demişlerdi.

AKP dönüşümlerine de “devrim” diyorlar.

“Devrim”i tartışacak değiliz onlarla!

Tartışacağımız emperyalizmin, uluslararası tekellerin, gericiliğin, bir bütün olarak sermaye sınıfının nasıl geriletileceği, tarihin bir kez daha hızlı aktığı bir dönemde devrimci olanakların nasıl değerlendirileceğidir.

Bu bağlamda, dünkü yazıma okurlardan gelen eleştiri ve soruları da kısmen yanıtlayarak devam etmek istiyorum.

Tunus'ta başlayan ve Mısır'la devam eden gelişmelerin bir devrimci duruma işaret ettiğini zaten daha önce yazmıştık. Bunu sürekli tekrar etmek gibi bir zorunluluğumuz olmamalı. Nasıl "*emekçi halkın iktidarı için devrimci bir örgütlenme gerekir*" önermesi, her harfiyle doğru olmasına karşın sürekli tekrarlanmıyorsa, Arap halklarının kalkışmalarının bir devrimci enerji barındırdığını da sürekli tekrarlamak gerekmiyor.

Bu nedenle "*devrimi çalınan devrim*" demiştim.

Bunu eski Sovyet cumhuriyetlerindeki "renkli devrim"ler için dememiştik örneğin. Orada bir devrimci enerji filan yoktu, düpedüz sentetik "hareketler"di, piyasacı, NATO'cu müdahalelerin önünü açan.

Arap halkları ise yoksulluğa, yolsuzluklara, zorbalara, yasaklara karşı yıllardır biriktirdikleri öfkeyle sokağa çıktı, konvansiyonel yöntemlerle kontrol edilemeyecek bir rüzgâr yarattı. Karşılarına aldıkları iktidarların kokuşmuş ve halk düşmanı karakteri bu halk kalkışmasına sarsılmaz bir meşruiyet sağladı.

Bu aşamada, hele hele Mısır'da işçi sınıfı grev ve işgallerle sürece dahil olmuşken, devrimci bir perspektifin "diktatörlere karşı ayaklanma"da belirginleşmesini ummak, bu doğrultuda yapılabilecek bir şey varsa onu yapmak, dünyadaki her devrimcinin görevidi.

Uymak, önlem almak, tehlikelere işaret etmek de...

İşin bu kısmı tamamen bir kenara atıldı.

"*Ortada bir devrim yok*" dediğimiz için gelişmeleri ve söz gelimi Arapları küçümsediğimizi söyleyenler aslında tam da Avrupa merkezci bir bakış açısıyla, bu coğrafyanın "devrimi"nin ancak bu kadar olacağını ileri sürmüş oldular.

Herkes "devrim" diyor. İsrail basını "Arap devrimi bir fırsat olabilir" diyor, Bayan Clinton, "devrimi koruyun" diyor, uluslararası iletişim kanallarının tamamında "devrim" güzelleniyor.

Bu kadar mutabakat olursa bir gelişmeyi adlandırmada, oturup düşünmek gerektiğini lise yıllarında, siyasi bilinçlenmemizin daha başlarında öğrenmiştik.

Henüz süreç noktalanmadı ama halk ayaklanmalarını peşin peşin "devrim" diye selamlamayı zorlaştıran gelişmeler yaşandı...

Her şeyden önemlisi, ABD'nin sürece sanıldığı kadar hazırlıksız yakalanmadığı ortaya çıktı. Evet, bir toplum mühendisliği ile halk hareketi yaratmamışlardı ama eski müttefikleri olan gününü doldurmuş diktatörlere karşı başlaması muhtemel bir hareketlenme öncesinde sağlam bağlantılar kurmuş, bazı siyasi hareketlerle temasa geçmiş, kimi güvenilir unsurlara misyon yüklemişlerdi. Bütün bunlar "devrimci bir irade"nin gelişmesini engelleyecek kadar etkili oldu.

Dahası, Amerikan yönetimi, gelişmeleri uzun süredir hesabını yaptığı bir

yeniden düzenlemenin genel çerçevesinin içine yerleştirebilecek netliğe sahipti, o bu netlik doğrultusunda girdiler yaparken bunu bozacak bir karşı ağırlık yaratılamadı.

Neydi bu yeniden düzenlemenin yıllardır vurguladığımız ana unsurları? Arap dünyasında Sünniliğin işbirlikçiliği açıkça ortaya çıkan aktörler tarafından temsiline son verme, İslamcı bazı siyasi hareketleri sistem içine entegre etme, İsrail merkezli politikalarla yetinmeme, piyasanın toplumsal tabanını genişletme...

Öbürü sürdürülebilir olmaktan çıkmıştı gerçekten de...

Hastalığın da kemirdiği itibarsız Hüsnü Mübarek, 50 yıl öncesinin davranış kalıplarına sahip Bin Ali, tavizkar ama ayarsız Kaddafi... Bunlara Suudi ve Ürdün krallıklarını ekleyin... Sürdürülemezdi...

Değişim için kolların sıvandığını, Türkiye, Irak, Filistin ve Lübnan başta olmak üzere, yeni bir yön tayin edilmeye çalışıldığını herkes biliyor. Soros solcuları bunu bir ilerleme olarak değerlendiriyor, bizse yeni bir emperyalist operasyon...

Son olaylar ABD'nin yol aldığıın kanıtıdır. "Araplar Amerika'yı sevmez" di, Kaddafi'yi saymazsak her yerde devrilen ya da devrilmeye çalışılanlar Vaşington'un has adamıydı, velakin onları süpürecek süreçte ABD karşıtlığı minimal düzeyde kalmaktaydı!

İnsanların bir an önce diktatörlerinden, zalimlerden kurtulmak istediklerini, bu bağlamda çok somut ve dar bir çerçevede hareket etmek durumunda kaldıklarını söyleyebiliriz elbette. Ama unutulmamalı, bu coğrafyada en somut, en kolay ifade biçimidir "Amerikan karşıtlığı"...

Bu makul düzeylerde kaldıysa eğer, ABD'nin yıllardır İslami siyasi hareketlerin ıslahı için yürüttüğü faaliyetlerin boşa gitmediği söylenebilir.

Dileyen, Tunus ve Mısır'ın ardından Libya sayfasının açılmasını tek başına "devrimci dalganın yayılması" olarak görebilir. Oysa buraya ABD'nin ve sonrasında Avrupalı dostlarının eli değmiştir. Emperyalistler elbette her şeye muktedir değildir ama onu yenmek, onu geriletmek için, onun varlığını önemsemek, en önemlisi uyanık olmak gerekir.

Tunus ve Mısır'da "tarihsel bir değişim", Libya'da "emperyalist müdahale" saptamaları da bu nedenle bana fazlasıyla mekanik geliyor. Örnek olsun, Chavez'in bir anda "dış müdahale"den söz etmeye başlaması, Kaddafi'ye sahip çıkması sağlıklı bir yaklaşım olmasa gerek. Sürecin bir bütünlüğü var, Mısır'da olanlarla Libya'da olanlar birbirinden koparılamaz, ayrıca Kaddafi'nin diğerlerinden farkı kesinlikle abartılamaz. (Bu arada yorumu yayınlanan bir okurumuz, artık bende bıkkınlık yaratan bir üslupla Kaddafi'ye, Mübarek'e "ilerici" dediğimi ileri sürmüştü. Yazık... Sola bu yöntemleri bulaştırdılar bir biçimde...)

Peki mesele yalnızca emperyalistlerin süreci kontrol etme yeteneğinin hızla artması mı?

Bir devrimden söz etmemizi sağlayacak “iktidarın sınıf temelli el değiştirmesi” ne olacak? Buradan kastedilen emekçi kitlelerin “el koyuyorum ha” dediği bir moment değildir, burada kastedilen, öznel olarak olmasa bile, nesnel olarak iktidarın sınıf karakterini değiştirecek bir iradenin kendini hissettirmesidir.

Bu soruya yanıt Kahire’de aranmalıdır.

Çünkü kim ne derse desin, bütün bu gelişmelerin kritik ülkesi ne Bahreyn, ne Yemen, ne Tunus, ne Libya’dır; ekseni belirleyecek olan Mısır’dır.

Mısır’da ne olmaktadır?

Mısır’da eski devlet aygıtı olduğu gibi durmakta ve bir yumuşak geçiş için önlem almaktadır.

Kontrol Amerikancı ordudadır.

Cumhurbaşkanlığı için en önemli iki aday Mübarek döneminden gelmekte ve ABD yönetimine yakınlıklarını gizlememektedir.

Müslüman Kardeşler, Özgürlük ve Adalet Partisi adıyla partileşmekte, diğer İslamcı hareketler ve liberal örgütlenmeler de sıraya girmektedir.

Mısırlı kapitalistler ve uluslararası tekeller, halk kalkışmasının yarattığı depremi yaralarını sarmak, kapanan borsanın değer kaybını telafi etmek için derhal kolları sıvamış, ülkenin geleceğine ilişkin “tasarım” faaliyetlerine ağırlık koymuşlardır.

Bu bir “devrim” olabilir mi?

İşçi sendikalarının hareketlenmesi, göstericilerin kurulan geçiş hükümetindeki bazı bakanları istifaya davet etmesi, evet bütün bunlar da var.

Ama bir devrim için bunlar yetmiyor.

Denecek ki, bu bir süreç, kimin kazanacağı belli olmaz. Ben gidişata işaret ediyor ve olup bitenlere kestirme yoldan “devrim” diyenlere itiraz ediyorum.

Bir bölümünün devrimden anladığı tam da budur: 21. yüzyılda emperyalizme, kapitalizme ilericilik yakıştırırlar.

Bense liberaller, dönemler için değil aşırı iyimserler için yazıyorum. Temelsiz iyimserliğin insanı kötürümleştirdiğini bilerek...

## Devrim Zirve Noktasına Ulaştı

Not: Bu yazı, Arap Baharı'nın tarihsel bir devrimci kalkışma olduğunu iddia edenlerin yol açtığı sarhoşluk içinde kaleme alınmıştır. Yazar, "Arap Baharı'na en güzel methiyeyi ben yazarım" diye kaleme sarılmış, yazdıkça coşmuş, "bu yazıyı yayınlamayız" diyen soL Portal editörlerini tehdit etmiştir. Liberalizmin insan aklını ne hale getirebileceğine ibretlik bir örnek olarak yazıyı yeniden yayınıyoruz.

Diktatörlüklerin son kalesi de düşmek üzere!

Meğer devrim böyle bir şeymiş... Bilememiş, Kuzey Afrika'da olup bitenlerin olağanüstü önemini kavrayamamışım. Oysa, "*yaşananları ancak 1848 devrimleri ile kıyaslayabiliriz*" açıklığında yazmışlardı. Kalın kafalı olduğumdan bu büyük devrimci dalgayı ancak Fransız uçaklarının, Amerikan füzelerinin dalga dalga Libya kıyılarını vurmaya başlamasıyla fark ettim, okurlarımızdan özür dilerim.

Devrimin öncülüğünü geniş halk kitleleri geçici olarak gelişmiş batı demokrasilerine devretmiş bulunuyor. Diktatörlüklerin son kalıntılarının ortadan kaldırılması için yeni devrimler çağının açılışında Başkan Obama ve Sarkozy'nin<sup>18</sup> rol alması tarihsel bir zorunluluk olarak değerlendirilebilir ancak.

Libya'ya dönük askeri müdahale alıştığımız emperyalist saldırganlıklarla karşılaştırılmamalı. Bundan bir süre önce, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'ya ilişkin talihsiz yazıları sizlerle paylaşmama neden olan elitist, tepeden inme ci zihniyetten arınmamış olsam, ABD ve diğer ülkelerin askeri operasyonlarının bölgedeki devrimlerin karşı konulmaz baskısının ürünü olduğunu görmez, meseleyi yayılmacılıkla, enerji kaynaklarının denetlenmesiyle açıklamaya kalkardım.

<sup>18</sup> Nicolas Sarkozy 2007-2012 yıllarında Fransa Cumhurbaşkanı'ydı.

Her şeyin arkasında emperyalist planları gören, toplumsal dinamiklerin karmaşık yapısını hesaba katmayan biri olarak yanı sıra bağnazca ısrar etmenin önüne geçen biraz da sert tepkiler vererek haksızlık ettiğim bir dizi değerli makale oldu.

Şimdi “devrim” denilen altüst oluşun bizim küçük dünyamızda kurduğumuz modellerle bir ilgisi olmadığını görmüş bulunuyorum.

Arap dünyasını sarsan büyük devrimci yükseliş emperyalist dünyanın da ayarını bozmuş, süper güçlerin boyun eğdiği, yeni gerçekliğe uyum sağlayıp kendilerini büsbütün bir kenara atılmaktan kurtaracak son bir hamleyle devrimin çıkarlarına hizmet ettikleri özgün bir dönem açılmıştır.

Libya üzerinde uçan Fransız uçaklarındaki irade Fransız emperyalistlerinden çok “müdahale edilsin” baskısını yoğunlaştıran Avrupalı ilericilere, benim bundan birkaç hafta öncesine kadar “emperyalizmin ajanları” olarak yaftaladığım Avrupa soluna aittir. Avrupa Parlamentosunda 15 adet ero-kemalist milletvekilinin dışında kalan özgürlükçü sol, Fransız burjuvazisini kadim dostu Kaddafi’yle ilişkiyi kopararak onu bombalarla cezalandırmaya zorlamıştır.

Devrim, Fransız savaş uçaklarının kokpitini ele geçirmiş bulunuyor.

Tıpkı üzerlerine yağın füzeleri özgürlük ve demokrasi için bedel olarak görüp selamlayan Libya halkına “ayaklanın” çağrısı olarak değerlendirilebilecek top mermilerinin ateşlendiği Amerikan destroyerlerinin komuta merkezinin Mısır ve Tunus devrimi tarafından denetlendiği gibi...

Müdahale devrimci dalgaya boyun eğen Arap Birliği’nin talebine uygun olduğu için meşrudur.

Müdahale Birleşmiş Milletler’in olurluğunu aldığı için meşrudur.

Ama müdahaleye asıl meşruiyet kazandıran Kahire sokaklarından Libya devrimine verilen enerji, “devrim güçleri”ni zorbalıkla durdurmaya kalkan Kaddafi’yi protesto eden gençlerdir.

O gençler ki artık yıkılmakta olan Amerika Birleşik Devletleri İmparatorluğu’nun Dışişleri Bakanı’nı Tahrir Meydanı’nda devrimin iradesine saygı göstermeye zorlamış, Obama’yı şimdiye kadarki günahlarını temizlemek için devasa savaş makinesini devrimci saflarda konumlandırmak durumunda bırakmıştır.

Mısır devrimi muzaffer olmasaydı eğer, bugün hükümet eder gibi gözüken ama aslında nötralize edilen Mısır ordusu Albay Kaddafi’nin imdadına yetişecek, Bingazi sokaklarında devrimin neferlerinin kanını dökecekti.

Enternasyonalizm uzun süredir hiç bu kadar gerçek, hiç bu kadar canlı biçimler almamıştı.

Kaddafi’nin gidişiyle birlikte Çavuşesku’nun kurşuna dizilmesi, Berlin duvarının yıkılması ile başlayan devrimler zincirine yeni bir halka daha eklenecektir.

Varsın birileri umutsuzca bu zinciri “karşı-devrim” diye tanımlasın.

Dünya ezilenlerin büyük bir atılımına tanık oluyor. Bu atılımı 1789'a, 1848'e benzetmek olup bitenleri hafife almak anlamına gelir. Biz devrimciler için Afrika isyanları ancak 1917 Büyük Ekim Devrimi ile kıyaslanabilir.

Herkes bu çağın otoritesine boyun eğmelidir.

AKP hükümeti derhal uluslararası çabalara dahil olmalı, Abdullah Gül TSK'yı Ergenekoncu gelenekten kopartacak tarihsel emri vermeli: Ordular ilk hedefiniz Akdeniz!

Evet, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Libya'nın üzerindeki karabulutlar kimseyi aldatmasın. Onlar dünya devrimini galabe çalacak nihai fırtınanın izlelerinden başka bir şey değildir.

*20 Mart 2011, soL Haber Portalı*



## Kemal Kılıçdaroğlu'nun Suni Gündemi

Önce Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ tekke ve zaviyelerin yeniden açılabilceğini söyledi. Birileri tepki gösterdi. Ardından Bozdağ alışılageldiğı üzere "bu konuyla ilgili henüz bir çalışma yok, ben yalnızca bazı gerçeklere dikkat çektim" deyiverdi. Sonra CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun "*Türkiye'nin gündeminde böyle şeyler yok, bunlar suni gündem*" açıklaması geldi. Noktayı, en uzak saydığı siyasetçinin dahi ağzından işine gelen bir laf çıktığında fırsatı kaçırmayıp onu manşete çeken Zaman gazetesi koydu. Kılıçdaroğlu'nun suni gündem saptaması gazetesinin hoşuna gitmişti.

Bilindiğı gibi bu gazete geçmişte sokaktan geçenden "*laiklik tehdit altında değil*" diye demeç alıp parlatıyordu. Şimdi de merak edecek bir şey olmadığını, AKP'nin kimsenin yaşam tarzına karışmadığını, siyaset ile din işlerinin güzel güzel kendi yollarından gittiğini söyleyen herkese sayfaları açık. Kılıçdaroğlu bu açıdan büyük lokma. Elbette iyi değerlendireceklerdi.

Peki Kılıçdaroğlu neden böyle konuşuyor? Tekke ve zaviyelerin açılmasına ilişkin söylemi gündem saptırma girişimi olarak görmesi için Türkiye'de siyasal ve toplumsal yaşamın sistematik bir biçimde dinselleştirilmediğini düşünmesi gerek. Genel Başkanlığının ilk aylarında "*Türkiye'de laiklik tehlikede değil*" demişti gerçi, ama CHP bir süredir çok şey söyleyen ve çoğunlukla da birbirinden farklı şeyler söyleyen bir parti olduğundan bunu veri almayabiliriz. Kılıçdaroğlu dahil olmak üzere, üst düzey birçok CHP'li, yeri geldiğinde AKP'yi laikliğe ters uygulamaları nedeniyle eleştirdi de...

Ancak belli ki, Kemal Kılıçdaroğlu, göreve gelirken karar verdiği ya da bir yerlerde kararlaştırılan doğrultuda davranmaya devam ediyor. AKP ile "din"le ilgili hiçbir konuda karşı karşıya gelmek istemiyor. Bunun toplumun değer yargılarına ters düşmek anlamına geleceğı söylenmiş bir kere... Baykal dönemi CHP'sinin başarısızlığı da "*Türkiye laiktir laik kalacak*" sloganında somutlanan elitist zihniyete bağlanmıyor muydu?

Bir boyutuyla CHP'nin kendi iç meselesi. Beni ilgilendirense, neyin suni gündem olup olmadığı...

Türkiye solunda bu konu geçmişte de çok tartışıldı. Herkesin öne çıkardığı, kendini ona göre kurduğu bir gündem olurdu ve bunun dışındaki hemen her gelişme "gündem saptırması" olarak mahkum edilirdi. Nasıl olduğunu anlamak için gerilere gitmeyelim de bugüne bakalım. Örneğin Erdoğan'ın son günlerde ardı ardına yaptığı Irak'la ilişkileri geren açıklamalara da "suni gündem" diyebilirsiniz. Nasıl mı? AKP Gazze meselesinde inisiyatifi Mısır'a kaptırdığı için dış politikada konu değiştirme ihtiyacı duyup, ilgiyi Filistin'den Irak'a çekmek istemiş olamaz mı? Aynı mantıkla başkanlıkla ilgili çıkışları açlık grevlerini unutturmak için bir manevra olarak görülebilir. Kürt sorunu emeğe dönük saldırıları perdeler kimine göre. Kimine göreyse Kürt sorunuyla ilgili olmayan her başlık gündemi saptırma girişimidir.

Bu işin sonu yoktur ve bana göre saçmadır. Bu ülkenin siyasal, ekonomik ve kültürel dengelerini değiştiren hiçbir şey suni olamaz.

Tekke ve zaviyelerin açılması ile ilgili tartışmaları ancak iktidar partisi suni bulabilir, o da şu koşulda. Başbakan çıkıp der ki, "boşuna tartışıyorsunuz, bizim böyle bir niyetimiz yok"!

Kendisine inanan çıkar, çıkmaz ama en azından böyle bir açıklamanın bir mantığı olur. Bir muhalefet partisinin, eğitim sistemi baştan aşağıya gericileştirilmişken çıkıp "*tekke ve zaviyelerin açılması suni gündemdir*" demesi ise başka bir şeye işaret eder: Biz bu işi yedik, sindirdik, sağlık olsun.

Ben de diyorum ki, Türkiye bu işi sindiremez, sindirmeyecek de...

Hep söyledim, bu başlıkta havlu atan her başlıkta yenilir. Amerikancılık, piyasacılık ve gericilik bir bütündür ve AKP bu bütünlüğü gözeterek on yıldır iktidardadır. Kılıçdaroğlu'nun piyasacılık ve Amerikancılık konusunda sözü çok olsa anlayacağım. Ancak hükümet partisi ile yegane "fark"ı suni gündem filan diyerek ortadan kaldırması ilginç bir siyasi strateji...

Sosyalist solda da aynı stratejiyle hareket edenleri gördükçe gerçekten şaşıyorum. Yaşamın her alanı dinselleştirilecek ve sol buna gözünü kapatacak! Neden? Çünkü bu AKP'nin en güçlü olduğu alan. Ben de iddia ediyorum ki, bu kocaman bir yalan!

## Sen Bir Faşistsin...<sup>19</sup>

Edebiyatçılığınla, romanlarınla ilgilenmeyi bırakalı çok oldu. Yalnız da değilim, yazıya her şeyin ötesinde değer veren kitapkurtları bile seni “market alıcıları”na terk etti. Ancak belli ki, ne Elif Şafak’la birlikte uzun ömürlü süt gibi sergilendiğiniz raflar ne malum nedenlerle sahip olduğun Nobel ödülü seni tatmin ediyor. Arada, çoğu kez tiksindiğini ima ettiğin, uzak durmaya çalıştığın siyasete bulaşma ihtiyacı hissediyorsun.

Yüksek, küresel siyasete...

Sana da bu yakışır. Raf ömrünü koruman, Nobel’i kucağına tutuşturanların yüzünü kara çıkarmaman için arada büyük laf etmen gerekiyor. Beraber hareket ettiklerin için de söylenecek çok şey olsa bile, öncelik sende. Aynı dili konuşuyoruz, misyonerliğinden en fazla bu ülke etkileniyor, tersi iddia edilse de en çok burada alıcı buluyor marifetlerin.

Sen bir faşistsin...

Bir devlet başkanına “istifa et, yoksa...” tehdidini içeren bir mektup “insani” nedenlerle yazılmaz. Esad ve ailesi için kaygı duyan biri “çekilmezsen sonun Saddam ya da Kaddafi’ye benzeyecek” demez. Aynısını Tayyip Erdoğan da söylüyor her fırsatta. Sana yakıştırdığımızı ondan esirgemiyoruz elbette!

İdam cezasına karşıydın sanırım... Aklımda öyle kalmış. Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin asıldı, yaygaracı, ilkel bir şov eşliğinde... Hatırladın mı? Libya’da ise sahiplerin linçle öldürülmesini uygun gördüler Kaddafi’yi...

İki “eylem” de görüntülendi bütün ayrıntısıyla. Emperyalizmin insanlığa meydan okuyabilmesi için, “uygar” dünyanın “barbar”ları hangi amaçlar doğrultusunda kullanabileceğinin anlaşılması için... Ve sizin gibilerin o mektubu yazabilmesi için!

---

<sup>19</sup> Bu yazı Orhan Pamuk’un dünyanın pek çok ünlü “aydını”yla birlikte Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad’ı tehdit eden bir açıklamaya imza atması üzerine yazılmış, konu sol Gazetesi’nin kapağına taşınmıştı. – Editörün notu.

Beşar Esad'a kim adına, hangi amaçla yazdınız? Karşısındakilerin acımasızlığını mı hatırlatmak istediniz? *"Eyy Esad, bunlar Kaddafi'yi yerlerde sürükledi, yaralarını bıçakla deşti, kışına silah namulusu soktu, sen bunlarla baş edemezsin, zaman varken kaç git"* mi diyorsunuz? Diğerleri bir yana, Nobel ödüllü yazarımızın elinden bu kadarı mı geliyor? Düşe düşe "iyi polis" rolüne mi düştün? Durumun buysa, mektubun sonuna "bizden günah gitti, yan oda-da El-Kaideciler bekliyor" diye eklemeyi de akıl etseydin bari.

Tam olurdu.

*"Suriye halkının iyiliği için..."* Böyle yazmışsınız Esad'ı istifaya davet ederken. İlginç olmuş. Suriye halkının Esad'ı vahşice öldürmeye hazırlanan "kötü adam"lara terk edilmesini istiyorsun öyle mi? Beşr ve ailesi bir yerlere, örneğin önerdiğin gibi Cezayir'e sığınsın, Suriyeliler ise kafa kesen, okul ve hastane bombalayanlarla baş başa kalsın!

Ağlamak da istiyor musun her zamanki gibi... Sevinçten!

Çok meraklıysan git "Esad'a ölüm"den başka iki sözcüğü yan yana getiremeyenlere propaganda metni hazırla, Youtube'a salınan iğrenç görüntülere senaryo yaz ama Suriye halkının iyiliği için mektup yazma. Kimse yemez...

Mektubunuzun her tarafından, her cümlesinden iğrençlik akıyor. Üç gün önce AKP rejimi için "faşist" derken, onun kural tanımazlığına dikkat çekmiş-tim, işte şimdi sen de arkadaşlarınla birlikte kuralsız saldırıyorsun. Suriye'de olup bitenlere ilişkin azıcık yontulmuş bir yaklaşım geliştirebilirdin, misyonunu gizlemek için, o da yok, gerek görmemişsin.

Sen seni yaratanlar adına açıkça tehdit ediyorsun.

Esad'a alternatif olarak sunduğunuz "tek kişilik hücre" savunduğun dünyanın en rafine, en steril, en gelişkin cezalandırma sistemi değil mi? *"Linç edilmekten yurtarsan, seni bekleyen işte budur"* demeye getirmişsiniz. Şifre yok, süsleme yok, mistik dekor yok, sana ün getiren hiçbir şey yok! Düz, kuru, kaba tehdit!

Orhan Pamuk, Nobel ödüllü edebiyatçı. Sen gerçekten bir faşistsin!





## Özgürlük Sahteciliği...

Özgürlükler neden kısıtlanır? İktidar sahipleri zalim ya da “kötü” olduğundan mı? Bir yönetim neden bazı kesimlerin temel haklarını ortadan kaldırmaya yönelir, neden egemenliğini ancak baskıyla, zorla, şiddetle sürdürecektir hale gelir? Demokrasi ve diktatörlük kavramları bu soruları yanıtlamak için yeterli midir?

Özgürlük kavgası, özgürlüğün nasıl değerlendirildiğinden bağımsız, kendi başına dokunulmazlığı olan bir şey midir? Bir iktidara karşı mücadele sadece ve sadece “özgürlük talebi” ile meşrulaşır mı, kendini bu kavramla anlamlandırmakla yetinebilir mi?

Bu sorular çok önemli. Özgürlük tutkusu kadar önemli.

Özgürlüğün içini doldurmadan, özgürlüğünün neden kısıtlandığını ve neden özgürlüğe gereksinim duyduğunu açıklamayanların özgürlükler konusunda asla samimi olmayacağını unutmayalım.

Bir ezberdir gidiyor... Esad bir diktatör... Suriye’de özgürlük yok...

Bunlar tartışılabilir. Ama bir yerden sonra bu kadarı bir şey açıklamıyor. Örneğin Suriye’de dinsel ayrımcılık yapılıyor mu? Bir iddiaya göre yapılıyor, yapıldığı gerekçesiyle bir takım adamlar sağı solu bombalıyor, kafa kesiyor... Halbuki deşerseniz, bugün muhalefetin Suriye’de dinsel ayrımcılıktan değil, tersine dinsel ayrımcılık yapılmamasından şikayet ettiğini hemen görürsünüz. Erdoğan da açıkça söylemedi mi, *“Sünniler çoğunlukta, yönetim buna göre şekillenmeli...”* Oysa herkes biliyor ki, Suriye’de bugün dinsel temelli bir yönetim anlayışı yok. Bir başka iddia Suriye’de ulusal baskıların hüküm sürdüğüdür. Rivayet muhtelif, bazı örneklerde genel bir hoşnutsuzluk, bazı örneklerdeyse ciddi tepkilerin olduğunu biliyoruz. Kürtler, daha doğrusu onların siyasi temsilcileri yıllardır baskı altında olduklarını ileri sürüyorlar. Doğrudur... Öte yandan karmakarışık bir kompozisyona sahip olan Suriye’nin idari yapısı, yönetim şekli ve toplumsal projesine ilişkin somut bir proje geliştirmeden “özgürlük”

talep etmek ne kadar anlamlıdır?

Kimilerine göre Suriye yapay bir devlettir ve ömrü dolmuştur. Evet, Orta-doğu ve Afrika çokça yapay sınırlarla bölünmüştür ancak şu anda Suriye'nin tasfiyesinden doğacak yeniden yapılanma hangi temellere oturacaktır?

Örneğin Suriye'yi de içine alan bir Sünni Arap Devleti, bütün sorunları çözecek midir? Suriye'nin parçalanması, "doğal" ürünler mi verecektir? Yeni Osmanlı projesi bu bölgeye en uygun ve "özgürlük" dertlerini bitirecek tek form mudur?

Toplumsal dinamiklerin, ne kadar kaotik olursa olsun, her zaman bir doğrultusu vardır. Bugün, Suriye'de "değişim" başlığıyla sürdürülen mücadele(ler), Esad'ın yerine daha "özgür" bir ülkeye ya da coğrafyaya kesinlikle işaret etmediği gibi, özgürlük idealini derin hesaplar için istismar etmektedir.

Basın özgürlüğü yok deniyor... Olduğunu söylemiyorum. Ama basın özgürlüğünü "yalancılığı" tescillenmiş birilerinin özgürlüğü olarak kuracaksa ya da söz gelimi ABD, Fransa, İngiltere gibi ülkeler medyasına öyküneceksek, geçmiş olsun.

Çağımız, boş sözlere ya da hileye izin vermiyor. İçini dolduracaksınız. Bugün özgürlükleri savunmanın ön koşulu emperyalizme ve siyasetin dinselleştirilmesine karşı durmaktır. Bunu yapmayanın "ben özgürlüklerden yanayım" demesi inandırıcı değildir. Özgürlükler alanı bundan ibaret değildir. Ama özgürlük ateşi yakmak için saydığım iki kriterden santim uzaklaşmamalıdır. *"Benim dinsel bir yönetim anlayışı ile sorunum yok, ben sadece özgürlük istiyorum"* diyen, yalancıdır. *"Benim ABD ile sorunum yok, ben demokrasiden yanayım"* diyen sahtekârdır. Suriye'de kimsenin inandırıcılığı kalmamıştır. Muhalefet, meşruiyet kaybına uğraması için onca nedeni olan Esad'ı şu anda Suriye'nin en hakiki, en inandırıcı, en meşru siyasi aktörü durumuna getirmiştir. Kaderin değil, siyasetin cilvesi!

## Suç Ortakları...

Her defasında basın açıklamaları, tepkiler, kınamalar, protestolar. Bunlar olmalı. Ancak bunlar olurken, başka bir şey yapılmıyorsa... Türkiye'nin son 10 yılda çok kapsamlı bir operasyonla şuradan alınıp buraya getirildiği kabul edilmiyor, hâlâ "iyi şeyler de oluyor" demeye getiriliyorsa... "Hiçbir şey eskisi gibi değil" denerek AKP'ye misyon yükleniyorsa... Ergenekon'dan Arap Baharı'na, yeni Anayasa'dan 12 Eylül "yargılaması"na bütün başlıkların yürütülen "operasyon"la ilişkili olduğu kabul edilmiyorsa... 1923 felsefesinin tasfiyesinin bir ilerleme olduğu tezine sempati ile bakılıyor, cumhuriyetin kazanımlarında "faşizm" in sureti görülüyorsa...

Bu suç ortaklığıdır.

Teşhis zorluğu olan bir belaya tanık olmuyoruz. Bilinmeyen, nedeni anlaşılmayan, seyri gözlenemeyen bir hastalıktan söz etmiyoruz.

Her şey ortada!

ÇHD ve başka bazı kurumlara dönük skandal saldırıları emniyet içinde bir ekibin işgüzarlığına mı bağlayacaksınız? Son haftalarda yeniden yoğunlaşan polis baskısını, Kürt sorununun çözümüne giden yolda ödenmesi gereken bedel olarak mı değerlendireceksiniz?

Ülkeye Patriot füzeleri yerleşirken, Yeni Anayasa hayalleri kurup, "anayasaya demokratik maddeler" eklemeye mi odaklanacaksınız? ÖSO'cu<sup>20</sup> katillere NATO'cu işgalciler eklenirken "Suriyeli mülteciler" sorununu insani bir bağlama mı yerleştireceksiniz? Erdoğan açıkça Suriye'yi fethetmekten söz ederken, "Esad bir diktatördür" demeyi, yerli yersiz "ne şucuyuz, ne bucu" diyerek emperyalist kuşatmayı aklamayı devrimci politika diye mi yutturacaksınız?

Her taraftan toplumsal yaşamı dinsel kurallarla yeniden tanzim örnekleri gelirken, "inanca saygı" konusundaki yetersizliklerimizden dolayı iğneyi, çuvaldızı, kazığı her bir şeyi "sol"a batırıp sahtekâr mı yapacaksınız?

<sup>20</sup> Özgür Suriye Ordusu – Editörün notu.



Televizyon ve basına dönük sansür uygulamalarını, “diziler de çok çürümüştü zaten”le geçiştirmeye devam mı edeceksiniz? Ülke yangın yerine dönmüşken, hükümet cephesinden gelen her “sağduyu” kırpıntısına değer vermeyi sürdüreceksiniz? Kışa bahar, karaya ak, turuncuya kızıl demeken vazgeçmeyeceksiniz? Ve hâlâ “Veli Küçük de içeride ama...”<sup>21</sup> duygusunun esiri olacak mısınız? Bütün bunlara ilişkin ne zaman karar vereceksiniz? Vermeyecekseniz, böyle idare edecekseniz, suç ortağısınız. Verdiyseniz ve durum buysa... Yine suç ortağısınız.

*22 Ocak 2013, soL Günlük Gazete*

---

Emekli Tuğgeneral Veli Küçük'ün adı Türkiye'deki kontrgerilla örgütlenmesiyle anılmış, çok sayıda faali meçhulde onun izine rastlanmıştı. Veli Küçük'ün Ergenekon operasyonunda gözaltına alınıp tutuklanması, liberaller tarafından operasyonun gerçekliği ve yararlarına kanıt olarak gösterilmişti. – Editörün notu.

## Sinir Harbi...

Yeni bir psikolojik savaşa hazır olun. *"Ne olursa olsun, Kürt sorunu çözül-sün"* diyenlerle *"Türklük elden gidiyor"*cular kendi aralarında tartışmıyorlar, "öteki"lere sesleniyorlar.

Burada duyarsızlar var, aymazlar var, sorumsuzlar var... Ama başkaları da var...

Türkiye'de siyasal duyarlılığı olan herkesin kendini ille de bu iki kesim içine yerleştirmedeği, yerleştirmek zorunda olmadığı açık.

İşin ilginç, daha önce de yazdığım gibi, farklı düşünenlerin sayısı sanıldığından çok daha fazla. Ve onların içinde sosyalistlerin kapladığı alanın hacminden bağımsız olarak sosyalizmin ağırlığı küçümsenmeyecek düzeyde...

Psikolojik savaş ya da sinir harbi, işte buraya odaklanacak. Ergenekon saçmalığı ilk başladığında, AKP sürecin meşrulaşması için sosyalistleri, solu ikna etmeye çalışmıştı hatırlarsanız. Başka gündemlerde hakaret etmeden duramadıkları sosyalistleri, "demokratikleşme" yalanının noteri olarak gördüler ve onları baskı altına aldılar. Liberaller ve her türden döneke bu konuda iktidara yardım etti ve solda utanç verici bir yalpalama içine girenler oldu. Ayakta, ilkel bir tavır sergileyenlerin çabası, AKP'nin büyük dönüşüm projesine solcuların da destek verdiği görüntüsünü yok etmeye yetmedi.

Bu görüntü olmasaydı, büyük operasyonda fena zorlanacaklardı.

Şimdi bir kez daha başlıyor.

Bu kez sıkıştırma iki yönden.

*"Sen barıştan yana değil misin"* ilk soru... Dolayısıyla ayırım, barıştan yana olanlar ve olmayanlar diye yapıyor... Barıştan yana olup da bu saflaşmanın anlamsız olduğunu söyleme hakkınız yok!

*"Sen milli güçlerden yana mısın, Amerikancı güçlerden mi"* bu da diğer soru... ABD emperyalizmine karşı olmak için "milli"ci ya da "ulusalci" olma yükümlülüğü varmış gibi...

Barıştan yanaysan, her tür projeyi sineye çekeceksin, hatta AKP'ye dönük mücadeleyi de yumuşatacağısın. Neden? E çünkü "çözüm" kapıda! Bölgedeki ABD işbirlikçisi siyasetçilere de daha az sataşacağısın, çünkü nihayetinde onlar da Türkiye'deki mazlum bir halkın soydaşları! Suriye'de düne kadar "emperyalist saldırganlık" diyebilirdin ama artık daha özenli bir dil kullanman gerekir ne de olsa Suriye Kürtlerinin özerkliği de tartışılıyor! Yerelleşme doğrultusunda AB, ABD ve sermaye çevrelerinin projelerine dönük itirazları Kürtlerin aynı doğrultuda özerklik taleplerinin hatırına dondurmalsın...

Bunları yapmazsan milliyetçisin, faşistsin...

Bu gidişe karşıysan, orduya sahip çıkacağısın, sınıf kavramları yerine ulusal kavramlar kullanacağısın, madem ki büyük bir projenin parçası oldular, Kürtlerin eşitlik taleplerine sırtını döneceğsin, sağ-sol ya da emek-sermaye ayrımı yapmayacak, "milli güçleri" bölmeyeceğsin!

Bunları yapmazsan Amerikancısın, BOP'çusun, CIA ajanısın...

Ne güzel!

Ne İsa ne Musa durumu ama ortada İsa da Musa da yok! Liberal ve milliyetçi hezeyanlar var.

Türkiye sosyalist hareketi ya burnunun dikine gidecek ve kendi doğrularını güncel gereksinimlere, ilkeli bir biçimde aktaracak ya da bu psikolojik savaşın hizmetine girecek.

Çünkü sol olmadan, solun onayı olmadan bir AKP Anayasası'nın beş kuruş itibarı olmaz, bunu herkes biliyor. Kürt sorununda adım atıldığı iddia edilse de... Çünkü sol olmadan ülkücü-ulusalcı marifetiyle ortaya çıkacak bir "direniş hattı"nın da cazibesi olmayacak.

Bir türlü kabuğunu çatlatamamanın bedelini ödüyor sosyalist sol. Bir de kendi kurtuluş projesinin arkasında durmamanın...

# AKP Mutlaka Başaracak

Bir insanın nasırına basmak, o insanın zayıf noktasını deşmek, bilerek canını acıtmak anlamına gelir. Sonrası belirsizdir. Nasırına basılan kişi sinip ka-  
buğuna da çekilebilir, öfkeyle kendine zarar verenin yakasına da yapışabilir.

Nasır acır.

Bir noktadan sonraysa...

Duyarsızlaşabilir. Ölü doku kalınlaşır, bir zırh gibi kaplayıverir deriyi. Nasır bağlamak, bunu ifade eder. Nasıra basmak nasıl can acıtıcıysa, nasır bağlamak da canın acımaması, hissetmemesi halidir.

Demek ki, nasırına basılan kişi, nasır bağladığı için tepki vermeyebilir!

Çok sevdiğim bir dermatolog (cildiyeci) dostum var, biliyorum yakalarsa beni lime lime edecek, *"gel sana anlatayım şu nasır olayını"* diyecek ama olmaz.

Ben bir toplumun nasırından söz edeceğim, kararlıyım!

AKP halkın nasırına basıyor sürekli. Bunu bilerek, isteyerek ve biraz da me-  
rakından yapıyor.

İşçiyi köleleştiren onca yasayı çıkararak ortada ne iş güvencesi ne gelecek güvencesi bırakmayıp, her tür hak aramaya karşı polisi, jandarmayı, özel güvenliği seferber ettikten sonra *"çalışanları ezdirmedik"* demek, nasıra basmaktır.

Her şeyi, doğayı, tarımı, emeği, kültürü, köylüyü tamamen yok edecek olan HES'lere, RES'lere, 2B'ye karşı çıkanları *"terörist"*likle suçlamak nasıra basmaktır.

*"Ne evrimi, sen maymundan mı geldin"* diye aptalca laflar ettikten sonra il-  
kokul kitaplarındaki penguenlere türban takmak, nasıra basmaktır.

Gerici ve her şeyi zenginlere yontan bir projeyi, *"barış süreci"* diye yuttur-  
maya kalmak, nasıra basmaktır.

Yabancı dil bilmeyenleri dışişlerine danışman taklacıları, gazcuları içişleri bakanı atamak, nasıra basmaktır.

Gazetecileri içeri tıkıp “Erdoğan benim atam” diyen soytarları “basın mensubu” diye cilalamak, sonra da “putları yıkıyoruz” diye kasılmak nasıra basmaktır.

İktidar işçinin, köylünün, aydının, sanatçının, öğrencinin sürekli nasırına basmakta, bundan büyük keyif almaktadır.

Kendi de merak etmektedir, bu halk ne zaman nasırına basılmış tepkisi verecek?

Oysa toplum epey bir nasır bağlamış durumda. AKP’nin darbelerini soğuran kalın bir tabaka var. Aslında her toplumda belli noktalar nasırlaşır, bizdeki biraz değil de bayağı nasırlaşmış, duyarsızlaşmış.

Olağan koşullarda beş para etmeyecek “yeni sahiplerimiz” ise, fırsat bu fırsat, önce küçük dürtüklemelerle başladıkları denemelerde sille tokat aşamasına geçmiş durumda.

İçlerinden *“bak okkalı bir tokat patlattım ama sen farkında bile değilsin”* diye alay ediyor, tekmeyi yapıştırıp, “neden vurdun” diye üste çıkıyorlar. Çok ama çok eğleniyorlar...

Bilmiyorlar... Toplamların hiçbir zaman hepten nasır bağlayamayacağını hesap etmiyorlar. Canlı, dipdiri bir dokuya denk gelebileceklerini düşünmüyorlar. Nasırın altında her düşmanlığı kaydeden bir kolektif hafızanın olduğunu hesaba katmıyorlar.

Halkın hiç umulmadık bir anda (ama aslında öngörülebilecek nedenlerle) ayağa kalkıp zalimlerin yakasına yapışabileceğini, haksızlıklara “yeter” diyebileceğini unutuyorlar. *“Toplumsal her tarafı nasılsa nasır bağlamış, üstüne de türban takalım, bu iş hallolur”* diyorlar.

Yanılıyorlar.

1917’de üç yıl Almanlarla savaştıktan sonra Çarı deviren Rus yoksulları, *“Halkın gazını aldık, şimdi savaşımaya devam etsinler”* diyen Geçici Hükümet’in biletini yedi ayda kesivermiş, “derhal barış” diyen Bolşevikleri iktidara getirmişti. Anlayacağınız, halkın nasırına basılmıştı. Basanlar ne olduğunu anlamadı bile...

Ondan iki yıl sonra İngiliz, Fransız, İtalyan işgalcilere pek sesini çıkarmayan Anadolu insanı, işgalcilere Yunanlılar eklenince nasır bağlamadığını göstermemiş miydi? İşgalcileri ırkına, ulusuna göre tasnif etmek iyi bir şey değildi ama sonunda harekete geçip üzerindeki ölü toprağını kısmen de olsa atmıştı ya... Oysa İngilizler, *“Bunu da kabullenirler”* havasındaydı...

Tarihte egemenlerin, yönetici sınıfların hesapsız-kitapsız davranışına ve halkın hızla yükselen tepkilerine sayısız örnek gösterebiliriz.

AKP Türkiye'si de oraya gidiyor. Mutlaka başaracak, bulacaklar “nasır bağlamayan” noktaya basmayı. Ha gayret!<sup>22</sup>

13 Mart 2013, sol Günlük Gazete



<sup>22</sup> Bu yazıdan iki buçuk ay sonra Gezi’de AKP iktidarına karşı Türkiye tarihinin en kitlesel protestosu yükseldi ve kısa sürede bir kalkışmaya dönüştü.



## Hoş Geldin Liberal Sol

AKP'yi anlamadılar... Tereddüt ettiler, "acaba" dediler... MGK'dan, askerden başka "dert" bilmediklerinden "azcık da olsa demokrasi gelir" sandılar... Dank ettiğinde iş işten geçmişti!

Avrupa Birliği'ni de anlamamışlardı, tek bildikleri "emeğin Avrupası" masalıydı, birliğin emperyalist karakterini küçümsedikleri gibi emekçilere nasıl bir cehennem tasarlandığını görmemişlerdi... Gördüklerinde AB çatırdıyordu zaten!

Ergenekon operasyonunu, Balyoz'u ve diğerlerini anlamadılar, hep bir umut vardı, Türkiye demokratikleşecekti, derin devlet tasfiye olacaktı, darbecilerden hesap sorulacaktı... "Hukuk yok" demeye başladıklarında, bunu artık herkes söylüyordu!

İslamcılaşmayı, etrafı cemaatlerin sarmasını hiç anlamadılar. "Sivil toplum" dediler, "elitist laiklikten kurtulalım" dediler, "halkın değerlerine saygı" dediler... Gericiliğin freninin patladığını fark ettiklerinde "gerçek laiklik" diye bir şey icat ettiler, laf olsun diye!

"Yeni Osmanlı" projesini anlamadılar. Hâlâ Kemalizmle hesaplaşma arzusu ile yanıp tutuşuyorlardı. Cumhuriyetin kazanımlarını görmezden geldiler, Osmanlı övgücülüğüne prim verdiler, "*Cumhuriyet halka rağmen kuruldu*" diyen şarlatanları dost bellediler, AKP'nin bölgesel projelerini küçümsediler, "Yeni Osmanlı"ya işaret edenlerle dalga geçmeye kalktılar... Şimdi ortaya çıkan haritalara şaşkın şaşkın bakıyorlar!

Arap Baharı'nı anlamadılar. Emperyalizmi bilmediklerinden, önemsemediklerinden, Arap ülkelerinde "*devrim olsa olsa böyle olur*" burnu büyüklüğüyle hareket ettiklerinden, AKP'nin içinde olduğu büyük uluslararası komployu hafife aldılar... "*Devrim olmuyor, kendinize gelin*" diyenlere küfrettiler, pis kokular gelmeye başladığında "*şurası iyi, burası kötü*" demeyi siyaset sandılar!

Liberal belirlenimli soldan bahsediyorum.

2011-2013 arasında “doğruyu gördüler” dendi bir kısmı için. Oysa anladıklarından değil, Kürt siyaseti bir dizi nedenle AKP’yle mesafe açtığı için “daha az hata” yapar oldular.

Şimdi, Öcalan “mesafe yok” dedi ve dönüyorlar başa...

Kürt-İslam sentezinden dem vurma, Fethullah’a övgü dolu mesajlar, Erdoğan’a açık destek, Türkiye’yi Ortadoğu’ya taşıma ve büyütme hedefi, İslamın birleştiriciliğine ısrarlı vurgu...

Bütün bunların ne anlama geldiğini, Türkiye, Suriye ve Irak’ta hangi proje üzerinde uzlaşmakta olduğunu algılamayan, yalnızca bazı “kaygı”lar dile getiren, “*böyle şeyler telaffuz edilmese ne güzel olacak*” diyen bir tür solculuk!

Sanki bütün bunlar teferruat! Anlamıyorlar ki, bunlar işin özü ve gerisi teferruat!

Araya birkaç “devrimci” unsur katılsa, bölgeyi baştan aşağıya değiştirecek Amerikancı bir proje sineye çekilecek, oluşturulmak istenen hilafet ordusuna “aydın” takviyesi yapılacaktır.

Liberalizm bir kısım solu bu hale getirdi işte!

Her dönemeçte yeniden başa saran, olup biteni anlamamakta, anlamazdan gelmekte “rant” olduğunu sanan bir sol.

24 Mart 2013, *soL* Günlük Gazete

## AKP'yi Savunmak Zor Zanaat

Öncesi sanki iyi miydi?

Soru böyle... AKP'ye karşı mücadelenin öneminden söz edilen her yazıya, her konuşmaya bu türden sorular geliyor. *"Siz AKP'ye karşısınız ama eskiden her şey güllük gülistanlıkmuş gibi davranıyor, statükoyu savunuyorsunuz"* demeye getiriyorlar.

Solun bu ülkedeki tarihi çok eski. Komünistlerin de... Kurulu düzeni değiştirmek için mücadele etmedikleri bir dönem yok. Özellikle işçi hareketinin yükseldiği, devrimci düşüncenin toplumsallaştığı 1960'lardan bu yana solun hükümetlerle arası hiç iyi olmadı, arada Ecevit'e bel bağlayanlar çıktı ama sol hep "bir başka düzen" istedi.

O halde, solun mücadelesi sanki AKP hükümeti ile başlamışçasına neden *"eskisini mi savunuyorsunuz"* diye soruyorlar?

Diyalektik akıl noksanlığı... Az sonra!

Ancak önce, solcu geçinen birinin AKP'yi başka türlü savunmasının mümkün olmadığı gerçeği var. Öncesini kötüleyerek "yeni" olana meşruiyet kazandırmak, yaygın bir siyaset tekniği. Ancak bu teknik, bizzat iktidar sahipleri açısından bir anlam taşıyabilir, o da bir süre... Bir solcunun başka bir solcuya, *"bugünkü iktidara karşısın ama sen daha öncekinden haber ver"* diyebilmesi için, ortada "eski"yi savunan bir solcu türünün olması gerekir.

Yoksa, şunu söyleyebiliriz: AKP iktidarı kendi kötülüklerini eskiyi kötüleyerek örterken, yanına bazı şaşkın solcuları da çekmiştir. Şaşkıncılarla çünkü, siyasetin merkezinde iktidar vardır, iktidarla güncel bir hesaplaşma olmaksızın solcu olunamaz. Bugün iktidarda emperyalist güçlerin desteğiyle ve sermaye sınıfı adına AKP vardır. Erdoğan ve arkadaşlarının çok özel bir misyonla hareket ettikleri gerçeğini de bir kenara koyalım. Sol, öncelikle iktidarda olanla uğraşır.

Mesele hem zamansal hem de mekansaldır.

Bundan 11 yıl öncesine referansla, bugüne ilişkin tepki ya da eleştirileri yumuşatmak hiç mümkün olabilir mi?

İtalya'da devrimci hareket, 1922'de iktidarı alaşağı etmek için mücadele ederken Mussolini faşizmi ile yüzleşmek zorunda kaldı. *"Eskisi de kötüydü, bu nedenle Benito'ya haksızlık etmeyelim"* diye saçmalamadıkları gibi, *"beterin beteri varmış, sizi mumla arıyoruz"* dilekçesi vererek daha önceki hükümetlerden özür de dilemediler.

Eğer mevcut olana karşı çıkmak bir biçimde eskiyi onaylamak anlamına geliyorsa, 12 Mart ve 12 Eylül faşizmleriyle mücadele edenler Demirelci mi oluyorlar?

Diyalektiğe de gerek yok, bu muhakeme tarzının arkasında zerre akıl yok.

AKP kuyrukçusu solcuların daha kuvvetli argümanlara gereksinimi var statükoculuk türünden suçlamalar bundan böyle tutmaz. "Kürt sorununda çözüm" üzerinden AKP'ye prim vermenin ise riski gerçekten büyük.

Başka her tarafı yanlış olan bir iktidarın "Kürt sorunu"nda hayırlı bir sonuçta hizmet edebileceği düşüncesindeki tuhaflık, ısrarlı olunduğunda "Kürt sorununda çözüm"ün de meşruiyetini sorgulatmakta.

Bana göre bugün statükoculuk, yalnız AKP öncesine dönmeyi istemekle, yalnız AKP öncesine dönülemeyeceğini anlayamamakla açıklanamaz. AKP'cilik de bir tür statükoculuk olduğu gibi, AKP Türkiye'si'nin içinde "çözüm" aramak da bal gibi statükoyu savunmaktır.

Sonsöz: Statüko, devrimci fikirlerle tehdit edilir, liberal-gerici paradigmayla değil!

4 Nisan 2013, *soL Günlük Gazete*

## ‘Bitse de İşimize Baksak’

Nasılsa bir şey çıkmayacak...

Bugün bazı Kürt siyasetçilerinin bile “sözde barış süreci” diye tanımladığı gelişmelere “laf söyletmemeyi” biricik politika sayan bir kısım solcunun kafasındaki bu: Buradan nasılsa bir şey çıkmayacak, nasılsa AKP ile PKK arasında bir anlaşma olmayacak, nasılsa yeniden başa sarılacak...

O halde, *“suyu bulandırmayalım, kimseyi küstürmeyelim, sürecin yanında duralım. Yarın Kürt hareketinin gölgesinde siyaset yapmaya devam ederiz”*. Böyle akıl yürütülüyor.

Yoksa, sürecin her iki tarafı da memnun edecek biçimde seyredip sonuca bağlanması durumunda işsiz kalacaklar. Başka pek az şey biliyorlardı, bildiklerini de unuttular. Onlara hiç ihtiyaç kalmayacak.

Bunun biraz daha iyisi, Kürt sorununun çözümünün emek eksenli bir mücadelenin önünü açacağı beklentisi. Yani, Kürt sorunu bitecek, devreye solun asli alanı olan sınıf mücadeleleri geçecek.

Çok beklersiniz...

Burada silahların susması, öyle ya da böyle müzakerelerin başlaması ile çözümün kendisi arasında bir ayrım var. Benim anladığım, silahların susmasını oldukça geniş bir kesim istiyor. Herkesin derdi başka elbette. Ancak sol açısından kan dökülmesinin insani boyutları bir yana, halkların birbirine düşman edilmesinin engellenmesi kaygısı da önem taşıyor. Ve siyasetin kendine daha geniş bir alan bulması için çatışmaların sona ermesi... Buraya kadar tamam ama bunun ötesinde bir beklentiyle, Kürt sorununun çözüleceği ve dolayısıyla gündemin değişeceğine ilişkin bir umutla hareket etmek çocukça.

Kürt sorununu tamamen ayrı, kendi başına bağımsız bir sorun olarak görmenin yol açtığı bir yanlışla karşı karşıyayız. Kürt sorununun başka başlıklardan, bu arada sınıf mücadelelerinden ayırıştırılamayacak yönleri var. Bu nedenle *“Kürt sorunu bitsin, biz de işimize bakalım”* düşüncesi tamamen hayal.

Kaldı ki, şu anda yaşanan süreç, bölgesel yeniden yapılanmadan Türkiye'nin idari şekillenmesine, ülkenin ekonomisinden kültürüne hemen her başlıkta bir "pazarlık" anlamına geliyor.

Varsayalım ki, AKP ile PKK arasında bu konularda taban tabana zıt görüşler var.

Örneğin bir taraf, gerici bir bölgesel yapılanma istiyor da, diğeri laik bir karakterde ısrar ediyor, dinselleşmeyi kabullenmiyor. Örneğin bir taraf, ABD hegemonyasını güçlendirici düzenlemelerden yana, diğeri ise ABD emperyalizminin varlığını bir tehdit olarak görüyor. Örneğin bir taraf, İsrail'in güvenliğini artırıcı bir operasyonun gizli ortağı, diğeri Filistin ve Arap halklarının müttefiki. Örneğin bir taraf her şeyi sermayeye yontuyor, diğeri emekten yana bir tutum alıyor.

Ben böyle bir taraflaşma görmedim. Cahilliğime verin, konunun uzmanları var, her şeye hâkimler, a'yı a diye okuyorum "bu aslında b'dir" diyorlar, ben bilmem onlar bilir! Zaten ben de onlara güvenerek "varsayalım ki" dedim! Öbür türlü varsayamıyorum.

İşte varsayalım ki, böyle... O zaman emekten, aydınlıktan, antiemperyalizmden yana tavır almak ve bunları savunanların elini güçlendirmek gerek değil mi?

Ama öyle olmuyor, "süreci desteklemek" diye bir şeyden söz ediliyor. Peki, hani süreç bir mücadeleydi? Hani taraflar vardı, hani her şeyi AKP belirlemiyordu?

Kürt sorunu çözülünceye kadar bekle, görüş beyan etme, çözülünce asıl oğlan olarak sahne al! Böyle bir şey yok. Bu anlamda Kürt sorunu, bölgenin daimi sorunlarından biri olarak hep kalacak. Önemli olan, bugün hangi kuvvetlerin üstünlük kuracağıdır? Emperyalizm mi, yurtseverlik mi? Gerici-lik mi, aydınlanmacılık mı? Sermaye mi, emek mi?

Çünkü kavga burada, çünkü bugün iktidarda olanların saldırıları buralara odaklı.

Kürt sorunu çözülsün diye bekleyenler yarın emek adına ağızlarını bile açamayacakları bir ülkede yaşıyor olabilirler.

Saatlerini bu işin bozulacağı ana göre ayarlayanlar ise çoook eskilerden bir bilgiyi hatırlasalar yeridir: Aynı suda iki kez yıkanılmaz!

## Bu Dili Bir Biz Anlamadık!

Bizim ülkemizde bu işler böyle yürüyor.

Basında önce “İmralı süreci” dendi, ardından “barış süreci”ne döndürüldü. Tutanaklar, konuşmalar derken ilk izlenim şuydu: Muhafazakarlar şaşırılmıştı, milliyetçiler tepkiliydi, BDP<sup>23</sup> tabanının canı sıkındı, BDP ile ittifak halindeki solda hayal kırıklığı yaşanıyordu. Biz ise *“barış gereklidir, silahların susması iyidir ancak AKP projesine destek olunmamalıdır”* diyorduk soğukkanlılıkla...

O günden bu yana, sürecin içeriğine ilişkin dişe dokunur bir açıklama yapılmış değil. Bununla birlikte muhafazakarlar rahatlamış, BDP tabanının neşesi yerine gelmiş, BDP ile ittifak halindeki sol ise eski günlerine dönmüştü. Milliyetçilerin tepkileri sürüyordu, sürecek de. Başka türlü yapamazlar!

Sürecin AKP açısından ne anlama geldiğini ısrarla anlatan sosyalistleri ise hem iktidar hem de solun bir kesimi “bunlar barışa karşı” diye derhal suçlamaya başladı. AKP ve yandaşları nihayetinde psikolojik savaş yürütüyorlar, dün “terörle işbirliği”yle yargılar, bugün “barış istemiyorlar” diye itham ederler. Yarın başka bir konjonktürde “bunlar bölücülerle kol kola” deyiverirler.

Peki, kendilerinde hayal kırıklığı yaratan ilk şoku atlattıktan sonra *“merak edecek bir şey yok, herkes biliyor AKP’nin ne olduğunu, kimse kimseye kazık atamaz”*larla başlayıp, *“sizin haberiniz yok, sosyalist Kürdistan kuruluyor”* türü “derin bilgi”leri yayan solcularımızın gerçek niyeti ne? Onlar neden her eleştiriye “bunlar barışa karşı” diyerek geçiştirmeye çalışıyor?

Basit. PKK yöneticilerinden gelen *“sosyalistler bizi anlamamışlar”* yakınmasına, *“biz değiliz kastedilen, biz onları her zaman anladık”* türünden yanıt verecek kadar “özgüven sahibi” olan bu türden solcular kendilerini sıkıştırdıkları alanda var olabilmek için zorunlu olarak böyle davranacaklar.

HDP öncesinde 2008-2014 yıllarında faaliyet gösteren Barış ve Demokrasi Partisi. Yazı kaleme alındığında, partinin Eş başkanlıklarını Gültan Kışanak ve Selahattin Demirtaş yürütüyordu. – Editörün notu.

Geçmişte AKP'ye karşı mücadeleyi orduculukla itham etmeye kalktıkları gibi bugün de siyasi iktidara, emperyalizme, gericiğe her sistematik tepkiyi "barışa karşı"ymış gibi sunacaklar. Buna mecburlar. Kendilerine başka bir yaşam alanı bırakmadılar.

BDP, sürece zarar gelmesin diye AKP'yle gerginlik yaratacak bütün başlıklarda geri duruyor olabilir. Bunun kendilerince bir açıklaması var.

Sol bunu yapabilir mi? Bunu yaparak sol kalabilir mi? Gayriresmi akıl insanlar grubuna dönüşerek, iktidarın "bunlar barış istemiyor" edebiyatına ortak olarak, ülkeyi karanlığa mahkum etmiş bir iktidara cepheden tavır almayı günah sayarak solda durulabilir mi?

Geçenlerde biri "*barış istemedikleri için AKP'yi eleştiriyorlar*" demiş. Devrimciliği de bırakmıyorlar kimseye. 2013 Türkiye'si'nde, hükümeti eleştirmeye de yasak getirecekler güçleri yetse!

Herkes sussun, barış gelsin.

Sonra?

Rivayet muhtelif...

"Kürtler bugünü bekliyordu, bağımsız Kürdistan kuruluyor" diyen var. "Suriye'nin üçte birine sosyalizm geliyor" diyen var. "Barış, sadece barış gelecek, sonra hep birlikte mücadele edeceğiz" diyen var. "Bu iş yarım kalacak, ondan sonra gör olacakları" diyen var. "Özerklik ilan edilecek" diyen var. "Barıştan sonra sol birleşecek, iktidara oynayacak" diyen var. "Barış gelsin, ne olursa olsun" diyen var. Sohbetlerde, kulislerde, küçük meclislerde her şey deniyor.

Ama "*silahlar sussun, emperyalizme karşı mücadele yükselsin*", "*silahlar sussun, hep birlikte AKP gericiğine karşı mücadele edelim*", "*silahlar sussun emeğin kavgasını yükseltelim*", "*silahlar sussun emperyalizmin Suriye tezga-hını bozalım*" denemiyor.

Neden? "*Barışa ters!*"

Ne diyelim, Erdoğan, patronlar, cemaatçiler, MİT'çiler "barış"ın dilinden konuşuyor, bir biz beceremiyoruz!





# Akil İnsanlar Heyetinin İşlevi

Akil İnsanlar başından beri eleştiriliyor. Fikre peşin itiraz etmek elbette mümkün değil. Toplumda etnik farklılıklara ilişkin önyargılar gram azalacaksa, Türk'ün Kürt'e, Kürt'ün Türk'e bakışına akıl ve duygu eklenecekse, birileri dolaşsın ve...

İrkçiliğin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatsın...

Ama orada dursun!

Çünkü gerisi siyasetin alanı. Siyaset ise doğrultu ve hedef ister. Akil İnsanlar heyetinin doğrultusu az çok belli belki ama ellerinde bir program yok. Daha çok şaşkın insanlar gibi dolanıyorlar ortalıkta.

Buna rağmen, giderek bir işlev kazanıyorlar.

Akil İnsanlar, Kürt sorununun çözümünde dinin rolünü bir yandan kavratmak bir yandan da kavramak için görüşme yapıyorlar.

AKP'nin heyetin bileşimi ve çalışma tarzı konusundaki tercihleri de şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu heyet ne yol haritası konusunda fikir almak ne milliyetçi önyargıları kırmak için kuruldu. Akil İnsanlar, çözüme giden yolun dinselleşmeden geçtiğini kanıtlamak ve toplumu buna hazırlamak için harekete geçirildi.

Ellerinde bundan ve "piyasa coşacak" temasından başka bir şey yok çünkü. Akil Oral Çalışlar "Türkiye kanatlanacak" filan gibi bir laf etmiş örneğin. Ülkeyi piyasa tanrısı mı uçuracak yoksa savaş tanrısı mı sınırötesine taşıyacak tam anlamadım. Ama şurası açık ki, iktidar hem sermayeyi hem de inancı cepheye sürmeye kararlı.

Akil İnsanlar'ın görüşmelerinde de bu iki unsur göze batıyor. Yerel sermaye örgütleri ve dini kişi ya da gruplar ziyaret edilenler listesinin hep en başında.

Yani...

Milliyetçiliği toplumu dinselleştirerek öldürecekler!

Kürt siyaseti "ben buna da varım" demiş durumda. Dinselleştirilmiş

Türkiye'ye de uyum sağlayabileceklerini, sağladıklarını gösteren sayısız veri ortaya çıktı son dönemde.

Peki sol ne yapacak?

Solda bir kesim, Kürt sorununun çözümünün her şeye degeceğini düşünüyor. Bu açıdan dinselleşmeyi de, "sermayenin kanatlanması"nı da önemsemiyorlar. Önemseyenlerin bir bölümüyse hiç inanmadıkları ve başarısızlığa uğrayacağını düşündükleri bir sürece Kürt siyasetiyle mesafeyi açmamak adına karşı çıkmıyor.

Ne öyle ne böyle gidiyor işler bir kez daha...

Ne öyle ne böyle gidince işler, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, kendi örgütünden gelen onca eleştiriye karşın, medrese ziyaretlerinde mollalarla "çözüm"e katkı sunuyor.

Hayırlara vesile olur inşallah...

*25 Nisan 2013, sol Günlük Gazete*





# Yaşasın Özgürlük

Solda eşitlik ve özgürlük kavramları etrafında az tartışma yürümedi. Doğal... Sosyalizm, bir ideoloji olarak, insanlığın tarih boyunca süren eşitlik ve özgürlük arayışının içinde şekillendi, bu arayışın ürünü oldu.

Kimi zaman bu iki kavram birbirini dengelemek için de kullanıldı. Zaten bir tartışma konusu buydu. İddiaya göre “özgürlükleri ihmal eden eşitlikçilik” sosyalizmin demokratik yönünü buduyor, otoriterleştiriyordu. Bu nedenle eşitlik kadar özgürlükçülük de önemsenmeliydi.

Oysa sosyalizm özgürlüğe eşitlikten ulaşıyordu. Gayet basit, eşitsizliklerin kaynağı olan sınıf farklılıkları ortadan kaldırıldığında insanlık her tür diktatörlükten kurtulacak, özgürleşecekti. Bu yaklaşım, özgürlük arayışını değersiz kılmıyordu, tersine özgürlükleri kısıtlayan toplumsal koşullara karşı mücadeleye odaklanıyordu. Marx'ın da sistematığı buydu.

Tartışma, tarihsel referanslara da sahipti. Örneğin, Sovyet sosyalizmi bazılarınca özgürlükçü bulunmuyor, otoriter eğilimleri nedeniyle eleştiriliyordu. Biraz da bu nedenle dünyada ve Türkiye’de birçok hareket, kendini Sovyet sosyalizminden ayırmak için, “özgürlükçü sol” olarak adlandırır oldu.

Sovyetler Birliği’nin eksikliği “özgürlük” müydü, bu çok tartışmalı. Özgürlük büyüklüklerle ölçülemeyeceğine göre nitel kriterlere sahip olmalı. İşte o kriterleri belirlerken burjuva toplumlarını model almak ne kadar doğru?

Her tür ilerici düşünce ve eylemin bastırılmaya çalışıldığı Çarlık Rusyası’ndan hoyrat bir siyasi iklim devralan, zorlu iç savaş ve dış müdahale yıllarında olağandışı bir kaos yaşayan, yeni bir dünya kurmak için ileri doğru hamle yaptığı cehalet, mülk sahibi sınıfların kini ve uluslararası sabotajla mücadele etmek durumunda kalan, ardından faşizm ve savaş yıllarına giren bir ülkeyi hangi “özgürlük” kriteriyle değerlendireceğiz?

Buna kolay yanıt verilemez.

Ancak yoksul yığınların daha önce yanından dahi geçemedikleri bir özgürlük alanına sahip olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Konumuz Sovyetler Birliği değil.

Bütün bunlardan söz etmemin nedeni, bugün Türkiye’de olanlar.

Diyorum ki, “özgürlükçü sol”, hani Sovyet sosyalizmini beğenmeyen, yeterince “özgürlükçü” bulmayan sol, bugün neden ortalığı ayağa kaldırmıyor?

Solun hâli yok denebilir. O halde neden ortalığı ayağa kaldırır gibi yapmıyor?

Sovyetler Birliği halkları için gerekli görülen “özgürlük” bizim toplumumuzdan neden esirgeniyor?

Konunun “alkol”le ilgili olmadığı herhalde anlaşılmıştır. İnsanı yok etmeye çalışıyorlar. Sistemati bir biçimde. Sosyalizm, yeni insanı yaratma uğraşdır ve doğal olarak insanı savunmak durumundadır. Çünkü insan, bizim açımızdan, tarih boyunca elde ettiği kazanımlar nedeniyle insandır.

Aydınlanma Çağı her şeye rağmen bir kazanımdır, burjuva devrimleri birer kazanımdır, tarihte bütün devrimler birer kazanımdır zaten... Cumhuriyetin kuruluşu bizde bir kazanımdır...

Bu kazanımların taşıyıcısı olan insanı savunur ve geliştirir sosyalizm, sosyalizm mücadelesi...

Ne ki, Sovyetler Birliği’ni “özgürlükler”den sınıfta çaktırmaya kalkan “özgürlükçü sol”, Türkiye’de “özgürlükçülük”te fena halde çuvallamakta.

Çünkü tarihsel kazanımlara sahip çıkacak özgüveni yok. Tarihsel kazanımlara sahip çıkamayan, insana da sahip çıkamaz. Din kurumunun toplumsal yaşamın bütün düzlemlerini belirlemesine sesini yükseltmeyen, buna karşı durma cesareti gösteremeyen, bu korkaklığı inanca saygı ile açıklayan insanı ve özgürlükleri nasıl savunacak ki!

Dün, ve bugün, bizler *“hiç kimsenin ibadetine ve inancına karışılmaz”* derken haklıydık, haklıyız. Çünkü samimiyiz, çünkü ibadet ve inanç bireysel bir tercih.

Bugün, *“kimsenin yaşam tarzına karışmıyoruz”* diyenler ise hem haksız hem de yalancıdır. Çünkü yaşam tarzı dedikleri bilimden kültüre, eğitimden siyasete toplumsal ilişkilerin tümünü kapsamaktadır.

Alkol, etek boyu, televizyon dizileri... Bunların hepsi insanı yok etmek amacıyla yürütülen sistemati operasyonun psikolojik savaşta öne çıkarılan unsurları.

Bu unsurların handikaplarından korkup geri adım atan özgürlükleri savunamaz, çünkü gayrı “özgür” değildir.

Bu durumda, “özgürlük” kavgası da, “eşitliği” birinci sıraya yazanlar tarafından verilecek.

Verilmeli!

## Ders

Muhteşem Haziran günlerinden ders çıkaran çıkarana...

Örneğin “doğrudan demokrasi”yi keşfedenler var. Açık toplum, açık parti gibi kavramlardan geçilmiyor. İşyerleri ve mahalleleri bir kalemde silip, kentsel mekanlar temelinde mücadele etmek öneriliyor. “Parti fikri aşıldı” lafları da dolanıyor ortalıkta...

Herkes kendi işini yapıyor.

Hareketin kimilerini şaşırtacak ölçüde liberalizmle mesafeli duruşunun intikamı şimdi alınmaya çalışılıyor.

Nafile...

Milyonlarca kişi seküler ve belli ölçülerde yurtsever bir yönelimle harekete geçti. Hani bazılarının küçümseyip “bu ne ola ki” deyiverdiği “cumhuriyetin kazanımları”ydı ayağa kalkan. Ve bu kazanımların artık solda yaşayabileceğine ilişkin bir sezginin ürünü olarak sola açık, sola çeken bir yanı oldu hareketlenmenin.

Ders çıkarılacaksa, buradan çıkarılsın!

Geniş kitlelerin ısrarla çözüm ve alternatif aradığı bir sırada “siyaset yapmayın” uyarılarının arka planındaki tarihsel korku da bir başka ders konusudur. İnsanların “hükümet istifa” diye haykırdığı bir anda, kimlerin bu korkuya ortak olduğunu görmek ilginçti... Küçük hesaplara, fırsatçılığa izin vermeyen kolektif bir titizlikten elbette söz etmiyorum. Bu, gerekliydi, sonuna kadar gerekliydi.

Ama siyaset ve örgüt de gerekliydi. İlk günden beri teşhir etmeye çalıştığımız siyaset ve örgüt düşmanlığının nasıl da eğreti durduğunu hatırlayın lütfen.

Sendika ve meslek odalarının hali... Siyaset yasak, siyasi partiler tu kaka, bu sendika ve meslek örgütleri (kitle örgütleri diyemiyorum) baş tacı öyle mi!

Emekçi kitleler nezdinde en küçük bir inandırıcılığı kalmayan, üyelerinin küçücük bir bölümünü harekete geçirebilen bu yapılar siyaset yapacak, halk

adına konuşacak, “demokrasiyi tabana yayacak” ve biz de buna “yeni ders” diye şapka çıkaracağız!

Siyaset yasak, taşra siyaseti serbest!

Sol açısından Haziran dersleri bellidir.

Umudu kesme yurdundan...

Halkın boyun eğmeyeceğine güven...

Dinselleştirmeye karşı tepkileri ciddiye al...

Toplumdaki yurtsever damarı küçümseme...

Gençliğin tercihleriyle inatlaşma...

Halkın her düzlemde örgütlenmesine yardımcı ol...

Parti fikrini güçlendir...

Sosyalist seçeneği öne çıkar...

*22 Haziran 2013, sol Günlük Gazete*

## Divan'da Yatıp Akrep'le dolaşmak!

Erdoğan direnmeye devam ediyor hâlâ... Ancak hasar büyük. Her şeyden önce AKP'ci liberaller ağır yara aldı. Başbakan'ın onları düşünecek hâli yok, ayakta kalabilmek için saldırıya, hakarete, tehdite devam ediyor. Yarın değil bugün önemli çünkü. Bugünü kurtarırsa, yarın için yeni bir plan düşünebilir! Ancak bugünü kurtarmak için yaptığı her hamle yarınını daha da riske sokuyor. Bu nedenle kaybetti. Halk kazandı... Böyle demiştik. Devam etmeli, halk yeni mevziler için ve nihayetinde kendi geleceğini tamamen ele almak için durmamalı.

Erdoğan kendini kurtarmak için ölesiye mücadele ediyorsa, halk da kendini kurtarmak için aynı kararlılıkla devam etmeli. Önce set oluşturulmalı. Erdoğan'ın bugünü kurtarmak için gözden çıkardığı kesimlerin yeniden toparlanmaması sağlanmalı. Türkiye solcusu liberalizme karşı bağışıklık sistemini güçlendirmeli. Devamında sekülerizm ve yurtseverliğin Türkiye'de sol düşüncenin belkemiğini oluşturduğunu bilerek ve bu konuda da taviz vermeyerek hareket etmeli.

Kürtlerin eşitlik taleplerinin savunusu, dahası her ulustan emekçinin birliği bu ideolojik titizlikle birlikte ele alınmalı.

Asıl konu ise sınıfsal bakış... Erdoğan'a karşı öfkenin sermayeye, piyasaya, kapitalizme dönük yaygın bir reddiye anlamına gelmediğini hepimiz biliyoruz. Ama tersi de geçerli değil! Hareketlenen kitlelerde baskın bir "insani kapitalizm" arayışı olmadığı gibi, düzen değişikliğine açık olanlar küçümsenmeyecek bir oranı oluşturuyor. O halde... Ortalamacılıkla yetinmeli mi? Yoksa hareketin odak noktasını ("Hükümet İstifa" sloganı her şeyi açıklıyor) kaybetmesine izin vermeden, bugünkü iktidarın sınıf karakteri üzerinde durup, emek-sermaye çelişkisini siyasetin merkezine çekmeye mi çalışmalı? Diğerini yapanlar var. Hareketin düzen dışına taşmasını engellemek için sistematik bir çaba içindeler. Örnek olsun Koç Grubu, Türkiye kapitalizminin en güçlü

ailesi, tüm bu olaylarda Divan Oteli üzerinden gündemde kaldı. Bununla kavgaya edecek, ne olursa olsun, “insani” sonuçları olan bir tavrı sorgulayacak değiliz. Ama... AKP iktidarı boyunca en çok kâr edenler arasında yer alıyorsa Koç Holding, başka şeyler de söylememiz gerek. Ve ille Gezi’den, direnişten söz edeceksek, Koç mührü taşıyanın yalnızca Divan Oteli olmadığını, TOMA ve Akreplerin de aynı aile tarafından üretildiğini hatırlatmak... Müthiş paralar kazanıyorlar bu işlerden... Almanya için de aynısı... Alman devletinin Erdoğan’la hesabı olabilir. Ancak halkımızın Erdoğan’la hesabıyla bu hesabın bir ilgisi yok. Haziran uyanışı, ABD ile Almanya arasındaki rekabetin içine sığmaz. Bu nedenle *“Erdoğan’a kızıp Türkiye’yi harcamayın”* diye Avrupa Birliği’ne seslenen siyasetçileri uyarmak gerek. Harcamak derken, Türkiye’nin AB’den dışlanmasını kastediyorlar. Oysa Türkiye AB ile ilişkiler yüzünden, üyelik süreci yüzünden, bağımlılık ilişkisi yüzünden harcanıyor! Erdoğan’ı Erdoğan yapan, cemaat filan değil, ABD, AB ve sermaye sınıfıdır. Halkımız Erdoğan’la hesabını, onu başımıza saranlara hayırhah bakarak, göremez. Bunları söylemeliyiz, ısrarla... *“Şimdi zamanı değil”* dersek, büyük yanlış yaparız. Çünkü başkaları konuşuyor, hem de çok!

*25 Haziran 2013, sol Günlük Gazete*





## Masumane Talepler...

*"Belli kesimler, özellikle bu olayları barış sürecine karşı bir duruş olarak sergilediler. Biz bunu yanlış bulduğumuzu kamuoyu ile paylaştık. Bazı kesimler sandıkta yenişemedikleri iktidar partisini acaba farklı alanlarda nasıl devirebiliriz, ne yapabiliriz anlayışı içinde oldular. Askerlere davetiye çıkardılar. Biz Ak Parti ile çatışırız, kavga ederiz ama bunun yolu yöntemi, sandıkta hesap görülür. Gezi olayında çok masumane talepleri olan kesimi bunun dışında tutuyorum."*

Bu sözler Sırrı Sakık'a ait<sup>24</sup>. Bir başka Sırrı, Süreyya Önder ise Gezi Parkı'nda "barıştan da yana bir ses yükseldiği"ni daha önceki gün, Taksim'de ısrarla vurguluyordu.

Aynı partiden iki farklı ses... Bunu artık normal karşılıyoruz.

Çok kitlesel bir halk hareketlenmesinde, oldukça farklı düşüncelerin ortaya çıkmasına neden şaşırlıyor peki?

Ben Gezi sürecinde askere davetiye çıkarıldığına hiç tanık olmadım. Mümkündür, bir yerlerde birileri böyle demiş de olabilir. Tamamen farklı saiklerle gösterilere katılanlar da var. Kürt siyasetine yakın duranlar, eleştirenler, kızanlar... Burada hareketin kendini ifade edişine, ortalamasına, yaygın karakterine odaklanmak gerekir.

Bu hareketi karakterize eden şey "barış sürecine karşı olmak" filan değildi. Bakın barış da demiyorum, barış süreci diyorum. Böyle düşünenler çoğunlukta olabilir ama bu asla ve asla öne çıkmadı.

Hareketin merkezinde AKP karşıtlığı vardı.

Zaten Sırrı Sakık, bundan rahatsızlık duyduğunu açıkça söylüyor. Ve daha da ötesini...

AKP'yi sandıkta yenemeyenlerin, onu başka alanlarda alt etme gayreti içine girdiğinden söz ediyor. Demek ki, Erdoğan'ın "siyaset eşittir seçimler"

<sup>24</sup> Sırrı Sakık BDP ve sonrasında HDP'nin Muş milletvekiliydi.

formülünü benimseyen başkaları da varmış... Demek ki, bir topluluk, bir parti ya da bir halk, seçimle işbaşına gelen bir hükümete karşı gösteri düzenlediğinde, yürüyüşe geçtiğinde, oturma eylemi yaptığında “haksız” duruma düşüyor-muş. Demek ki, bir ülkede siyasi talepler ileri sürmeyenlere “masum” deniyor, “masumane” talepler ileri sürmek bir erdem haline geliyormuş.

Ancak... Kürt sorununda kurallar her zamanki gibi farklılaşıyor, Sakık, siyaset ve demokrasi kriterlerinde radikal bir değişikliğe gidiyor: *“Sadece sandıktan biz yüzde elli oy aldık, yani çoğunluğun diktası olmaz. Azınlıkların da hukukunu korumak parlamentonun yani siyasi iktidarın bu ülkede yaşayan herkesin temel görevidir.”*

Hükümeti düşürmeye çalışmanın bir suç olamayacağını yıllardır yazıyoruz. Bir hükümetin sonlanmasıyla yalnızca seçimle gerçekleşebileceğine ilişkin bir hükmün, tarih bilimine de, burjuva hukuğuna da sığmadığını ısrarla söylüyoruz. Bu işin hukuk yolu var, bir haksızlığa tepki gösteren toplumun ağırlığı var, hükümet üyelerinin ahlaki yükümlülükleri var. Var da var...

“Tayyip istifa” sloganı da böyle değerlendirilmelidir ve tamamen meşru bir taleptir.

Seçimle zerre alakalı olmayan yöntemlerle kendini kabul ettirmiş bir siyasi hareketin temsilcilerinden bir milletvekilinin, Kürt sorunu dışında siyaseti seçime indirgemesi bayağı ilginç.

İş geldi, Kürt sorunu dışında siyasi taleple gösteri yapmayı dahi “darbecilik” imasıyla eleştirmeye dayandı demek ki...

# Haydi Durmayın ‘Elitizm’ Deyin!

*“Nasıl oldu da bu adamlar tepemize çıktı”* sorusu, son 11 yılın en popüler sohbet konularından biriydi.

Liberallere göre bu soru elitizmin tezahürüydü, mahkum edilmeliydi. Zaten AKP’yi biraz da bu yüzden, mazlum halkın dili, öfkesi olduğundan destekliyorlardı. Hükümet partisinde cisimleşen pespayeliği, geriliği sorgulamak suçtu, ayıptı, gınahtı!

Arada Aysun kızımız<sup>25</sup> ve benzerleri *“çobanla benim oyum nasıl bir olur”* türünden tuhaf laflar ederek, seçkincilik suçlamasına magazin desteği sağlıyor, ampul partisi *“işte bizim mücadele ettiğimiz zihniyet tam da bu”* diyerek üste çıkıyordu.

İlginç bir “halk” tarif ediliyordu. “Halk” cehaletti, “halk” gericilikti, “halk” zevksizlikti, “halk” muhafazakarlıktı, “halk” vurdumduymazlıktı, “halk” “ben bilmem paşam bilir”, “ben bilmem beyim bilir”di. En sonunda “halk”, padişahın bir tarafının kılı bile oldu!

Çaldılar çırpıldılar, “halk”a sadakayı layık gördüler. Her tarafa AVM dikip, “halk”ı alışveriş gezintisine çıkardılar. Bilime, emeğe, kültüre, insana hakaret ettiler, “halk”a alkışlattılar. Sömürüye sömürü katıp, “halk”ın tercihi dediler. “Ayaklar baş mı olacak” diye sorup bir de üstüne elitizme savaş açacak kadar pervasızlaştılar.

Sonra... Mayıs 2013’ün sonunda başka bir halk çıktı ortaya. Cesur, kafası dik, aydınlık, yaratıcı...

“Halk” gitti, halk geldi.

Cehalete, gericiliğe, zevksizliğe karşı çıkanları elitizmle suçlayanlar, hooo-ooop ağız değiştiriverdiler. “Halk”a dalkavukluktan halka dalkavukluğa terfi ettiler. Haziran Direnişi’nin halkına *“aslansın, kaplansın, en doğrusunu sen*

<sup>25</sup> Manken, oyuncu Aysun Kayacı “benim oyumla çobanın oyu nasıl bir olur” demiş ve tepki çekmişti.

*bilirsin*” diye tezahüratla yaklaşanlar, düne kadar AKP’nin seçkinciliğe karşı “halk” devrimi yaptığını ileri sürmekteydi.

Ağız değiştirdiler çünkü halkın devamını getirmesinden korkuyorlar.

Biliyorlar ki halk yalnızca zorbalığa, baskıya isyan etmedi, aynı zamanda “*siz bizi yönetecek çapta değilsiniz*” dedi ve bugünün seçkinlerini aşağıladı.

Bugünkü iktidarın pespayeliğine dönük halk tepkisinin, daha az pespaye iktidarlarla da kolay kolay yatışmayacağını da biliyorlar.

O halde...

Halkın meydan okuması, “sivil” düzlemde kalsın, siyasete taşınmasın!

Bütün dertleri bu.

Siyasete taşınırsa, halkı hiçe sayan sistem sorgulanır. Kapitalist sömürü kalitesizlik, çirkinlik, çürüme, ve cehalet olmadan yapamadığı için sorgulanır.

AKP’yi başımıza musallat ettiler, bedelini ödeyecekler, ödemeliler.

Evet, şimdi tam da halk adına soruyu yeniden sorma zamanıdır: Nasıl oldu da bu adamlar tepemize çıktı?

Bu soruya başka bir soruyla verilecek kısa bir yanıt, kibirli burjuvaları da, çok bilmiş liberalleri de, emperyalistleri de üzer, hem de çok!

Kim bu adamları tepemize çıkardı?

3 Temmuz 2013, *soL* Günlük Gazete

## ‘Hükümet İstifa’ Sloganı Üzerine...

Direnış, iktidarın kent kültürünü yok etme girişimlerinin karşısında kararlılıkla duran “çekirdek”in çabaları olmasaydı, büyük olasılıkla, 2013 Haziranı’nda ortaya çıkmayacaktı. AKM’nin, tiyatro ve sinema salonlarının yıkılmasını protestolarla, kampanyalarla gündemde tutup, hükümetin Gezi Parkı ve genel olarak Taksim’e ilişkin tasarruflarına itiraz edenlerin direnci ile onlara ezilecek sinek muamelesi yapmaya kalkan iktidarın sersemliği karşı karşıya gelince, bir anda milyonlarca insanın akacağı bir kanal ortaya çıkıverdi.

Başka bir konu, başka bir olay da vesile olabilirdi ve aslında illa ki olurdu!

Kanalın kendisi önemlidir ama insanların bir kanal araması çok daha önemlidir.

Bundan sonrasına ilişkin değerlendirmelerde, eğer “kent kültürü”ne hak ettiğinden daha fazla yer verir, halkı hareketlendiren asıl nedenleri geriye itersek, yalnızca dönemin ihtiyaçlarına uygun olmayan araçlar, modeller icat etmekle kalmaz, aynı zamanda hareketin en önemli unsuru olan ölçeğin hızla daralmasına oluruz.

Direnış, daha 31 Mayıs’ta alışılmış ölçeklerin çok ötesine sıçradı ve orada tutundu. Ve tereddütsüz her yerde “Tayyip istifa”, “Hükümet istifa” sloganlarıyla kendini dışa vurdu.

Buna ilk itirazın Kürt siyasetinden gelmesine herhalde kimse şaşırmadı. “Barış süreci” AKP ile birlikte örölüyordu ve Kürt siyaseti, hem AKP’siz sürecin baltalanacağına hem de sloganların sürece karşı olanları ifade ettiğine inandığından, hükümet karşıtı bir hareketin ortaya çıkışından hiç hoşnut olmadı.

Hayata sadece Kürt sorunundan bakmanın bir bedeliydi bu. Halbuki insanların AKP’ye itiraz etmesi, AKP’den kurtulmak istemesi için sürüyle neden vardı. Kaldı ki, geniş bir kesim AKP’li “barış süreci” ile barış ihtiyacını özdeşleştirmiyordu.

“Hükümet istifa” sloganından rahatsızlık duyan başkalarından da söz edebiliriz. Kürt siyasetinin de etkisiyle AKP karşıtlığını yıllarca Ergenekonculukla özdeşleştirmiş bir bölüm solcu, halkın AKP’ye duyduğu öfkeye açıktan ses çıkaramadı ama her fırsatta, “arkadaşlar bu sloganı atmayalım, bizim sorunumuz AKP değil, sistemin kendisi...” diyerek birbirlerini uyarmayı iş edindi.

Türkiye solunun, “sistem sorunu” konusunda titizlenmesi iyi bir şey... Keşke, her zaman bu hassasiyetle hareket edilse! Ama nedense “sistem”, hep AKP gündeme geldiğinde hatırlanıyor!

Neyse ki, bu çabaların bir hükmü olmadı ve halkımız son derece kararlı biçimde sloganlarına, taleplerine sahip çıktı. Hükümeti istifaya çağırarak, direniş boyunca yaygın olarak kullanılan sloganların en ileri, hatta en devrimci olanıydı...

Sokağa dökülen halk, AKP’den bıkmış, AKP’den kurtulmak için birçok şeyi göze almıştı.

Siyaset, bu arayışa yanıt vermek zorunda. Siyaset bu arayışı yok sayarak, bu arayışın üzerini örtterek hareketi ileri çekemez. Direnişin kendiliğindenliğini korumak adına siyaseti dışlamak isteyenlerin hareketin kendiliğindenliğini karakterize eden “Hükümet istifa” sloganını görmezden gelmesi, ondan kurtulmaya çalışması ne kadar ilginç değil mi!

Şimdilerde halkın büyük bölümünün, öfkesi daha da artmış bir biçimde sokaklardan geçici olarak çekiliyor oluşunu, hareketin bu en ileri talebini sümen altına itmek için bir fırsat olarak görenler yanılıyor. Bilinmeli ki, halk hareketi bir takım “model”lere, “demokrasıcılık oyunu”na sıkıştırılamaz. Büyük gelir. Mesele, insanların AKP’yi istememesidir. Ve tartışma, bu zeminde ortaklaşıldıktan sonra yapılabilir. İsteyen siyaset kurumunun dışında kalarak, isteyen örgütlü siyaset yaparak!

Ama milyonların arzusu, ülkeyi bugünkü siyasi iktidardan kurtaracak bir seçeneğin ortaya çıkmasıdır.

Evet, bütün bunlar sistem sorunudur. Ama AKP de sistem sorunudur! “Hükümet istifa” sloganını atan birine *“kardeş biz şimdilik bu talebinizle ilgilenemiyoruz ama merak etmeyin bir fırsat bulduğumuzda bugünkü sistemin defterini tümünden düreceğiz, o zaman AKP’den de kurtuluruz”* karşılığını veren bir siyasetçi düşünebiliyor musunuz?

Siyasetçi lafından rahatsızlık duyuluyorsa, hemen söyleyeyim, böyle devrimcilik de olmaz.

Eğer bu harekete tarihsel bir anlam yükleniyorsa, bu harekete damga vuran öfkeye de saygı duyulmalı, dahası o öfke paylaşılmalıdır. Onu daha ileriye taşımak da buradan geçer.

## Kusura Bakmayın, Psikolojim Bozuk

Perihan Mağden, Tayyip Erdoğan'ın otoriter eğilimlerini annesine düşkünlüğüyle açıklamış. Ölmeden kalıcı bir iz bırakmak, annesine kendisini kanıtlamak istiyormuş, ayarı bu nedenle kaçmış falan... Mağden hayal kırıklığı yaşıyormuş ama yine de Erdoğan'ın totaliter bir lider olduğunu kabul edemezmiş, bu kadarı da ağırmış filan...

Onca yaşanana karşın Erdoğan'ı savunmaya devam etmesinin psikolojik temellerinden söz etmemiş, Gezi direnişinde kimlerden tiksindiğini anlatmış, her zamanki gibi masumları, sevimli çocukları ayırarak...

Diktatörün diktatörlüğünü anneye bağlılıkla açıklayan ilk kişi değil Mağden. Öte yandan, diktatörü savunmak istediğinizde belki de en etkili yöntem bu. Diktatörün şiddetine kurban giden direnişçilerin anneleri kol kola, omuz omuza yürümeye başlamışken etkili de...

Diktatör ne eylesin? Tam *"bak anacığım, neler yaptım ben bu ülke için"* diyecek, münafık bir grup çıkıyor ve ortalığı karıştırıyor. Kimse anneye evlat arasına giremez, halk bile!

Yıllarca kafamızı ütöleyen ve sürekli "empati empati" diyen AKP'sever bir liberalin bize önerisi bu: Yanlış yapıyor ama onu lütfen anlayın.

Oldu!

Polisi de anlayalım...

Biri bitiyor, biri başlıyor emniyetçi röportajlarının... Hepsinde şablon aynı: Çalışma koşulları ağır, günlerce uyumuyoruz, yemek yemiyoruz, insanlıktan çıkıyoruz. İçlerinde *"bir an önce bitirip eve dönmek için eylemcileri eylemi sürdüremez hale getirdikleri"*ni söyleyenler var!

Yalan mı söylüyorlar?

Hayır. Polisin hem çalışma koşulları hem de üzerindeki kurumsal baskı çok ağır. Bu tamam. Bununla empati kurmaya da tamam!

Öte yandan, bir eylemci için en iyi polis her zaman yorgun polis değil midir?

Mesaiye henüz başlayan, dinç çevik kuvvet mensuplarının nasıl büyük bir istek ve enerjiyle gösterilere saldırdığını bilmiyor muyuz?

Yine psikolojiyle mi açıklayacağız? *“Yahu ne güzel insanca oturuyor, birbiri-  
rimizle sohbet ediyor, gazete-kitap okuyor, çayımızı içiyorduk eyleme geçtiniz,  
kültürel gelişimimizi sekteye uğrattınız, alın size”* diye mi kafa göz yarıyorlar?

Geçiniz, toplumsal olaylarla insan psikolojisi arasında bağ kurarken biraz dikkatli olunuz.

Emniyet teşkilatı halkı sindirmek, korkutmak, bastırmak için yapılandırılır. Bunu anlayan ve itiraz eden polisler geçmişte vardı, bugün de var. Onların mücadelesi büyük önem taşımakta ama bir noktaya kadar. Ortada belli bir amaç doğrultusunda hazırlanmış ve ideolojik olarak sola karşı tahkim edilmiş ve davranışları yalnızca psikolojiyle açıklanamayacak bir “kamu personeli” var.

Diktatöre gelince... Doğrudur, psikolojisi bozuk. Annesine verdiği sözlerle ilgili aşırı hassasiyet geliştirmiş de olabilir.

Yine de, burada yanıtlanması gereken soru, onların normalde çevrelerindeki birkaç kişinin fark edeceği, az sayıda insanın zarar göreceği arızalarının nasıl oluyor da bütün bir toplum, hatta başka ülkelerde yaşayanları derinden etkileyebildiğidir.

Diktatörü oraya kim, hangi nedenle koydu?

Mesele budur. Ve bu mesele sermaye sınıfımızın ya da emperyalist ülkelerin psikolojisiyle değil, hiç ama hiç derinlerde olmayan çıkarlarıyla açıklanmalıdır.

Psikolojisi dikkate alınması gerekense ne diktatör ne de polistir. Halkın psikolojisi bozulmuş ve biraz da bu nedenle harekete geçmiştir.

Sonuç daha şimdiden şaşırtıcıdır, milyonlarca kişi kendini hiç bu kadar iyi hissetmemiştir.

Perihan Mağden?..

## ‘Liberal’ Yanlış oldu, Özür Dileriz

*“Bu AKP’den demokrasi ve özgürlük beklemeyin”* dedik. İtiraz ettiler.

*“AKP toplumsal ve siyasal yaşantıyı dinselileştirmeye çalışıyor”* dedik. Anlamadılar.

*“Türkiye toplumu AKP’nin iddia ettiği kadar muhafazakar değil”* dedik. Kabul etmediler.

*“Ülkede küçümsenmeyecek bir aydınlanmacı damar var”* dedik. Önemsemediler.

*“Yurtseverlikle milliyetçiliği birbirine karıştırmayın”* dedik. Dinlemediler.

*“Halk AKP Türkiye’sini kabullenmez”* dedik. İplemediler.

*“AKP hiçbir sorunu çözemez, kendisi bir sorundur”* dedik. Takmadılar.

*“AKP’yi istemiyoruz”* dedik. Sinirlendiler.

İtiraz ettiler, anlamadılar, kabul etmediler, önemsemediler, dinlemediler, iplemediler, takmadılar, sinirlendiler... Şimdi Haziran Direnişi’nin kendilerini haklı çıkardığını ileri sürüyorlar.

Halbuki...

Ergenekon’un ilk dalgası sırasında *“gördünüz mü, paşaları, generalleri hiza-ya getirdi gerici dediğiniz AKP”* demeye getiriyorlardı.

Anayasa’da bir madde değiştiğinde *“hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz ama...”* diye caka satıyorlardı.

12 Eylül’ü yargılama yalanı başladığında *“sonuna kadar”* diye bağırırlar da onlardı.

En çok da *“barış süreci”* masaya konduğunda heyecanlanmışlardı.

Yani, AKP sözde iyi işler yaparken onlar doğrulanıyor, halk AKP iktidarına kafa tutarken yine onlar haklı çıkıyor.

AKP bir gün demokrasi gücü, ertesi gün faşist!

Anayasa referandumunda onlar doğrulandı. Ama Gezi’de de onlar doğrulandı.

Peki, bu nasıl oldu?

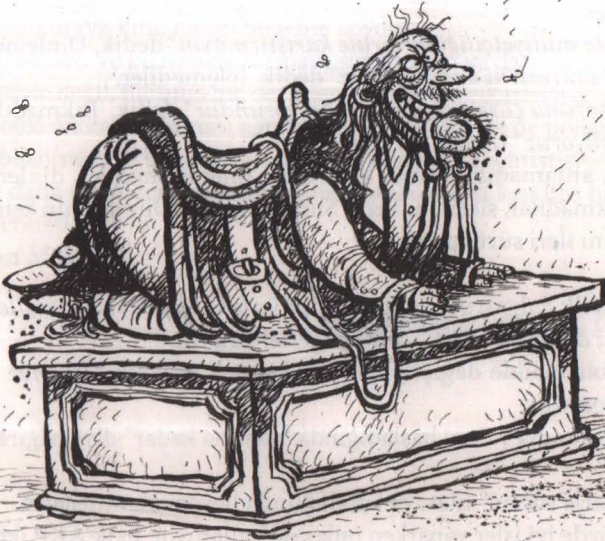
Bu oldu çünkü...

Onlar yüzsüz! Omurgasız! İlkesiz!

Onlar her şey. Yani hiçbir şey!

Bir de tuttuk bunlara yıllarca liberal dedik. Hatta "liberal sol" diyerek, bir de kurdele taktık.

30 Temmuz 2013, soL Günlük Gazete



## AKP'li Olmayan AKP'ciler Ne Alemde?

AKP'yi, AKP Türkiye'si'ni onaylamanın türlü yolu var. Hiç sapmayan AKP fanatiklerini bir kenara koyalım. Onlar zaten AKP'li. Biz diğerlerine, AKP'li olmayan AKP destekçilerine, hatta AKP karşıtıymış gibi yapan AKP övgücülerine odaklanalım. Bir bakalım, şu sıralar ne yapıyorlar?

*"Biz seni bunun için mi sevdik"*çiler, AKP'li olmayan AKP'cilerin en namusluları. *"Sevdik ulan işte"* dürüstlüğünü ve cesaretini sergilediler, pişman da değiller o zamanki tavırları için. Anlayamıyorlar sadece kimi şeyleri, Erdoğan'ın davranışlarının kökenini! Liberallerin sola en uzak kısmı, bu kategoriye giriyor. Şimdilerde Cemaatçilerle buluşmaktan hem gurur hem de kaygı duyar vaziyetler. Erdoğan'la sağlayacakları bir göz teması bile onları rahatlatacak, *"kabus bitti, normale dönüyoruz"* diyecekler. Gönül bu, ferman dinlemiyor.

Sonra "aldatıldık"çılar çıkıyor karşımıza. *"Demokrasi için, özgürlükler için destekledik, meğer adamın niyeti başkaymış"* diyen grup bu. Soylu bir amaç uğruna yedikleri için bu kazığı, kafaları dik dolaşıyorlar. "Asker vesayeti"ne karşı giriştikleri tarihi savaştaki rolleri nedeniyle inanıyorlar ki, bu millet onları unutmayacak! Çoğunluğu AKP'nin "yürü ya kulum" dediği medya(tik) çemberin dışına itilen, umutsuz tipler bunlar. *"Biz hep aymydık, değişen Erdoğan"* sözünü pek seviyorlar.

AKP'li olmayan AKP'cilerin kuşkusuz en garip bölümü, kendilerini "sol" da tarif edenler. Bunlarda aldatılmışlık ya da şaşkınlık belirtisi hissedilmiyor. Her şey planlandığı gibi gidiyor onlara göre... Siyaseti stratejik hedeflerle taktik manevralar arasındaki farkın özümsemesinden ibaret gördüklerinden, kendilerini başarılı bile buluyorlar. Taktik bir hamleyle AKP'yi destekleyip ordunun defterini dürdüler böylece faşizm büyük darbe aldı! Dolayısıyla şimdi yeni bir taktik geliştirebilir, bu kez AKP'ye faşist diyebilir ya da *"düşman uyur gibi yapıyor, sonuna kadar savaş"* şiarıyla AKP'ye yeniden kol kanat gerebilirler.

Nasılsa onlar AKP'yi desteklemiyor, taktik adım atıyorlar. Ne öğrenmişlerdi kitaplardan? Feodal beyleri tepelemek için burjuvaziyle ittifak yap, işlem tamamlanınca yoksul köylülükle bir ol, burjuvaları alaşağı et! Kitaptan sadece bunu hatırlayanlar, AKP Türkiye'sinde demokratik devrimin yaşandığını bile yazdılar. Dolayısıyla, bu kesimin içi rahat. Bütün bunları biliyorlardı ve bile bile lades dediler.

Yüzsüzler sürüsü!

Azıcık yüz sahibi olanlar ise işi "bilimselliğe" havale etmekte. Geçmişte en kritik anlarda kafa karıştıran, toplumun AKP'ye karşı reflekslerini köreltmek isteyen onlar değilmiş gibi, sürece dışarıdan, objektiflik iddiasıyla yaklaşıyor ve *"efendim, asker vesayetinin yerine başka bir vesayet getirildi"*, *"bunların derdi özgürlükler ve demokrasi değildi"* filan gibi bugün artık manası kalmamış birtakım genel geçer laflar ettikten sonra araya *"ama bütün bu yaşananların şöyle olumlu bir çıktısı oldu, böyle bir ilerleme sağlandı, asker kışlasına çekildi"* diyerekten, ne kadar adil olduklarını gösteriyorlar. Hem de birilerinin *"siz de mi Ergenekoncu oldunuz"* sataşmalarına karşı önlem almış oluyorlar.

Olumlu çıktılar, ilerlemeler kafanıza düşsün!

Görüldüğü gibi AKP'li olmayan AKP'cilerin sola meyleden cenahında ne bir pişmanlık, ne utanma belirtisi var. Sağdakiler, örneğin, Nazlı Ilıcak kadar olamıyorlar.

Peki önümüzdeki günlerde AKP'li olmayan AKP'ciler ne yapabilir?

Bunların etkisinde kalanlar değil de, siyaset kurdu "aydın"lardan söz ediyorsak, seçenekler şunlar:

- AKP ile PKK arasındaki ilişkilerin seyrine bakarak karar verir, dolayısıyla sık sık pozisyon değiştirmeye devam ederler.
- AKP'yi, *"sizin yüzünüzden kazanımlar elden gidecek, kendinize gelin"* diye uymayı temel görev sayarlar.
- Ortayolculuğu sürdürerek *"AKP kötü ama herkes kötü"* diyerek oyalanırlar.
- AKP'den daha fazla, *"siz ne biçim solcusunuz"* diye CHP'ye yüklenerek, hem AKP destekçiliğini gizler hem de devrimci bir dil tuttururlar.
- *"Battı balık yan gider"* diyerek, daha açık bir AKP'ci konumlanış sergilemeye başlarlar.
- AKP'li olmayan AKP'cilere, "yetmez ama evet"çilere arada çakarak, kafalarını kuma gömer, kışkıklarını açıkta bırakırlar.





## ‘Yetmez Ama Evet’ Terörü

Bu utanmazlığı ismi lazım olmayan birkaç kişi başlattı, yayılarak devam ediyor. Ama açıkça, ama ima yoluyla, Mustafa Balbay’ın tahliyesine yardımcı olan Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru hakkını “yetmez ama evet”çilerin hararetle savunduğu Anayasa değişikliğine borçlu olduğumuzu söyleyip duruyorlar. İlk duyduğumuzda “şaka herhalde” yorumunu yapmıştık, alçaklığın sınırı olmadığını unutarak!

Şimdi iş ciddileşti. AKP’li kalemşörler ve de bir süredir araziye uyan liberal destekçileri “*gördünüz mü, demokratikleşmeden siz de yararlanıyorsunuz*” argümanı ile türlü edepsizlikler sergilemekte.

Anayasa değişikliklerine küçük ekler yapabilir, “*referandumda evet demeyenler kapsam dışı tutulacaktır*” diyebilirlerdi, düşünememişler!

Ama sorun şu ki, Mustafa Balbay’ın çıkması için Anayasa Mahkemesi kararına gereksinim yoktu. İçerideki bütün milletvekilleri zaten özgür olmalı. Yazılı hukuk bunu diyor. AKP rejiminin siyasi davalarında tutuklanan ya da ceza alan herkes özgür olmalı. Bunu da adalet duygusu söylüyor.

Mustafa Balbay ve diğer milletvekilleri, CHP ve BDP’nin Meclis çalışmalarını boykotu göze alamamaları nedeniyle bu kadar süre özgürlüklerinden mahrum kaldı. Mustafa Balbay ve diğer milletvekilleri “yetmez ama evet”çi çığırtkanların yarattığı linç ortamının kurbanı oldu. Şimdi ise, “*gördünüz mü, AKP tasarruflarından siz de yararlanıyorsunuz*”!

Gerçekten yuh!

Demek ki, şimdi bir kamu görevlisi hakkında suç duyurusunda bulunduğumuzda “*bak sen, beğenmedikleri yargıdan medet umuyorlar*” suçlamasıyla karşılaşacağız, eve hırsız girdiğinde karakola bildirimde bulunsak “polise sığınır” hale geleceğiz!

Ey “yetmez ama evet”çi soytarı, her fırsatta küfrettiğin, “bunun neresi ilerlemeymiş” dediğin cumhuriyetin bir kısım nimetinden nasıl yararlandığın

yüzüne vurulmadığı için mi bu arsızlığın?

Sizin meseleniz şu: AKP'nin cilası dökülünce siz de kurdeşen döker hale geldiniz, diktatörü açıkça savunamadığınız için. Fırsat kolluyordunuz biliyoruz. AKP'ye dönük eleştirilerinizde hep dipte bir yerlerde *"bize azıcık fırsat ver Tayyip, ne olur seni savunalım"* duygusallığı gizliydi.

Balbay dışarı çıkınca içinizdeki canavar da çıkıverdi.

Ama kötü saçmaladınız.

Hep söylüyorduk, kenardan kenardan hiçbir şey yokmuş gibi davranan utan-  
gaç AKP'ciler dahil, kimse açık bir biçimde kendi geçmişiyle hesaplaşmadan  
AKP döneminin günahlarından kurtulamaz.

*"Yetmez ama evetçiler bile akıllandı"*, aşırı, hem de çok aşırı iyimser bir önermeydi. Böyle bir şey yok!

*"Yetmez ama evet"*çilik, son tahlilde bir "aydın" tavrı olduğu için, bu ülkede  
insanlığın dip noktasıdır, buradan çıkmanız mümkün değil.

Haksızlığa uğrayanlar çıkar, siz ordan çıkamazsınız!

11 Aralık 2013, *soL Günlük Gazete*

yetmez  
ama  
evet





# Türbanla Örtülen Operasyon

Cumhuriyet Halk Partisi'nin "yenilikçi" milletvekillerinin *"AKP'nin tuzağına düşmeyelim, türban meselesinde kavga çıkarmak istiyorlar"* dediğini öğrendik. Daha önemli konular olduğunu söylüyorlarmış. Emekçilerin sefaleti? İşsizlik? Bağımlılık? Bunları mı dert ediniyorlar!

Kim ne demiş, ne dememiş, bir önemi de yok. CHP'de kimin değerli, kimin söylediklerinin önemli olduğunu herkes görüyor, biliyor. Tarih de yazacak.

Bense bugün, gazetemizde yazan CHP milletvekillerini güç duruma düşürme kaygısı taşımadan, CHP'nin iç meselelerinden uzak durma çabasını ve kibarlığı bir kenara koyarak yazacağım.

Yüz yıllık liberal palavraların arkasına geçip "yenilikçi"lik taslayanlarla artık trajikomik bir manzara sergilemeye başlayan ulusalcı eğilimlerin dışında kalanlar, kalma iddiasında olanlar da kibarlıktan uzaklaşmak durumunda. Konunun aslında CHP'nin içi ile alakası yok. Bu ülkede gericilikle, emperyalizmle, sömürüyle nasıl mücadele edilecek? Yanıtı aranan soru bu.

Eğitimde karşıdevrimci uygulamalar gündeme geldiğinde, "yenilikçi"yim diyenler, solun korkakları ve hatta konuyla ilgili bir kısım sendikacı ısrarla "gericilik" başlığının üzerini örtmeye çabalamamış mıydı? İmam Hatiplerin yaygınlaştırılmasına, din derslerinin fiiliyatta zorunlu hale getirilmesine açıktan karşı çıkmaya çekindiler. Sözü dolandırdılar, tuttular *"bebeleri o yaşta okula almak suçtur"* dediler. Bebelerin saçını başını örtmek suç değil ama... Özgürlük!

Bu konuda kavga etmek CHP'yi güç duruma düşürürmüş! Seçim yaklaşıyor-muş. AKP seçmeninden oy alacaklarmış.

Niye oy istiyorlar AKP seçmeninden?

*"Türban önemli değil, önemli olan emek-sermaye çelişkisi"* demek için mi?

"Yenilikçiler" mi, emek-sermaye meselesini gündeme getirecek! Bu ülkede ne zaman "aydınlanma" kavgası gündeme gelse, işte o zaman liberal cenah,

*"bunlar önemli değil, aslolan iş ve ekmek"* demekte. İyi numara...

Anlaşıldı, bunları tekrar tekrar yazacağız, iş ve ekmek ile gericilik arasındaki bağlantıyı görmezden gelenlerle, emek meselesi öne çıkınca kimliklere, emperyalizm meselesi öne çıkınca özgürlüklere, özgürlükler meselesi öne çıkınca emek gündemine sığınanlarla tek tek uğraşacağız.

Görülüyor ki, CHP'nin "yenilikçiler"i, solun diğer liberalleriyle birleşmiş, AKP'nin ekmeğine yağ sürmekle meşgul. Zaten bütün proje buydu, son haftalarda olup bitenler, yeni oluşumlar, yeni paketler, kurtarıcı başkan adayları...

AKP Türkiye'si'yle normalleşmeyi istiyorlar. AKP Türkiye'si'nin solu temsil etmek istiyorlar. Ulusalçı-milliyetçi retoriği bahane ederek, Türkiye solunun antiemperyalist, aydınlanmacı reflekslerini köreltmek istiyorlar. CHP'yi bölmek istiyorlar.

Gerçek şu ki, CHP zaten bölünmüş durumda. CHP kısmıyla ilgilenmediğimi söyledim ama konu CHP değil! Düzen solu ile düzen dışı sola aynı anda ayar çekiliyor.

Anlayacağınız, operasyon tek!

TBMM'ye türbanla gelmesi, bölünmüş CHP'ye kırk katır-kırk satır seçeneğinin sunulmasıdır. Meclis'i en önemli "kale" olarak görenler olabilir. Öyle bir şey yok. Asıl mücadele, toplumsal alanda sürüyor. Orada havlu atanların kalesi olmaz, hababam kendi kalelerine gol atarlar.

CHP şimdiye kadarki günahlarının kefareti ödüyor.. "Kale"yi savunup savunmamayı karara bağlayamamak bir çözüm olmadı, çözülüşü hızlandıracak bir tutum oldu.

O halde, şimdi daha önce yazdığımızı daha açık ifade etmenin zamanıdır. CHP'nin üzerine gelinecek. AKP Türkiye'si'yle uyumlu bir CHP modeline uymayanlar sindirilecek.

Uymayanlardan ulusalçıların projesi var. Ya da olduğunu sanıyorlar.

Geriye milliyetçi hezeyanlardan ve liberalizm batağından uzak durmak isteyenler kalıyor. CHP'de her düzeyde bu kaygıyı taşıyanlar var. Ve AKP'nin de solun liberallerinin de, bütün bu operasyonların arkasında duran Avrupalı aklın da asıl derdi bu kesimin kişiliksizleştirilmesi, ruhlarını liberal projelere teslim etmesi. Milliyetçiler, onlara bu operasyonda kuvvet veriyor, onlar olmaksızın operasyonu sürdüremiyorlar. Yoksa umurlarında bile değiller.

Yıllardır kafamızı ütüleyen ve ülkeyi sahte kutuplaşmaya götüren milliyetçi-liberal kapışmasının başımıza açtığı yeni dert bu!

Dün, Meclis'te türbanı "kadın özgürlüğü" ile selamlayan herkes ama herkes bu örgütlü operasyonun parçasıdır. "Kadınların kıyafeti ile uğraşmayın"mış!

Evet uğraşmayın! Bunu söylemek gerek. Ama bunu söylemek için AKP Türkiye'si'ne kafa tutmak gerek!

Ok yaydan çoktan çıktı. Türban, kıyafet şu bu, geçiniz, tarihsel bir hesaplaşma bu.

Saflaşıyor. AKP Türkiye'sinden yana olanlar ya da orada yer edinmek isteyenlerin kim olduğu ortada.

Birlikte operasyon yapıyorlar.

Operasyon CHP ile sınırlı değil. Çıkış yolu ise...

CHP değil.

*1 Kasım 2013, sol Günlük Gazete*



# Alkış

On yılı aşkın bir süre oldu AKP'yi, Erdoğan'ı tartışıyoruz. Bu partiyi, zihniyeti, liderini, kadrolarını nereye koyacağız, nereye yerleştireceğiz? Dost kuvvet mi, yardımcı kuvvet mi, karşıt mı, düşman mı?

"Karşı devrimci" saptamasını başından beri benimseyenler vardı, kendimizi de katarak söylüyorum. "Faşist" dendiği bile oldu, AKP'ye değil de, AKP'ye "karşı devrimci" diyenlere. AKP iktidarının Türkiye'yi sivilleştireceği, özgürleştireceği ileri sürülüyordu. "*Bu bir demokratik devrim*" saçmalığı bile dillendirildi. Unutulmuştur muhakkak, hatta "*aaa o kadarı da söylenmemiştir*" diye itiraz edilecektir. Ne diyelim, faili meçhul skandallar!

Böyle başlamıştık. AKP de bol sivilleşme, özgürleşme, demokratikleşme retorikleriyle... Yine unutulmuş olabilir, Erdoğan ve arkadaşlarının ilk işi emeğe, emekçi sınıflara, kamu işletmelerine saldırmak olmuştur. İşçi düşmanı Özal döneminde bile tanık olmadığımız bir arsızlıkla yürütülüyordu kamudan özele devir işlemleri... Birileri bu sürece karşı durmaya çalışırken, birileri aynı arsızlığı benimseyerek "*ne fark eder, ha devlet işletmiş, ha Sabancı amca*" noktasına gelmişti. Hatta "*devletin ekonomik rolü azaldıkça demokrasinin önü açılır*" aforizması da o yılların güzelliği idi. Pek az kişi Erdoğan'ın temsil ettiği piyasa faşizmi ile ilgileniyordu. Önemli olan, Erdoğan'ın askerin hakından gelmesiydi!

Bu arada ilginç bir parantez açıldı. ABD'nin Irak'ı işgal hazırlıklarının başladığı sırada, Türkiye'nin bu emperyalist saldırıya aktif olarak katılmasını istemeyen geniş bir koalisyon ortaya çıktı. Bu koalisyon, ABD'nin Irak'a müdahalesini açık ya da örtülü biçimde destekleyenleri de kapsıyordu. Yani birileri, çok anlaşılır, bariz pragmatik hesaplarla "*müdahaleye evet, Türkiye'nin katılmasına hayır*" noktasındaydı. Kimse bunu fazla kurcalamadı, savaş karşıtı koalisyonun hatrına... AKP iktidarının başı ilk kez o kesitte büyük derde girdi. 1 Mart tezkere kazası da işte bu aşamada yaşandı.

AKP'yle ilgili değerlendirmeler alabildiğine tutarsızlaşabiliyordu artık. Hükümet Irak'ta "militarist", iç politikada "sivil" olabiliyordu örneğin!

İşte o "sivil" hükümet, uygun an gelip de devlet içinde kapsamlı bir operasyon için düğmeye bastığında hedefleri, felsefesi ve hukuksuzluğu çok açık olan bu hamle etrafında bir koruma duvarı örüldü. Operasyonu bozacak, *"devletin gizli-kanun dışı örgütlenmesi tasfiye ediliyor"* yalanını boşa çıkaracak bir tek sol vardı. Ne ki sol, AKP'nin kendisinden çok operasyonu destekleyen "sivil" kuvvetlerle uğraşmak zorunda kaldı. AKP istediğini elde etmişti.

AKP elde ettikçe daha fazlasını istiyordu, başka türlü yapamazdı. Türkiye'yi daha fazla dinselleştirecek, emekçileri daha fazla sindirecek, özgürlükleri daha fazla tırpanlayacak, ABD'nin bölgesel planlarına daha büyük bir şevkle dahil olacaktı. İktidarı demokrasi, özgürlük, sivilleşme palavralarıyla savunmak giderek zorlaşıyordu. En işe yarar yöntem, AKP karşısında konumlanan "milliyetçi" odakların yarattığı kirliliğe işaret ederek AKP'ye örtülü destek sunmaktı. AKP iyi değildi ama AKP karşıtlığı da o kirlenmenin parçası olduğu için hiç iyi değildi. Bayağı hokus pokus anlayacağınız!

Ancak AKP Türkiye'si'ni kabul etmeyen, ondan açıkça zarar gören toplumsal kesimlerin kıpırtısı, huzursuzluğu giderek artıyordu. Sınav yolsuzluğuna karşı liselilerin yaygın tepkisi, TEKEL işçisinin muhteşem direnişi, kürtaaj yasağı ve benzeri dayatmalar karşısında kadının boyun eğmemesi, üniversitelerde diktatöre nanik yapan öğrencilerin sayısındaki hızlı artış...

Geliyorum diyordu.

Haziran Direnişi geliyorum dedi ve geldi.

Tarihsel bir dönemeçtir 2013 yazı Türkiye için. O dönemeçte "Erdoğan'ı yedirtmeyiz"çiler tamamen meşru bir halk isyanının iradesiyle karşı karşıya geldi.

Erdoğan şimdi Cumhurbaşkanı. Protestolarla ve alkışlarla...

Onu alkışlamanın bir öyküsü var, onu hatırlatmak istedim. Bir de bu öykünün karşısına konan Kürt halkının çilesi ve özgürlük arayışı.

Sorunumuz da bu. Kürtlerin eşitlik mücadelesi neden bu öyküye gereksinim ki?

Dün sosyal medya mecralarından birinde *"Alt tarafı bir alkış deniyor da, Newroz'u 'v' ile yazanların doğduğuna pişman edildiği bir ülke burası"* diye yazdım. *"Sen o Newrozları kutlarken kaç kişi öldürüldü biliyor musun"* yanıtı geldi. Sorun tam da bu. İçlerinde akademisyenler, gazetecilerin de olduğu bir toplam, "alkış"ın hak edildiğini ima edebiliyordu.

Evet, Newroz'u kutlamak isterken katledilenlerin olduğu apaçık bir gerçektir ve bununla karşılaştırılabilir olan ne yazık ki, insanların Erdoğan'ı protesto ederken de öldürüldüğü gerçeğiydi.

Oysa kimse bu ülkede Erdoğan'ı alkışladı diye öldürülmüyor. "V" nedeniyle öldürülen olmadığı gibi!

Newroz'un 'v'sine tepki ile alkışa tepki arasında kurulan analojiden "sen Kürt halkı neler çekti biliyor musun"a varanların tamamı yukarıdaki öykünün kayıp faillerindendir.

Selahattin Demirtaş'a çok yüklenildi. Onu savunanlar "nezaketen alkışladı" diyordu. Ben bu tür simgesel şeylere çok takmam, tamamen önemsiz görsem de. Fotoğrafın bütününe bakmak gerek. Alkışa gelinceye kadarki akışa...

*29 Ağustos 2014, soL Haber Portalı*



## Asker, Yalnızca Asker midir?

Son Bakanlar Kurulu toplantısına omzu kalabalıklar da katılmış. Sivilleşildi ya, hükümetin memuru olarak! Yok öyle masaya dosya fırlatıp, seçilmişleri tehdit etmek. Profesyonelliğin gereğini yapıyorlar. Yanlarında yine çanta dolusu rapor var, amirlerini bilgilendiriyor, her tür göreve hazır olduklarını hissettiriyorlar. Sadakat önemli tabii!

Askeri vesayetten kurtulduk. Ne güzel!

Ne ki, işler halkımız için kötü gitmeye devam ediyor hâlâ.

Bakanlarla silah işlerine bakan üst düzey memurlar bir araya gelip Suriye'yi, Irak'ı tartışmış. Sonra hızlarını alamamış Güvenlik Zirvesi'ni toplamışlar. MİT'çi Hakan Fidan da eklenmiş ekibe.

Demokrasi böyle bir şey. Seçilmiş hükümet her şeyi kontrol ediyor, silahlı kuvvetler, istihbarat ona bağlı. Yani... TSK'sı, MİT'i, Emniyet'i halkın seçtiği hükümetin emrinde.

Tayyip haklı, demokrasi çağ atladı bu ülkede!

*"Faşistin sivil askeri olmaz"* dediğimiz için 12 Eylülcülükle, MGK'cılıkla suçlanan bizler ise yanıldık.

Öyle mi?

AKP dersleri... Bugün bütün ülkelerde komünist partilerin eğitim programına alınsa yeridir. AKP çok matah bir parti olduğundan değil. 12 yılda yaşananlar, burjuva diktatörlüğü, onun mekanizmaları ve sol adına düşülebilecek hatalara ilişkin muazzam bir deney ortaya çıkardığından. Bu deneyi incelemek gerek.

Dönelim konumuza... Askerler ne yapıyor AKP demokrasisinde?

Daha önce ne yapıyorlarsa onu... 12 Mart'ta, 12 Eylül'de ve daha "olağan" dönemlerdeki konumlanışları değişmiş değil. NATO'ya, uluslararası tekellere hizmet ediyorlar. Konumlanış aynı, konumları değişmiş durumda!

Her şeyden önce, arınmış durumdalar. NATO açılımlarına, ABD planlarına,

gericileşmeye azıcık itirazı olanlar bile ayıklandı. Balans ayarı da diyebiliriz buna. İdeolojik olarak AKP çizgisiyle uyum sorunu yaşayanlar için ise çıkış yolu belli: Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım.

Artık TSK'da "mesleki beceri" öne çıkıyor. Nedir bunların "mesleki becerisi"? Savaşmak. Kim için? Sermaye için, paranın iktidarı için, NATO için, emperyalist planlar için!

Bakanlar Kurulu'na girerken subayların fotoğrafını çekmiş gazeteciler. Yüzlerine bakabilirsiniz. Ciddiyet aynı. Fark, kibirin gidip, görev bilincinin gelmesinde.

Şimdilik yeniden rahat rahat cart curt ettikleri eski güzel günlere dönmeyi beklemiyorlar. Görev emri çıkıncaya kadar. Ancak dedim ya, daha az tehlikeli değiller. Tersine, gözü dönmüş bir iktidarın elinde "emir kulları" olarak sorumsuz davranma lüksüne sahipler. Bakanlar Kurulu'nda bol keseden savurmuşlar askeri önlemlerini... Tampon şerit, uçuşa yasak bölge... Bunları "teknik", "mesleki" olgular halinde sıralamışlar. Nasılsa, Esad'ı düşürmeye yeminli bir siyasi otorite var. Atış serbest. *"Sayın bakanım, 3 günde Şam'dayız, karar siyasi otoritenindir..."*

Hükümetin emrinde olmalarına rağmen, yargılanacaklarını hatırlatmalıyız. Er geç ve mutlaka!

Yetmez... Bütün "memur"lara olduğu gibi, askerlere de siyaset hakkı, partilere silahlı kuvvetler içinde çalışma yürütme hakkı tanınması için mücadele edilmeli. *"Nasıl olacak, kışlaya siyaset girer mi"* itirazının yaygınlığını tahmin ediyorum. Ancak, kışla hep siyasetteydi, şimdilerdeyse siyaset kışlada. Sermayenin borusu ötüyor zaten. Bu ne demek? Militarizmin, milliyetçiliğin, İslamcılığın, faşizmin borusu demek.

Daha kötüsü olamaz.

Herkessiyasetyapabilmeli, siyasi partilere üye olabilmeli, siyasi partiler toplumun tüm kesimlerine seslenebilmeli. Öyle dikensiz gül bahçesinde, gizli kapaklı keyif sürmek yok!

## Türkiye Laiktir, Laik Kalacak!

*“Türkiye laiktir, laik kalacak”* olağanüstü kötü bir slogan olarak, artık daha az çalınıyor kulağımıza... Statükocuydu her şeyden evvel. Son tahlilde, kitlere belli bir doğrultuda enerji yüklemeyi hedefler slogan. Mevcut duruma güzellemenin ne kadar cazibesi olabilir ki? Bana daha çok şeytan kovuculuk gibi gelirdi, bir tür haç çıkarma...

Sonra, kimsenin dokunamayacağı, her şeyin üstünde bir kuvvete sırt dayandığını ele verirdi bu slogan. *“Çatlasanız da, patlasanızda, laikliğe dokunamazsınız”!* Tamam, slogan bir inancı, bir dileği işaret eder ve her durumda başarı garanti değildir. İspanya İç Savaşı’nda, *No Pasaran, Geçit Yok*, sloganıyla da daha sonra çok dalga geçmişti faşist katiller, “işte geçtik, naber” gibisinden. Ne yapacaktı Cumhuriyetçi güçler? “Geçemeyebilirsiniz” diye bir slogan olabilir miydi? “Faşizmi Kahredebiliriz” mesela! Ancak *“Türkiye laiktir, laik kalacak”*’ta başka bir sakillik vardı, ifadedeki kesinlik mücadele azminden, kararlılık beyanından kaynaklanmıyordu. Kutsallığı fetişleştiren bir ideolojiye karşı, alabildiğine kutsallığa, devlet kurumlarının kutsallığına bel bağlayan bir yaklaşım söz konusuydu.

Son olarak, mevcut Türkiye’ye belli bir başlıkta da olsa, düpedüz olumluluk atfediliyordu ki, bu olacak iş değildi. Öncesi bir yana, Milliyetçi Cephe iktidarlarını, 12 Eylül faşizmini, Turgut Özal gericiğini, Çillerli Erbakanlı yılları yaşayanların Türkiye’deki laikliğe övgü düzmesinde hastalıklı bir yan olduğu açıktı. Bunu söylemekle kuşkusuz bugünkü tablonun öncesiyle aynı olduğunu iddia etmiş olmuyoruz. Dinselleşme yalnızca nicel değil, nitel bir gelişme kaydetti yıllar boyu. Kavramın böyle kullanılmasından rahatsızlık duysam da, Türkiye bundan 40 yıl önce laik bir rejime daha yakındı muhakkak ki. Ama hep söylediğimiz gibi, sömürü düzeninin laiklik ilkesini ayakta tutması mümkün değildi ve bu düzenin dinselleşme karşısında dirençli bir laik model üretmesi de söz konusu olamazdı.

Gelelim Türkiye’de laiklikle ilgili tartışmalara geçmişte mesafeli duranlara. Şimdi unutmuş olabilirler, birçok Marksist, konuyla ilgili tartışmalara “Türkiye’de şeriat tehlikesi yok” tezi ile giriş yapardı. İran’dan farklıydık, Türkiye burjuvazisinin şöyle özellikleri vardı, dünya sistemine şuradan bağlıydı vesaire, vesaire, vesaire... Üzerinden epey zaman geçti, “Türban Neyi Örtüyor” broşürünü yayınladığımızda, “tehlikeyi abarttığımız” bile söylenmişti. Oysa türbanın neyi örttüğü belliydi, biz de o broşürle kimi Marksistlerin büyük ayıbını gizliyorduk bir bakıma.

Aslında bu çok bilmişler o dönem pek küçümseyip alay ettikleri “Türkiye laiktir laik kalacak”çılarla aynı şeyi savunuyordu: Türkiye’de dinselleşmenin şansı yoktu. Açık konuşalım birileri orduya, diğerleri kapitalizme güveniyordu. Ve ironik bir biçimde Türkiye kapitalizminin dinselleşmeye ihtiyaç duyduğunu, bu nedenle gericiliği bir noktada frenleyemeyeceğini söyleyen bizlere, “bırakın bunları da emek-sermaye mücadelesine odaklanın” denmekteydi. Şaka gibi! Dinselleşmenin tam da emek-sermaye çelişkisinin göbeğinde boy attığını göremeyecek kadar Marksistlerdi! Azıcık öğrendilerse, hocaları piyasa tanrısıyla gökyüzü tanrısını yekvücut hale getirip, kendini peygamber yerine koyan diktatörümüze çok şey borçlular.

Gerçekten, “titizliği” ile ünlü bu Marksistlerin konuya nasıl yaklaştığını yıllar sonra kağıda döksek, trajikomik bir manzara ile karşılaşırız. Bir bölümü gericiliğin bugünkü noktalara gelinceye kadar kapitalizmin iç dinamiklerinde illa bir yol kazasına uğrayacağını düşünüp, entelektüel risk almaya cesaret edemeyenlerdi; bizse fantezi peşindeydik onlara göre!

Şimdi geline nokta yine epeyce ayrı bir yerde duruyoruz. Türkiye’de gericiliğe karşı mücadele ya da laik bir düzen arayışı, konuya duyarlı “en geniş güçlerin” birliği sayesinde mevzi kazanmayacak. Dün “şeriat tehlikesi yok” diyenler, bugün sosyalizm vurgusunu politikasızlık olarak değerlendirirken bir kez daha korkak bir tutum alıyorlar. Türkiye’nin aydınlanmacı birikimi gericiliğe karşı elbette yan yana gelecek, kavgaya edecek. Ancak bunun başarısı temelde, konunun sınıf boyutuna işaret eden ve dinselleşmenin kapitalizme rağmen değil doğrudan kapitalizmin ihtiyaçlarından kaynaklandığını söyleyenlerin güç kazanıp merkeze yerleşmesine bağlı. Diğer türlü, ilerililik bu ülkede kötürümleşmeye mahkum!

Sözün kısası, Türkiye laik kalmayacak ama mutlaka laik olacak!

## Laiklik Aniden Neden Moda Oldu?

Geçmişte laiklik lafını duyduğunda tüyleri diken diken olanlardan *“hata yaptık, önemsemedik”* noktasına gelenler olduğunu biliyorum. Hayat öğretir, bu herkes için geçerlidir.

Bir de hep öğretenler var. Bir öyle bir böyle yapar, yeri geldiğinde her renkten bayrak sallar ve her durumda haklı çıkarlar.

Bunlar içinse, laiklik şimdinin modasıdır.

En güzelini Nuray Mert yazmış, *“şimdi laikliği savunma zamanı”*... Açık açık da söylüyor, şimdi öyle geçmişteyse dindarların haklarını savunma zamanıydı diye... Katı laikçilikle filan mücadele edilmesi gerekiyormuş dün, bugün ise onların yaptığını AKP iktidarı eylemekteymiş.

İslamcı/muhafazakar kesimin, öteden beri **‘laiklik’**le başının hoş olmadığını biliyoruz. Doğrusu, inananlar için, dinin kamu alanından kovulması kabul edilebilir, daha doğrusu uygulanabilir bir şey değil. Cumhuriyet’in kurusundan bu yana, **‘laiklik’**ten anlaşılan bu olduğu için, insanlar başörtüsüyle kamu hayatına katılamadı, açıkça cuma namazına gidiyorum diyemedi, çocuğuna gizlice dini eğitim aldırarak zorunda kaldı...

Hatırladım, tutarlı demokrat böyle olunuyordu. Kalsın!

Nuray Mert demokrat olabilir ama laiklikten zerre anlamadığı ortada. *“Dinin kamusal alandan kovulması”* derken, inananların toplumsal yaşantıdan dışlandığını ima ediyor, böyle bir şey hiçbir zaman olmadı, tersi ise, bazen özellikle yoğunlaşmak üzere, her zaman geçerliydi: Türkiye’de farklı inançlar ya da inananlar üzerinde devlet ya da mahalle baskısı hiç eksik olmadı.

Gizlice dini eğitim meselesine gelince... Siyasal bilince sahip olmaya başladığım 1970’lerden bu yana, Türkiye’de çocukların dini eğitim alması ya teşvik edildi ya göz yumuldu. Mert’e göre ise dindarlar illegale çekilmişti!

Aynı ülkede yaşamıyoruz.

Burada Cumhuriyet dönemi uygulamalarını savunmak durumunda değilim.

Kapitalizm gerici ideolojilerle hesaplaşmada tarihsel sınırlara sahiptir ama ikide bir “Katı Laikçilik” denmesinden de bıktım açıkçası. Türban yasağını muhafazakar bir toplumsal dokuya dokunamayan bir rejimin alan sınırlama girişimi olarak görüyorum. Nuray Mert gibiler “sınırlanmasın” demekteler, bense o toplumsal doku dönüşmeli diyenlerdenim. Aynı ülkede yaşamıyoruz, farklı diller konuşuyoruz.

Ama şimdi hepimiz laikliği savunur olduk!

Neden?

Sözü dolandırmadan söyleyeyim. Laiklik moda oldu çünkü;

1. Erdoğan dönemi kapanıyor.
2. Emperyalizm ve sermaye dünyası, Türkiye için yeni arayış içinde.
3. Kürt siyaseti uzun bir ardan sonra laiklik kartını kullanmaya karar verdi.
4. Laik duyarlılığı olanların direnci kırılmadı.

Bu dört olgu birbirine bağlı aslında.

“ılımlı İslam” tezinde yaşanan fiyaskodan sonra, aslında ondan çok da uzak düşmeyen “ılımlı laiklik” devreye sokuluyor. Bir açıdan ölümü gösterip sıtmaya razı etmek. Ama başka açılardan çok daha ötesi!

Bu sefer ABD gerçekten de iyi oynadı, henüz daha dolandığı çarşafdan kurtulabilmiş değil ama IŞİD’i sahaya sürüp onun karşısına dikilerek, ılımlı laiklik için fetva vermiş oldu. IŞİD’çi barbarların Kobane’ye yöneltilmesi de bu planın parçasıydı, hem Kürt siyaseti test edildi hem de “ılımlı laiklik” önemli bir mevzi kazandı.

Görüldüğü gibi, süreç hızlı geliyor. Şimdi laikliği savunma zamanı!

Cemaat bile “ılımlı laik” pozisyona çekilirken liberallerin kuyruğa girmemesi düşünülemezdi elbette.

Cık, biz vazgeçtik. Laiklik yetmez, şimdi emperyalizme ve kapitalist sömürüye karşı mücadele zamanı!

*(13 Şubat Boykotu, bugünün koşullarında başarılı olmuş, laiklik devrimci ve kamucu bir bağlamın içine yerleştirilmiştir. Moda olmaya başlaması, laikliği asla değersizleştirmiyor. Madalyonun bir yüzünde laikliği iğdiş etme girişimleri duruyorsa, diğer yüzünde yıllardır verilen aydınlanmacı kavga vardır ve orada Laikliği Yedirmeyiz yazmaktadır. Herkesin laikliği savunmaya başlaması, bu kavga'nın etkili olduğunu da göstermektedir.)<sup>26</sup>*

13 Şubat 2015, soL Haber Portalı

<sup>26</sup> Birleşik Haziran Hareketi’nin çağrısıyla laik, bilimsel eğitim talebi doğrultusunda 2015’te gerçekleşen boykot ve eylem sürecinden söz ediliyor.

# AKP Ahlakında Liderlik Kültü ve de Liderlik Kültürü

Kendi çapınızda lider olmak istiyorsunuz. Hakkınız var. Siyaset tatmin etmiyor, bu ülkede illa lider olacaksınız.

Ama kuralları var.

Önce çevrenizde sizi şişirecek, 7/24 öve öve bitiremeyecek birilerini bulacaksınız. Bu işi o kadar iyi yapacaklar ki, bir noktadan sonra siz de inanacaksınız kendinize, kendinize değil de, suretinize. Lider olmanın ilk kuralı size lider muamelesi çekecek en az iki kişiye sahip olmanız. Bunların niteliği, cezai ehliyetinin olup olmadığının bir önemi yoktur, memleket uzun süredir meczuplarla idare edilmeye alışmıştır.

Goygoycular kısmını hallettikten sonra sıra geliyor özlü söz söyleme sanatına... Bu işin piri, Süleyman Demirel'di, *"dün dündür bugün bugün"*, *"yollar yürümekle aşınmaz"*, *"benzin vardı da biz mi içtik"* türünden laflar ederek siyasal ağırlık kazanmıştı. Ama ilk kuralı hiç unutmamıştı, *"ne bu abi yaaa"*ları bastıran *"baba taşı yine gediğine oturttu"*cu bir tayfa vardı. O yılların Tercüman gazetesine bakarak dersinizi çalışabilirsiniz. Buna rağmen kendinizi yetersiz hissediyorsanız, Peter Sellers'ın Being There-Merhaba Dünya filmini birkaç kez izlemeniz sorunu çözebilir.

Üçüncü kural, uygun mayın eşekleri bulmaktır. Siyasette risk almaktansa en iyisi kendi kafandakilerin tutup tutmayacağını öğrenebileceğin, koçbaşı rolünü oynayacak cevalleri yanından eksiltmemektir. Kapıyı delip geçerlerse, hemen öne fırlarsın; yok sağlam duvara toslarlarsa, *"ne yapıyor bunlar"* diye diklenebileceğin kadar saftirik ve sadık olmalı seçtiğin öncü kuvvetler. Sen boş ama hoş laflar ederken, bu zavallılar kafandaki tilkilerle cengaverlik yapabilmeli.

Türkiye siyasetinin liderlik kurumuna kazandırdığı bir başka özellik ise kolay yalan söyleyebilmektir. Geride bıraktığımız 12 yıl, şaşırtıcı kazanımlarla

doludur bu açıdan. Eskiden yalanı ortaya çıkan, azıcık da olsa utanır, sıkılırdı. Şimdi yalanın küçüğü utanma nedeni, “*ben neden büyük yalanlar söyleyemiyorum*” diye kıskançlık nöbetine tutulmakta lidercikler. Demek ki, daha büyük ve hiç inandırıcılığı olmayan yalanlar söyleyeceksiniz bu ülkede. Ama bunu yaparken üçüncü kuralı unutmayacaksınız: Padişah bozuntusu gibi yalancılıkta siyah kuşağa, hatta yetmez, üçüncü, dördüncü dana ulaşıncaya kadar, yalanınızı taşıyacak gönüllülere sahip olmalısınız. Siz alışıncaya kadar kızarıp bozarırsınız ama en iyisi başkalarının sizin yalanınızı dile getirmesidir.

Buraya kadar geldiyseniz, lider olmak konusunda epey yol almışsınız demektir. Ama yetmez...

Lider, Türkiye’de her pişirdiğini yediren, her türküsünü dinleten, her tükürdüğünü yalatandır. Evet, bu noktaya ulaştıysanız, her hafta başı birbiriyile taban tabana zıt görüşleri dile getirip sonuca bir bakın. Kimse “*kardeş bu ne iş*” diye sormuyorsa, lider olabilirsiniz. Yalnız bir husus son derece önemli, aynı tutarsızlığı üçüncü maddedeki mayın eşeklerine de icra ettirip sonuca bir bakın. Ahali onlara “*sen ne yaptın hacı, dün öyle, bugün böyle*” diye arıza çıkarıyorsa, siz bayağı lider olmuştunuz, ne ederseniz onu yedirirsiniz. Yok, müritlerinizin kimseye bir şey soramayacak kadar hoşafı çıktıysa, kendinizi kandırmayın, lider filan değilsiniz, hoşafı yönetirsiniz anca...

Geliyoruz sona...

Türkiye büyük bir ülkedir, tek olmak Tayyip’e mahsus, onun dışında kendinize liderlerden, şeflerden, başkanlardan bir çevre oluşturmali ve herkesin çıkarı olduğundan, kimse birbirinin karizmasını çizmemelidir. Bu toplam birbirini kollayacak, allayacak, pullayacak, kamuoyuna sunacak, dolayısıyla toplu hareket edecek. Kolektivizm ama bizim anladığımızın bayağı farklı bir türü. Herkes birbirini şişirirse, egolar birbirine değinceye kadar, maç idare edilir. Bir ara edebiyat dünyasında çok şikayet konusu olmuştu, o ona o ona, dar bir grup, kendi içinde mavi kurdele dağıtmakta ve yer tutmaktaydı. Siyasette de o hesap...

Aman birbirinizi bırakmayın, tutunun, hatta yukarıdaki maddelerde birbirinize yardım edin. Goygoysa goygoy, eşeklikse eşeklik, yalansa yalan. Hepiniz biriniz, biriniz hepiniz için!

## Şaşıra Şaşıra Şaşıramamak

Yeni sayılmaz, bunu söyleyeli epey oldu, çünkü o kadar da yeni değildi Kürt siyasetine Türkiye siyasetinin içinde yer açma girişimleri... Ancak üç-dört ay öncesine kadar imkansız görülüyordu. Türkiye’de sosyal demokrasi ve CHP’nin, dolayısıyla sistemin HDP ile birlikte yeniden yapılandırılmak istendiğini ileri sürdüğümüzde, *“eşyanın tabiatına aykırı”* diyenler olmuştu.

CHP tabanını tanıımıyorduk.

Tanıyanlar şimdi şaşkınlık içinde. *“Yahu, 80 yaşındaki annem odasından Atatürk resmini indirmez, HDP’ye oy vermeyi düşünüyor”* diye hayret edenler var içlerinde.

Hayret edecek ne var?

Türkiye’de milliyetçiliğin sentetikliğini, köksüzlüğünü, temelsizliğini yıllardır yeri geldiğinde yazarız. İyi ki böyle, yoksa bu ölçüde kurcalanan bir coğrafya şimdiye kadar çoktan kan gölüne döner, bugüne dek yaşanan acıları, sahnelenen katliamları mumla arardık.

Sonra, milliyetçiliğin liberalizmle akraba olduğunu da biliriz; bildiğimizi de kendimize saklamayız. İkisi de son tahlilde patron sınıfının, burjuvazinin aklıdır; ikisi de aslında birbirine karşıt iki toplumsal sınıf olan emekle sermayeyi uzlaştırma, barıştırma üzerine kuruludur. Hangisi daha iyi diye sormayız, aptal değiliz, biri birini doğurur, diğeri ötekenden beslenir. Buna karşılık, yurtseverlik ve özgürlükçülük; solun değerleridir ve milliyetçilikle ya da liberalizmle alakaları yoktur.

Alakayı kesen, sınıfsal bakıştır.

“Beyaz Türk”ün milliyetçi reflekslerinden söz edilir hep, yoktur demem ama neyse bu saçma tanımla kastedilen nüfus bölmesi, işte orada ciddi liberal yönelimler olduğu unutulmaktadır. Milliyetçilikle liberalizmin karşıt ideolojiler olduğu bir “ulusalci” ve de “renkli solcu” efsanesidir, gerçek başkadır.

Son aylardaki gelişmelere şaşırıldı diyorduk, egemen sınıfların algı operasyonu yeteneği hafife alınırsa daha çok şaşırılır. Kürt siyaseti büyük deneyim kazandı, Selahattin Demirtaş başarılı ve de ortada on yıllara yayılan bir mücadele var tamam ama bütün bunlar birkaç ayda yaşanan büyük dönüşümü açıklayıyor.

Bir karar, daha doğrusu bir deneme söz konusu. Kürt siyasetine yer açılıyor, hem Erdoğansızlığa bir seçenek hem de düzenin restorasyonuna zemin yaratılması için.

Kürt düşmanlığının törpülenmesi iyi. Normalleşme iyi... Savaş çılgınlıklarının susması da...

Öte yandan Türkiye’de kapsamlı bir çatışma riski, hatta iç savaş olasılığı azalmıyor, artıyor. Neden hiç düşünüldü mü?<sup>27</sup>

Niyetlerden söz ediliyor... Erdoğan’ın gizli ajandası, Kürt siyasetinin gerçek emelleri... Vardır, yoktur ama mesele bu değil.

Liberalizm kimilerine sevimli gelebilir, hatta hafifsenebilir ama liberalizmin ufkü emperyalist dünyadır, tekeller düzenidir. Bu düzen dikiş tutmamakta, bu düzen savaşı yapmamakta, bu düzen yerleşme ayağına ülkeleri şirketleştirmekte, bu düzen gericilik üretmekte, bu düzen halkları birbirine düşman etmektedir.

Liberalizmden barış çıkmaz.

Birileri hâlâ bölücülükten dem vuruyor, şaka olmalı. Onu geçtim, bugün HDP’yi temelde Kürt milliyetçiliği ile eleştirmek saçma, HDP tam da liberalizm üzerinden eleştirilmelidir. “Beyaz Türk” tabanda da etkili olan liberalizmle...

*“Milliyetçilik ayırıştırır, liberalizm birleştirir”*, biliyorum böyle bir şablon var liberalizme müsamaha gösterilmesini kabullenen solcunun kafasında. Hiçbir şeyi birleştirmeyen liberalizm, atomize eder; panzehir filan da değildir.

Ne yapmalı?

Arka planda olanlarla, sermayenin, emperyalist merkezlerin denemeleriyle ilgilenmeyelim. Baş üstüne...

Yarına değil bugüne bakalım. Hay hay...

Ayağımızı yorgana göre uzatalım, kığımız açıkta kalmasın diye kendimizi şekilden şekile sokalım. Oldu...

Gözlerimizi kapayalım, vazifemizi yapalım. Çok güzel...

İşçi sınıfı filan demeyelim, bugünün gerçeklerine odaklanalım. Şahane...

Sermaye emeği sömürüversin yeter ki vatan bölünmesin. Oh oh...

Halklar kardeş olsun, piyasa coşsun, kazan-kazan yani, yani birileri kazan-sın birileri kazanda kaynasın. Muhteşem...

Sonra?

Sürekli şaşıralım, hayret edelim.

Ve bir noktada şaşırılmayı bile beceremez hale gelelim!

*16 Nisan 2015, soL Haber Portalı*



## Radikalizmle Liberalizm...

Liberalizmle milliyetçiliğin birbirlerini beslediğini, öyle gözükseler de birbirlerine karşıt olmadıklarını yazmıştık. İkisi de sermaye sınıfına aittir, ikisi de asıl tehlikeyi solun, emekçi sınıfların aklına yerleştikçe yaratmaktadır.

Sıra geldi radikalizmle liberalizm arasındaki ilişkiyi çözmeye...

Bütün siyasi kavramlar gibi, radikalizmin de başına gelmeyen kalmadı kuşkusuz. Burjuvazinin henüz devrimci olduğu dönemlerde parlamento içi reformları savunan siyasetçilerden Fransız Devrimi'ndeki hiziplere varıncaya kadar birçok kişi, grup ve siyasi parti sözcüğün içini doldurmaya çalıştı. Bir noktadan sonra köktencilik kendi başına bir doğrultu vermediğinden, gündelik kullanımda radikallik "aşırılık" olarak görülmeye başlandı, "radikal sağ ve sol" ifadesi tekелci basının en sevdiği kalıplardan birine dönüştü.

Ne anlatılmak isteniyordu radikal denirken?

İyi bir şey miydi, yoksa şer miydi sermaye açısından?

Bu kısmını özellikle muğlak bıraktılar. Bakın şu anda Avrupa'nın en devrimci günlük gazetelerinden birinin adı Radikal; Yunanistan Komünist Partisi çıkarıyor *Rizospastis*'i... Eski bir gazetedir ve komünistler de radikaldir kuşkusuz.

Aynı isim bizde Türkiye solunun aklını bozmak için faaliyet yürütüp işi bittiğinde geri çekilen bir liberal gazete tarafından kullanıldı. *Radikal*'in neresi radikaldi sorusundan daha doğal bir şey olamaz ama bilinmeli ki, radikalizmle liberalizm arasında geçişkenlik kolayca sağlanabilir.

Komünistlerin programı radikaldir, siyaset felsefeleri radikaldir. Sermaye düzeninin ıslah olmayacağını, dahası olmaması gerektiğini, insanlığın işçi sınıfının kurtuluşu yolundan sınıfsız sömürsüz bir topluma yönelmesini, bunun da radikal toplumsal dönüşümlerle; devrimle mümkün olduğunu söylerler.

Ancak berrak bir işçi sınıfı siyaseti gütmeyen, hatta sınıf uzlaşmacılığına yaslanan bir hareket de pekala radikal olabilir.

Nasıl olur?

Ana akım siyasetin kalıplarına uymaz, dışavurumcu bir siyaset tarzı benimser, dahası silahlı mücadeleyi temel siyasi araç yapabilir ya da yapar gibi gözükür.

Hepsi değil elbette ama Latin Amerika ve Afrika'da geçmişin şanlı bazı gerilla hareketleri ya da bunların önderleri vıcık vıcık liberal bir çizgiye yerleşmiştir sonrasında. Bu bir dönüşüm olmak zorunda değildir, çoklukla hep aynıdır ama işin özü asker kıyafeti çıkarıldığında ortaya çıkmıştır.

Avrupa'da liberalizmle kirletilmiş ve devrimci karakter taşımayan, hatta "emperyalist sol" bile diyebileceğimiz etli butlu partilerle marjinal-radikal unsurlar arasındaki enteresan ilişkiye de dikkatinizi çekmek isterim. Bu "radikal" gruplar sandık mandık tanımazlar, herkesi reformist ilan ederler, alabildiğine keskindirler ama ilginçtir ki Alman ve Fransız sosyal demokrasisiyle pek samimidirler, onların eteklerinden düşmezler. Yakın dönemdeyse Almanya'da Linke'nin, Yunanistan'da Syriza'nın, İspanya'da Podemos'un en hararetli destekçileri arasında bu tür gruplar vardır.

Türkiye'de de hep böyleydi, şimdi ise bu süreçte eşik atlandı. HDP, radikalizmle liberalizmin iç içeliğine mükemmel bir örnektir.

Devrim fikri radikalın kendi yarattığı küçük ve gerçek olmayan dünyada bir "biçim" olarak elde tutulur; büyük siyasette ise alabildiğine pragmatik bir yol izlenir.

Güzel iş bölümü...

20 Nisan 2015, *soL Haber Portalı*

## Tetikçiler

Tetikçinin kaderidir harcanmak. Kirli, pis, uygunsuz işleri üstlenerek birilerine hizmet eder, çoğunlukla açıktan sahip çıkan olmaz, ama bilir ki sırtı sıvazlanmaktadır. O kadar. İnsan kullanan, kullanılabilecek asla değer vermez.

Tetikçi, işi bittiğinde unutulmuş ya da kurban edilendir.

Birini öldüren için de, siyaset ve düşünce alanında “dehşet” saçan için de geçerli.

Yıllar önce “*özelleştirmelere hayır*” dediğimizde “*siz kapitalist devletten yanasınız*” diyenler tetikçiydi örneğin. Hoş onları kullananlar daha “ince” bir şey söyleyemiyor, “*bu kadar büyütecek ne var*”la yetiniyordu. Ne fark ederdi, bir işletmenin kamu malı olmasıyla özel sektörün elinde olması! Tetikçiler için alan açılıyordu anlayacağınız. Şimdi aynı kişilerin elinde taşeronlaştırma filan sakız oldu; “*siz kapitalist devletten yanasınız*” aptallığı unutuldu gitti.

Biz unutmuyoruz. Kin tuttuğumuzdan değil. 150 yıldır Marksizmle, komünizmle mücadelenin “sol”dan militanlarının yöntemleri aynı. Uyanık olacağız...

Avrupa Birliği’nin emperyalist bir proje olduğu gerçeğini dile getirdiğimizde tetikçiler yine işbaşındaydı. “*Siz statükoyu savunuyorsunuz*”la üste çıkıp kendilerini devrimci bizi mevcut düzenin bekçisi durumuna düşüreceklerdi akıllarınca. AB üyelik süreci Türkiye’yi sarsacak, devrim için koşullar olgunlaşacaktı! Efendileriye “*iki Avrupa var; biri emperyalistlerin, diğeri emeğin*” noktasındaydı. Tetikçinin argümanı da, tetikçi de unutuldu, AB savunucuları ise kendilerine başka meşgaleler buldu, nasılsa kimse bir şey hatırlamıyordu.

Ergenekon sürecinde tetikçiler işi büyütüp hep birlikte AKP adına çalıştı. Hoş, Erdoğan her şey olup bittikten sonra “*bizi de kullandılar*” dedi, böylece “alt taşeronluk” gibi bir durumla karşılaştık. Erdoğan solcuları, Cemaat Erdoğan’ı kullanmıştı. Vah ki vah! “*Bu işten demokratikleşme, özgürleşme çıkmaz*” dediğimiz anda tepemize üşüşüp “*sizi gidi faşistler*” diye bağırıp

çağırıyorlardı, şimdi arada sırada AKP'ye de "faşist" diyerek eğleniyorlar.

En büyük alçaklığı Türkiye amansız bir gericileşmeye konu olurken laiklik, aydınlanma gibi kavramlara deli gibi saldırarak yaptılar. Sahipleri *"halkın değerlerine sahip çıkulmalı"* derken, tetikçiler laiklik savunusunu "darbecilikle" yaftalamaktaydı. Dinselleşme her yanı sardı, mızrak çuvala sığmadı, halk öfkelenildi, baktılar eskisi gibi devam edemeyecekler, "gerçek laiklik" diye bir şey peydahlayıp tetikçileri başka bir sahaya sürdüler.

Arap Baharı'nda *"bu devrim değil, kendinize gelin"* demiştik, *"size de bir şey beğendiremiyoruz"* ukalalığının arasından ateş edenler *"her taşın altında emperyalizm arıyorsunuz"* mermisini kullanmaktaydı. Sonra ne oldu? Baharın ilk günlerinde Kaddafi diktatörlüğüne karşı Libya Devrimi'ne selam çakanlar, tetikçileri kaderlerine terk ederek *"Amerikan planlarını bozmak"* gibi büyük laflar etmeye başladı.

Aynı baharın uzantısı Suriye'de "Esad diktatörlüğü" ve "muhalif devrimci güçler" söylemi ile "Esad'a da karşıyız" dengecilği gerici-Amerikancı terör grupları karşısında tereddütsüz konumlanış içine girenleri susturmak için kullanıldığı sürece, aynı kapıya çıkıyordu.

Zaten bir noktadan sonra ayırım filan kalmadı. Değerler, ilkeler bir bir ayaklar altına alındı ve...

Ve... Bugün tarihimizin en yoğun liberal saldırılarından birine tanık olurken, bir kısım sol artık sadece ve sadece tetikçilerden; kamuflaj için kullanılan kızıl bayrakların arasından devrim diyene, sosyalizm diyene, emperyalizmi işaret edene yaylım ateşi açan tetikçilerden ibarettir.

## Her CHP'li Evinden Nasıl Çıkar?

AKP, seçim kampanyası için "Haydi Bismillah" diye bir seçim şarkısı hazırladı. İnsanların inancını sömürerek para ve iktidar kovalayan bir zihniyete cuk oturdu. Kimse "vay anasına" deyip şaşırmadı.

Değersizleşmiş, kağıt üzerinde bile hükmü kalmamış laiklik ilkesine aykırı olduğu açık olan bu seçim şarkısı için bir CHP milletvekili Yüksek Seçim Kurulu'na başvurdu. Kurul başvuruyu değerlendirdi ve şarkının "*dini istismar ettiği*"ne karar verdi. Bütün olup bitenlerde azıcık şaşırtıcı olan buydu.

Ama azıcık... Çünkü YSK'nın bu kararı takip edip uygulayabilecek ne gücü vardı ne de ortada bir yaptırım.

Hem o "azıcık" lafını da geri almamızı gerektirecek pis kokular gelmiyor değil... Acaba AKP şu mağdur-muktedir düzeneğini burada da kurmuş olabilir mi diye düşünüyorsunuz. YSK halkın inançlarına saygı göstermedi, AKP'yi mağdur etti...

AKP ise yasağı tanımayacağını açıkladı...

Her şey olağan seyrinde gidiyor. AKP "*ben mağdurum ama Allah'ın adını ağzımıza almamızı kimse engelleyemez*" demekte. Kimse şaşırmıyor, zaten dinselleşme ve hukuksuzlukta sınır tanımayacağını uzun yıllar önce ilan etmişti bu parti.

Evet, AKP "*şarkıyı kullanacağım, cezam neyse kessinler*" diyerek nasıl kendisine yakışanı yaptı, CHP de ondan geri kalmadı, beklenen yanıtı yapıştırdı: "*Her CHP'li evinden besmeleyle çıkar*"!

Mükemmel, gerçekten mükemmel... Her şey kuralına göre gidiyor, siyaset bu ülkede neredeyse fizik yasalarının katılığında seyrediyor.

"Haydi Bismillah" şarkısına bütün bir 15 yılın öyküsü içerilmiş.

Hatırlayın, "*Türkiye'de laiklik tehlikede diyemem*" demişti Kılıçdaroğlu... Diyemez fizik yasalarına aykırı.

Kazara derse, onun ardından "*her CHP'li Müslümandır*" gibi bir söz

sarfetmek zorunda. Yasalar bunu gerektiriyor.

Ve aynı yasalara göre bu parti *“Erdoğan tehlikesine karşı herkesin kendisini desteklemesi gerektiği”*ni söylüyor. Neden? Çünkü Türkiye’de cumhuriyet, laiklik tehlikede!

İsteyen ömrü biten bir siyasetçiyi, hatta partiyi yıllardır ayakta tutanları desteklemeye devam etsin.

Ya Türkiye’deki dinselleşmeyi *“halkın değerlerine saygı”* diye hoş karşılayıp sonra Kobane’de gericiliği keşfedenlere ne demeli? AKP’ye on yılda devrimcilikten faşistliğe kadar bütün sıfatları yakıştıran bir siyaset kültürünün taşıyıcısı durumunda HDP. “Halkın değerleri” diyorlardı gerçekten de. O değerler kendi canlarını yaktığında lumpenlik, ırkçılık, gericiliğe dönüşüyor. Sonra tekrar başa...

Peki bütün bunlar neden oluyor?

Bütün bunlar, kapitalist sistemin sınırları içine sıkışan AKP karşıtlığının tutarsızlığından ve son tahlilde etkisizliğinden oluyor.

CHP’nin en özgür ve özel milletvekillerinden birine *“Her Cumhuriyet Halk Partili sabah evde ayakkabısını giyerken besmele çekip çıkar”* saçmalığını dedirten de sadece *“inanınların oylarını alma”* telaşı değildir. Kurulu düzenin bütün veçheleriyle; piyasayla, emperyalist merkezlerle ve de gericilikle barışık olunduğunu her fırsatta ilan etme ihtiyacı hissediyorlar.

Bir CHP temsilcisi böyle bir söz sarf edebiliyorsa ben de diyorum ki, *“her CHP’li evinden boynu bükük çıkar”*... Özgür Özel’e kızamıyorsanız, bana hiç kızmaya hakkınız yok!

Sadece ve sadece *“boyun eğmeyin”* demekteyiz!

25 Eylül 2015, soL Haber Portalı



لیکچر/پکس





## Ayağa Kalk... Otur... Rahat!

Erdoğan çok değişti, eskiden şöyleydi de şimdi böyle oldu demekten sıkılmıyor liberallerimiz. *"Halt ettik, halkı da aldatmış olduk"* diyememenin ötesidir bu. Değişebiliyorsa, bir daha değişebilir düşüncesini de yansıtır bu yaklaşım. Nitekim, arada fırsat bulup AKP'yi fabrika ayarlarına davet edenlere rastlıyoruz.

AKP iktidarının hiçbir meşruiyetinin kalmadığı yıllar önce söylendi bu ülkede. Söylenen, AKP'ye karşı olmanın ötesindedir. Önsel olarak sermaye düzenindeki her hükümete karşı olabiliriz; her şey bir yana, o düzeni temsil ettikleri için... Ama her hükümet için *"meşruiyeti yoktur"* diye kestirip atamayız.

Meşruiyet krizi, bir hükümetin, kendisini iktidara taşıyan hukuki ve siyasi zemin ve bu zeminin toplumsal temellerini bir kenara atması ya da bu zemindeki üstünlüğünü yitirmesiyle ortaya çıkar.

AKP iktidarı Erdoğan'ın şahsında kendisini iktidara taşıyan hukuki ve siyasi zeminle uzun süredir ilişkisini kesmiş ama yerine kapitalist düzen açısından sürdürülebilir yeni bir meşruiyet kaynağı koyamamıştır.

Koymak istemiş, bunu gerçekleştirememiştir. Boyu yetmediği gibi, halk buna izin vermemiştir.

Bu aslında Birinci Cumhuriyet'in yıkıldığı ama ikincisinin ilan edilmesine rağmen ayakta duramadığı gerçeğiyle bağlantılıdır.

Türkiye ancak AKP eliyle sonlandırılabilen Birinci Cumhuriyet'in yerine AKP'nin bile yerleşiklik kazandıramadığı İkinci Cumhuriyet arasında bir yerde havada duruyor.

Sonra da şaşırılıyor, bir adam koskoca ülkenin iç ve dış siyasetini nasıl kendi kişisel ikbali doğrultusunda belirleyebiliyor diye...

Erdoğan bir projeydi. Bu proje başarılı da oldu, hatta ona misyon yükleyenlerin beklentilerinin de ötesinde. Ancak projenin arızalarına, işi üstlenen ekibin tuhafıkları da eklenince bugünkü tıkanma ortaya çıktı.

Geldik, sokakta gazeteci dövdürerek ayakta durmaya çalışan, Cem Uzan'dan medet uman bir hükümete. Misyona filan kalmadı, bu hükümetin bir doğrultusu filan da yok artık.

Düzen muhalefetine de yok.

Erdoğan'ı geçen yıl ayakta alkışlayanların bu yıl koridora çıkmasında derin bir anlam bulabilir misiniz? İçeri girip de ayağa kalkmamayı ve alkışlamamayı tercih edenlerin bunu neden yaptıklarına ilişkin bir fikriniz var mı?

Adını koymıyorlar meşruiyet krizinin. Çünkü koydukları anda kendileri de boşa düşecekler. Eskiye dönemezler, böyle niyetleri yok zaten, ancak AKP eliyle daha doğumunda bozulan ve gerçek bir anomaliye dönüşen "yeni Türkiye"yi nerelerine koyacaklarını da bilemiyorlar.

Bu, sistemin krizidir ve şu ana kadar bu krizi yönetebilmek için geliştirilen formül AKP'siz ya da Erdoğansız AKP rejimidir. Bu saçmalığın bütün zayıf noktalarını gördüğü için Erdoğan hâlâ oradadır.

Türkiye kapitalizmi Birinci Cumhuriyet'i terk etmiştir ancak şimdi ciddi bir sürüklenme riski ile karşı karşıyadır. Erdoğan'ın projesi yerle bir olmuştur, lakin ufukta sığınılacak güvenli bir liman da yoktur. Restorasyon dediğimiz şey, kalkış ve varış noktaları haritadan silinen Türkiye gemisini yenilenmiş bir sosyal demokrasi çapasıyla yüzdürme girişimidir.

Bu bir projeden çok toplumu oyalama, zaman kazanma girişimidir.

AKP dışında Meclis'te bulunan hiçbir oluşumun Türkiye'yi ne yapacağına dair bir fikri yoktur. Erdoğan üzerine kurulu bir oyunun parçası haline gelmişlerdir ve bazen oturmakta, bazen ayağa kalkmakta, bazense küsmektedirler.

Ve bu kadar karşıt oldukları bir hükümetle ilgili olarak devri sabık yaratacağız diyememektedirler.

Erdoğan projesi bitti, yenilenmiş sosyal demokrasinin bir bütün olarak yapabileceği eni konu bir çapayla sürüklenmeyi yavaşlatmaktır.

Buradan bir şey çıkmaz. Ne çıkabileceğini sonra tartışırız.

Peki biz neyin peşindeyiz?

AKP Cumhuriyeti'ni ya da AKP Türkiye'si'ni reddederek bugünkü havadalık halinin ortaya çıkmasının en büyük nedeni olan halkımızın (evet AKP Türkiye'si'ni kabullenenlere halk demiyoruz), başladığı işi bir yere bağlaması için, Türkiye'yi eşitliğin limanına taşımak için uğraşıyoruz.

Boş hayal mi?

Tamam, diktatör karşısında ceketi ilikleyip iliklememeyi tartışmaya devam o halde!

## Seçimlerin Ardından... Sonuç?

Ergenekon'la Erdoğan işbirliği halinde... Cemaat, AKP bloğunu terk ettiği andan itibaren bunu dillendiriyordu. Ergenekon büyük ölçüde ve operasyona konu olan haliyle deli saçmasıydı lakin cemaatin iddiası pekala *“asker ile Erdoğan müttefik oldu”* diye okunabilir ve gerçeklik kazanabilirdi. Cemaat ittifakın kendine karşı kurulduğunu söylemekteydi. Benzer bir düşünce zaman zaman Kürt siyasetçilerden de geliyordu, küçük bir farkla: Erdoğan Genelkurmay'la Kürtlere karşı savaşmak için anlaşmıştı.

Her iki iddiayı destekleyen bulgular var mıydı? Vardı.

Peki solcu ne yapmalıydı, bu yeni ittifak karşısında nasıl konumlanmalıydı?

En sonda...

Genelkurmay PKK ile savaşta isteksizmiş... Suriye'de yeni çılgınlıkları engelleyen de onlarmış. Erdoğan'a muhalif olan AKP ileri gelenleriyle temas halinde, yeni bir formül arıyorlarmış. Erdoğan'ın kanlı bir oyunda askeri kullanmaya çalışmasını içlerine sindiremiyorlarmış. Bunlar da konuşuldu.

Konuşulanlarla tutarlı kimi gelişmeler yaşandı mı? Yaşandı.

Peki solcu ne yapmalıydı, bu tablo karşısında nasıl konumlanmalıydı?

En sonda...

Türkiye'deki tekелci sermayenin hallice kesimi, bazı batılı ülkelerin de desteğini alarak Erdoğan'ın etkisizleştirildiği bir AKP-CHP koalisyonuna yatırım yapıyormuş... HDP'nin de dışarıdan destekleyeceği böyle bir hükümet için asker de devredeymiş... Konuşulmasına gerek yoktu bu iddianın, kabak gibi ortadaydı.

Ortada olan, bir aldatmaca mıydı? Hayır, bizim de sıklıkla işaret ettiğimiz bu “plan” alabildiğine gerçektir.

Peki solcu ne yapmalıydı, bu plan karşısında nasıl konumlanmalıydı?

En sonda...

Erdoğan, halk desteği alabilecek tek lider olarak, güçlü emperyalist

merkezlere “ben dersimi aldım” anlamına gelecek mesajlar yollamış, içerideki ve Suriye gibi bölgesel konulardaki aşırılıkları törpülemek, AKP’yi fabrika ayarlarına döndürmek, Kürt sorununda çözüm sürecine kaldığı yerden devam etmek konusunda söz vermiş... Bunlar da yazıldı.

Yazılanlar bütünüyle çöp diyebilir misiniz? Diyemezsiniz.

Peki solcu ne yapmalıydı, bu manevra karşısında nasıl konumlanmalıydı? Şimdi...

Solcu bütün bu olasılıkları veri alan, bunlara ilişkin kendini ve toplumu hazırlayandır. Ama aynı zamanda solcu bütün bu olasılıkları elinin tersiyle iten, bir noktadan sonra onlarla ilgilenmeyendir.

Çünkü birer seçenek olarak karşımıza konan aktörler, birbirini çeliyormuş gibi gözüken senaryolar, topyekun birbirine bağımlı bir karakter taşımakta ve şaşırtıcı bir geçişkenliğe sahip olmakta. Bunların arkasındaki güçler için de aynısı geçerli. Her bir aktör ya da senaryonun belli bir sınıfsal güç tarafından desteklendiğini, olgunlaştırıldığını düşünmek de saçma. Oynak bir zemin üzerinde, izlenmesi güç bir hareketliliğe sahip tüm aktörler.

Sınırlar ise belli: Bütün bu karmaşada emekçi sınıflara yer yok ya da aynı anlama gelmek üzere her şey sermaye için!

Solcu ne yapmalıydı? Öncelikle topyekun reddetmeliydi.

Bunun yerine “baş düşman” saçmalığına kaptırdı büyük çoğunluk...

Solculuğun baş düşmanıydı aslında baş düşman saçmalığı!

Özünde pek bir fark taşımayan senaryoların her birisi zaten birer eklemlenme projesiydi. En tehlikeli düşmanın cemaat olduğunu düşünenler, en tehlikeli düşmanın Erdoğan olduğunu düşünenler, en tehlikeli düşmanın PKK olduğunu düşünenler...

Böyle gidiyordu. Böyle gidiyordu da solun ne işi vardı, sol nereye gidiyordu!

Seçimlerde sol, Erdoğan karşıtlığına yatırım yaptı. Başka her şeyi unutmaya, kabullenmeye hazır olduğunu hissettirdi. Biz “*bu solculuk değil*” dedik; yeni ittifakların, yeni eklemlenmelerin denendiğini ve illa gündeme geleceğini hatırlattık. Hiç hesaba katılmayan olasılıklara ışık tuttuk.

1 Kasım seçimleri öncesinde senaryolar üst üste bindi, Türkiye yönetilemeye eşiğine geldi, CHP ve HDP bazısı anlaşılmaz, bazısı anlamlandırılabilir nedenlerle inisiyatifli Erdoğan’a terk etti ve yeni bir sonuç çıktı ortaya.

Yeni senaryoların yazılabileceği bir sonuç. Daha doğru bir ifadeyle, bütün senaryoların yeniden yazılabileceği bir sonuç.

Sonuçta...

Baş düşmancı sol açıkta kaldı. Tek soruncu Kürt siyaseti, tek sorunu Erdoğan’ın da çözebileceğini, çözecekse onun desteklenebileceğini açık açık söylemeye başladı. Baş düşmancı sol şimdi Erdoğan’la Kürt siyasetinin arasına

kara kedi olarak girmeye hazırlanıyor belli ki...

Solun gerçek düşmanı sermaye sınıfıdır; solun tek taraflaşma zemini emek-sermaye çelişkisidir. Temel çelişki!

Solun emperyalizme ve dinsel gericiliğe karşı duruşu, yurtsever, aydınlanmacı, laisist, özgürlükçü konumlanması bu temel çelişkiye ek başlıklar değildir; bu temel çelişkiye içerilmiş, ona bağlanmıştır.

Bundan bağımsız bir Erdoğan karşıtlığı da olmaz. Olursa böyle açıkta kalınır.

Bundan bağımsız bir Kürt sorunu olmaz.

Emek-sermaye çelişkisini öne çıkarmayan, oraya basmayan bir solculuk, devrimci siyaset de olmaz.

*9 Kasım 2015, soL Haber Portalı*



## Cuma Tatili, Özgürlükler ve AKP

AKP'nin gizli bir gündemi yok, başından beri aynı yolda yürüyor. Bazen duruyor, dinleniyor. Bazen ve nadiren yediği halk tokadından sersemliyor, düşer gibi oluyor. Bazen önüne çıkan engellerin yanından dolaşıyor. Ama yol aynı yol.

Ve siz o yolda giden AKP'yi sol adımını atınca "yanındayız" diye destekliyor, sağ adımına gelince "faşist, zorba" diye yaygarayı basıyorsunuz!

Adamlar yürüyecekler, yürüyorlar da, bu yürüyüşte adımlara bakılır mı?

MHP zaten böyle, CHP ve HDP de böyle.

Cuma namazı saatlerini tatil ilan etmeye karar veren AKP'ye "*bakın bunu destekleriz ama çifte standartlı olmayın*" diye seslenmiş Demirtaş.

Sağ-sol dediğime bakmayın, adımlardan söz ediyorum, ideolojik içeriği yok; daha doğrusu AKP'nin adımlarında hiçbir zaman "sol" yok.

Lakin önemli olan bu değil. AKP gibi bir partinin icraatlarını parçalayarak, iyi-kötü diye ayırarak değerlendirmek, başlı başına bir tuhaflik. Arada gerçekten anlamlı şeyler yapabilirler. Örneğin ben sigara yasağından fazlasıyla memnunum. Ancak bu yasak nedeniyle AKP'yi desteklemek aklımın ucuna gelmez.

"*Yiğidi öldür, hakkını ver*" sözü ortada bir yiğit olduğunda geçerlidir.

AKP iktidara geldiğinden beri Türkiye'de aralarında solcuların da olduğu bir toplam, hükümete "*özgürlükleri hep kendinize yontuyorsunuz*" diye çıkışmakta. Özgürlük anlayışı arızalı olunca, sonuç da bu oluyor.

Yani ortada bir özgürlükler çuvalı var, o çuvalın içinden hep "yandaşlar" için özgürlük çıkıyor, diğer özgürlüklere bir türlü sıra gelmiyor.

Noel Baba, benim hediyem nerede!

Yahu sınıflı toplumlarda herkes özgür olabilir mi?

Bunlar geçmişte türban konusuna da "özgürlük" meselesi diye bakmış, dayanışma eylemleri düzenlemişti. Solculuk adına, özgürlük adına...

Doğru, dünyanın en saçma şeyi insanların kılık kıyafetine karışılması.

Sosyalist bir ülkede bunlarla uğraşılmayacak, evet ibadetini yapmak isteyenlere kolaylık da sağlanacak.

Çünkü, gericiliği besleyen bir iktidar, gericiliği bir silah olarak kullanan bir düzen olmayacak.

Şimdi ise uğursuz yollarında gidiyorlar ve “*şu adım iyi, bu adım kötü*” diyen sözde bir muhalefetimiz var. Dün Kılıçdaroğlu için “imam” benzetmesi yapmıştım, hakaret etmek için filan değil. Ölümü bekleyenlerin acılarını dindirmek istiyor, dolayısıyla AKP’nin adımlarını sayıyor, “iyi-kötü” diye...

Cuma namazı tatilinin özgürlüklerle bir ilgisi yok. Nokta.

Türkiye, bir ölüyle sohbet etmek isteyen bir kişinin zihnietine teslim edilmiş, hâlâ “*onu destekleriz, şuna karşıyız...*”

Ya sabır!

6 Ocak 2016, soL Haber Portalı

## “O Bildiriye Hiç Katılmıyorum Ama...”

Erdoğan'ın hışmına uğrayan akademisyenlerle dayanışmak isteyenlerin dilindeki kalıp buydu. Rahatsız ediciydi, çünkü bu ifade aynı zamanda bir “sigorta”, bir “kalkan” olarak da iş görüyordu. Şimşekleri üzerine çekmemek, linç kültüründen bir nebze olsun korunmak için söze *“bildiride yazılanlara katılmıyorum”* diyerek başlayanlar hem “demokratlıklarını” koruyor hem de “bölücü örgüt propagandası” yapmamış oluyordu!

Bu ama'lı, fakat'lı tavır alışların yaygınlaşması gerçekten de sinir bozucuydu. *“Benim de annem başörtülü ama...”*, *“ben de polis çocuğuyum ama...”*, *“ben de Müslümanım ama...”*

Konu annenin başörtüsü, babanın mesleği ya da senin inancın değildi ama söyleme gereksinimi duyuyordun, çünkü yanlış anlaşılmaq istemiyordun!

Peki, bu son bildiri için ne yapacağız?

Bildirinin arkasında duramayız, bildiriyi iktidarın tepkileriyle alakasız nedenlerle yanlış buluyoruz. Öte yandan Erdoğan'ın farklı nedenlerle o bildiriye imzasını koyan bir akademisyen toplamına ilan ettiği savaşa sessiz kalacak da değiliz.

*“Bildiriye katılmıyoruz ama...”* kalıbına mı sığınacağız?

Önce şunu kabul etmek gerekiyor. Çıkış, alternatif üretmekte geç ya da yetersiz kalındığında bu türden açmazlarla karşılaşılır. Yalnız Kürt sorunu değil, her başlıkta sözünü daha etkili hale getirmede süreci bu handikapı sürekli yaşayacağız.

Bu notu düştükten sonra söyleyeceğimiz şudur: O bildirinin temel tezi, Kürt sorununda tarafların savaş isteyenlerle barış isteyenler biçiminde oluştuğu tezi, yanlıştır. Ama'sız, fakat'sız bir biçimde yanlıştır.

Siyasi iktidarın militarist politikalara başvurusu, 12 Eylül dönemini hatırlatan uygulamaları ile “çözüm süreci” arasında bir karşıtlık olmadığını, tersine şiddet ve pazarlık sarmalının sürecin doğal iki bileşeni olduğunu

defalarca yazdık. Burada ölümleri, zorbalığı önemsizleştirmiyoruz; çatışmalar durmalıdır.

Ancak kimse kimseyi aptal yerine koymamalıdır.

Bugün sürmekte olan çatışmaların bir tarihi vardır. Eğer “son Kürt isyanı”ndan başlatacaksak, Kürtler adına eşitlik ve özgürlük talebiyle silaha sarılınması söz konusudur. Burada taraflar barıştan yana olanlarla savaştan yana olanlar şeklinde tanımlanabilir mi?

Hayır.

Burada kabaca üç taraf vardı. Kürtlerin eşitlik ve özgürlük talebini meşru görmeyenler; Kürtlerin eşitlik ve özgürlük talebini ve bu talebin ortaya çıkardığı gündelik pozisyonları her şeyin üstünde görenler; Kürtlerin eşitlik ve özgürlük taleplerini ulusal değil sınıfsal bir eksene yerleştirerek, Türkiye’nin toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak görenler.

Bugünkü tıkanmanın kaynağında, bu sonuncu tarafın, bizlerin zayıflığı gelmektedir. Ve tıkanma savaş-barış ikileminde aşılmaya çalışılmaktadır. Aşılamaz.

“Barıştan yanayım” demek ezberimiz olmuş. Barıştan yanayız. Ancak bu birçok örnekte bir şey ifade etmiyor.

Kürt sorununda artık tartışılması gerekenler tartışılmalı.

Örneğin bildiride şu denebilirdi: “AKP ile PKK arasında yapılan görüşmelerde varılan mutabakatın şu maddeleri ihlal edilmiştir. Bugünkü çatışmalar bunun sonucudur.”

Bu denemiyor, çünkü varılan mutabakatın ne olduğu tam olarak açıklanmadı, açıklanmıyor da. Peki, o zaman, Türkiye’nin bütününe ilgilendiren bir konuda “masaya oturulsun” demenin anlamı ne? Taraflar neyi tartışacaklar?

Kim neyi temsil ediyor?

Dolayısıyla bildiri yandaşların ve bir kısım liberallerin iddia ettiği gibi “tek tarafa vurduğu” için değil, içeriksiz olduğu için yanlış. “İnsanım diyen ses çıkarmalı” evet ama bugünkü bölge tablosunda ve AKP’li yıllarda yaşadığımız “çözüm” pratiklerinden sonra fazlasıyla saf ve temelsiz kalmıyor mu?

Uzun süre geçti artık. Akademisyen, aydın “içerik” katmalı. Örnek olsun, “Kürtlere özerklik tanınmalı” bir içeriktir. Yanlıştır-doğrudur ayrı ama bir şey söylemektedir. “Silahlar sussun”dan ibaret bir tavrın inandırıcılığı yoktur. AKP gibi yıpranmış bir iktidarın ağızında dahi “hangi ülke silahlı bir örgüte göz yumabilir ki” sorusunun ikna ediciliğinin yüksek olduğu bilinmelidir.

“Ee, ama hükümet sözünde durmadı.”

Peki, söz neydi?

Yeri geldiğinde AKP’yi destekleyen, yeri geldiğinde ona savaş açan; emperyalist ilan ettiği ABD’yi üç gün sonra “stratejik ortak” diye niteleyen Kürt

siyasetinin AKP'yi söz tutmamakla suçlamasının da etkisi sınırlı.

Çünkü bir taraf sözünü tutmuyorsa diğer tarafta söz birbirini tutmuyor.

Şu da bir "aydın" tavrıdır: *"Silahlar sussun çünkü bu çatışmalar Türkiye'de hangi etnik kökenden gelirse gelsin, emekçi halkın gerçek sorunlarının üzerini örtüyor, ortak çözüm yollarını kapatıyor."* Çünkü burada bir doğrultu var, bir fikir var.

Dolaşıma çıkan bildiriye çok önemsemediğimden değil bu kadar uzatmam. Ancak Erdoğan önemsemek istedi, önemsenmesini istedi. Bir dizi neden geliyor aklıma. Belki de bu eksen hem savaşırken hem de masada işine geliyor AKP'nin. Mücadelenin savaş isteyenlerle barış isteyenler arasında olduğu tezi AKP'ye çok yaradı şimdiye kadar.

Ergenekon'da temel tez buydu. Kürtlere karşı savaş bilerek tırmandırılmış, böylece savaşçı bir klik Türkiye'yi vesayet altına almıştı. Neredeyse özür dile-di yandaşlar Öcalan'dan. Şimdi ise savaşçı klik PKK içinde.

Aynı hikâyenin değişik versiyonu. Bu hikâyeyi zamanında beğenmeyecektin!

Yakında yine masa kurulacağı söyleniyor. Belirtiler de bu doğrultuda...

Peki, o zaman ne diye bildiri çıkarılacak?

*"Anlaşmaya uyulsun."*

Anlaşma ne?

Erdoğan'ın başkanlığı örneğin...

Tartışacaklar ya! Anlaştılar diyelim. Başkanlık, AB Yerel Yönetimler Şartnamesi'nden hareketle adı farklı formüle edilmiş bir özerklik.

Tarihsel mutabakat denecek. Türk-İslam-Kürt sentezi.

Biz buna "hayır" dediğimizde barış karşıtı mı olacağız!

İçeriksiz her tutum boşa düşer. İmzacı aydınların arasında ne yaptığını çok iyi bilenler vardı. Zaten devamını onlar getirdi, mesela Baskın Oran!

Bir de iyi niyetliler var. Bir şey yapamıyorum, bari imza vereyim.

Onlar imza verdiler, adamsa emir verdi. Bu sefer başkaları imza verdi, ilk imzacıları korumak için.

Buradan bir şey çıkmaz. Buradan AKP'ye karşı yeni bir isyan da çıkmaz. İçerik yok.

Örnek olsun, dinselleşmeyle ilgili ne düşünülüyor? Alın size fazlasıyla somut bir başlık.

Yoksa barış olsun, çözümün imza töreni de Saidi Nursi anıtının önünde yapılsın, razı mıyız?



# Erdoğan Türkiye'sinde Vicdan Yarıştırmak

*“Biraz da Kürtlere dönük katliamlardan söz etseniz...”*

*“Bu ülkede gericilik var”* dendiğinde aynı tepki, ekmek kavgasındaki işçilerin her gün kaza adı altında beşer-onar öldürülmesinden söz edilince aynı tepki...

Acıyı, ızdırabı ölçmüyoruz. Duyarsız filan da değiliz.

Ancak hâlâ anlaşılmadıysa artık zamanıdır, Kürt sorunu diğer sorunlardan bağımsız ve çözümünü için her şeyin meşru olduğu bir başlık olarak tarif edildiğinde, sorun çözülmediği gibi, ülkenin bütün dinamiklerinin üzerine koyu bir gölge gibi iniyor.

Nedenleri, sonuçları, araçları, hedefleri örtülü, özellikle son 15 yılda birçok bilinmeyi ve bu anlamda epeyce bir bilineni olan Kürt sorununda çözüm arayışını sadece “vicdan” a sıkıştırıp, insanları taraf olmaya zorlayanlar inandırıcılıklarını da yitiriyor.

“Şimdi savaşıyoruz” la “şimdi barışıyoruz” arasındaki geçişkenlikler, savaşa ya da barışa destek olması istenen kesimleri kişiliksizleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda onları soruna yabancılaştırıyor da.

Bugün olan budur.

Yaşananlara sessizlik yalnızca korkuyla, manipülasyonla, duyarsızlaşmayla açıklanamaz. Türkiye'nin batısında milliyetçi-şoven duyguların teslim almadığı ciddi bir kesim, Kürt sorununda kimseye güvenmiyor, gerçekte yalanın iç içe geçtiğini seziyor, aldatıldığını düşünüyor.

Evet, yaşananlara tepki vermek için korkunun, önyargıların aşılması gerek; bunun içinse eşiği atlatacak bir enerji. Ama işte o enerji Kürtler adına siyaset yapanların 15 yıl boyunca AKP ile sürdürdüğü dansın uzamasıyla buhar oldu, gitti.

Bu söylenenler toplumsal düzlemde geçerli.

Siyasal düzlemdeyse işler daha da karışık.

Solun “vicdan” dan tamamen arınarak siyaset üretmesi mümkün değil.

Şehirler bombalandı, insanlar katledildi, yaralılar ölüme bırakıldı, daha önce de tanık olduğumuz rezil ve vahşi yöntemlerle zorbalık ve işkence yapan timlerden kahraman yaratıldı. Buna ses çıkarmanın, itiraz etmenin elbette türlü yolları var.

Ancak hiçbir zaman yeterli olmaz. Birincisi, bu zalimliği durdurmak için Türkiye’de dengeleri değiştirecek bir güç olmak gerekiyor. İkincisi, bütün ülkeye yalnızca Kürt sorunu üzerinden bakanlar için Türkiye solu zaten 30 yıldır kör, duyarsız, bencil ve milliyetçi.

Ve zaman zaman bol keseden savuran bazı liberal aydınların da ortaklaştığı gibi vicdansız!

Peki nedir vicdan?

MİT ile siyaset mühendisliği yapılmasını sineye çekmek midir vicdan?<sup>28</sup>

AKP’nin en gerici, en zalim aktörlerine arka çıkıp onları savunmak, diktatörü kurtarmakla övünmek midir?

Sola devletle birlikte ayar vermek midir?

Yoksa Haziran Direnişi’nde, yani milyonların kalkışmasında Erdoğan’a ve Fidan’a dönük komplo keşfedip buna karşı önlem almak mıdır vicdan dedikleri?

Vicdandan söz edilecekse, Erdoğan’a bugünkü savaşı politikalar için güç ve onay verenlerin kapısına dayanılmalı.

Doğru, olan Kürt halkına oluyor. Ancak ne yazık ki, Türkiye’deki siyasal güç dengeleri, bugün Kürt siyasetinin savaş-barış sarmalında istediği gibi sürdürdüğü karmaşık ve karanlık politikaya onay ve destek vermeden Kürt halkıyla dayanışmayı ciddi ölçülerde sınırılıyor.

Aslında bu sıkışma bilerek yaratılıyor.

Çünkü vicdanın ötesine geçtiğinizde, azıcık siyaset cephesinden baktığınızda AKP ile işbirliği pratiği var, pazarlıklar var, hükümetle girilen gerici yarış var, Amerikancılığa geçit var, sermaye egemenliğine övgü var.

Gerçi bunların hiçbirisi solun bir kesimi için artık değer taşımıyor. Değerli olan herhalde şu: *“Verin ne istiyorlarsa, milletvekilliği, belediye başkanlığı...”*

Milletvekili olmak için yanıp tutuşanlardan tek bir ses yok. İmralı tutanaklarında gerçekten çarpıcı, düşündürücü onlarca “itiraf” var, kimsenin umurunda değil. Bari şu *“verin milletvekilliğini...”* sözleri insanın haysiyetini harekete geçirir diye düşünüyorsunuz, o da yok!

Pardon, haysiyet önemli değil, önemli olan vicdandı.

Tutanaklar AKP’yi zor durumda bırakmak için yayınlanıyor, belli. Bir de *“MİT’le iş çeviriyorduk şimdi düşman ilan edildik”* demek için... Destekçi solun ne hale dönüşeceğini kimse düşünmüyor, onların kendilerini düşünecek

hali bile kalmamış nasılsa...

Ya vicdanları?

Vicdan yetmiyor diktatörü ve onun arkasındaki güçleri alt etmek için.

Çünkü vicdan zayıf düştü, bu kadar ilkesizliğin, bu kadar kirliliğin ortasında.

Vicdan baş edemiyor diktatörle çünkü bir Türk milliyetçileri bir Kürt milliyetçileri Erdoğan'a hayat öpücüğü verip durmakta.

Vicdan işe yaramıyor çünkü bundan sadece on-on beş yıl kadar önce sağcıların bile ürktüğü Amerikancılık yaftasından artık solcular dahi rahatsız olmuyor.

Vicdan etkisiz kalıyor çünkü Türkiye'de gerçek direnç noktalarından birisi olan aydınlanmacı-laik birikime saldıranlar arasında yaygın biçimde Kürt siyasetçileri de var.

Vicdansız solcu olmaz, bugün artık vicdanla hiçbir şey olmaz.

Her gün denizlerimizde onlarca çocuk ölüyor. Diktatör bağırıp duruyor "ey dünyaa.... sessiz kalma"! Sessiz kalınca vicdansız oluyorsunuz.

Ya da vicdan filan yapıp kendinizi ve başkalarını kandırıyorsunuz.

Nasıl olacak, herkes evine bir Suriyeli mi alacak? Yoksa Ege'de sığınmacı nöbetleri tutmaya mı başlayacağız, denize düşenleri kurtarmak için?

Bu düzene, bu düzenin şu anda somutlandığı siyasi iktidara karşı emeğin kurtuluşundan yana, aydınlamadan yana, bağımsızlıktan yana mücadele etmeyen vicdanını mümkün değil rahatlatamaz.

Biz Türk, Kürt bütün insanlarımıza, bölge halklarına borçlandık. Bu borcun zaten vicdan rahatlatarak ödenmesi asla mümkün değil.

Ya da vicdanınız varsa, bu düzene isyan bayrağı açarsınız!

*14 Şubat 2016, soL Haber Portalı*



## Çipras, Abdullah Gül, İttifaklar ve Lenin

İzmir'e geldi, 95 yıl aradan sonra bir Yunanistan Başbakanı olarak. Kimse Çipras'ı karşılamadı, kimse heyecanlanmadı, kimse haber değeri bile görmedi. Çok değil bir yıl kadar önce CHEpras'tı o, "bizim çocuk"tu, hükümeti "devrim gibi"ydi ve biz hiçbir şeyi beğenmiyorduk.

Davutoğlu'nun yanında gülümseyip durdu, "ay ne sevimli" diyen de olmadı, kıravat da takmamıştı yine hâlbuki. Davutoğlu çok sıkı korunuyordu, protestolardan ürküyordu; 8 Mart'tı üstüne, İzmirli kadının hışmından kaçıyordu. Çipras rahatsız değildi bundan, alışkındı Atina'dan ve artık halk içine pek çıkamamaktaydı. İşçi direnişleri, yürüyüşler sırasında Syriza bakanları pek ortalıkta gözükmüyor, bazı fabrikalarda parti temsilcileri tartaklanıyordu.

Dünyanın bütün Syrizacıları birleşmemiş, Çipras'ı yalnız bırakmıştı. Bir yıldı satıvermişlerdi anlayacağınız.

Biz hiçbir şeyi beğenmiyorduk.

Beğenen beğenmiş, sonra bir kenara atmıştı.

Kapitalizm bir tüketim toplumu yaratıyor, siyasetçiyi de böyle kullanıyordu. İnsanlar umudu satın alıyor, kısa sürede fos çıkıyor, malın tapon olduğu anlaşıyor ve hemen yenisi (ya da eskisi yeniden) piyasaya sürülüyordu.

Biz hiçbir şeyi beğenmiyorduk.

Diktatörün karşısına kimler çıkarılmamıştı ki? Abdüllatif Şener, Mustafa Sarıgül, Fethullah Gülen, Kemal Kılıçdaroğlu, Selahattin Demirtaş, Bülent Arınç, Abdullah Gül...

Beğenmiyorduk.

Ama her defasında popüler kültür kazanıyordu. İnsanlar inanmak istiyordu, kolay yoldan kurtulmak istiyordu, kahramanların peşine takılmak istiyordu.

Beğenmiyor, işin gerçeğini anlatıyorduk.

Geniş bir kesim diktatöre bağlamıştı geleceğini, sırtını; bu bağ çözülmedikçe diğer geniş kesimin arayışı paniğe dönüşüyor, daha kolay kapılıveriyordu önüne çıkarılan seçeneklere.

Sabır işçiliği devrimcilik.

Ama bir de işin, daha doğrusu her şeyin gerçeğini bilenler vardı goygoycular arasında. Çıpras rüzgârı eserken azıcık sıkıştırdığımızda *"hocam biz de biliyoruz bunları, ne yapıyorsak taktik icabı..."* demeye getiriyorlardı.

Türkiye'de ne çok taktik vardı ve biz hiçbir şeyi beğenmiyorduk.

Taktik icabı Erdoğan'ı desteklemişti devrimci taktisyenler; askerden kurtulmak için. Askerden kurtulmak ne anlama geliyordu, şimdi kurtuldular mı sorusunu sormadan Erdoğan'dan kurtulmak için taktikler geliştirilmeye başlandı. Bir ara MHP bile dahil edildi bu taktiklerin içine...

Şimdi umudumuz Abdullah Gül.

CHP taktik icabı Gül'ü tercih ediyor Erdoğan'a. Cemaat *"hadi biraz canlan, arkandayız"* demekte aylardır. PKK ise hiç lafını sakınmadan *"seninle anlaşabiliriz"* deyiverdi.

Bütün bunlar taktik icabı.

Herkes birbirini kullanmak istiyor. AKP liberalleri, liberaller AKP'yi; HDP solu, sol HDP'yi; AKP ulusalcıları, ulusalcılar AKP'yi; cemaat CHP'yi, CHP cemaati.

İşte bu noktada açık ve seçik olarak bize devrimci taktisyenler tarafından söylenen şuydu: *"Devrim diyerek, sosyalizm diyerek siyaset yapılmaz. Siyasetin merkezinde ittifaklar vardır. Siz kendinizle bir ve aynı olanlar dışında herkes-ten uzak duruyorsunuz, hiç şansınız yok."*

Sonra diyorlardı ki, peşine takıldığımız aktörlerin ne mal olduğunu biliyoruz ama bizden bağımsız geniş bir kesim onlara inanıyor. Onları yalnız bırakmamak, hayal kırıklığına uğradıklarında yanlarında durmak gerek. İşte o zaman kitlelerin gönlünü kazanabiliriz!

Taktikle başladık, geldik felsefi bir soruna...

Felsefe paralamadan önce Yunanistan'da insanların hâlâ Çıpras'a oy vermelerinden hareketle şunu söylemeliyiz: Hayal kırıklığı her zaman doğruya, iyiye, güzele yöneltmez. Syriza'nın tabanında bir daralma var, ama bugün beş Yunanlıdan en az biri Çıpras'a oy verecek, inanmasa da. Çok kızanların bir bölümü ise ırkçılara ya da Yeni Demokrasi'ye yönelmiş durumda.

Çünkü umudu satın almış ve tüketmişlerdi.

Daha küçük bir bölüm ise Yunanistan Komünist Partisi'ne yaklaştı. Tek başına kalmayı ve bir avuç yoldaş parti dışında dünyanın hakaretini yemeyi göze alarak doğruları söyleyen partiye...

Şimdi daha derin meselelere geçebiliriz:

Sosyalizm mücadelesinde cin fikir, parlak buluşlar gündelik-basit manevralarda işe yarar. Ancak iş geniş kitleleri, toplumsal sınıfları, sınıflar mücadelesinin genel seyrini ilgilendirmeye başladığı andan itibaren cin fikirler köylü kurnazlığına dönüşür ve zarardan başka bir sonuç vermez.

*“Peşine takıldığımız aktörlerin ne mal olduğunu biliyoruz, ama bizden bağımsız geniş bir kesim onlara inanıyor. Onları yalnız bırakmamak, hayal kırıklığına uğradıklarında yanlarında durmak gerek. İşte o zaman kitlelerin gönülünü kazanabiliriz”* türünden bir değerlendirme, bir parti akli değildir; bir kişi ya da küçük grubun fantezisi olabilir ancak.

Bugün kendisine solcuyum diyen hemen bütün öbekler, buna CHP'nin kanatlarını ve HDP'yi de katıyorum, “asıl hedef”e iman ettiklerini ya söyleyecek ya hissettireceklerdir. Asıl hedef devrim olabilir, sosyalizm olabilir, ne bileyim bağımsız devlet olabilir. Herkesin dünyası farklı.

Ama bu hedef gizlenmiş, örtülmüş ve bir üst akıla emanet edilmiştir. Ondan sonrası tufan!

İstedğini yapabilirsin artık. Çünkü o üst akıl sağlama alınmıştır.

Şimdi... Kendimiz açısından durumu değerlendirelim. Bir öncü parti, daha somut konuşalım, Lenin'in geçen yüzyılın başında kapitalizmin başına sardığı tipte bir parti de, kendi tarihsel misyonu ile siyaset pratiği arasındaki gerilim, açı üzerine kurulmuştur. İşçi kitlelerinin siyasetle kurduğu bağ ile sınıfın öncü partisinin hedefleri arasında birebir çakışma olmaz.

Ancak... Lenin'in siyaset felsefesinde hiç “aldatmak”, kendi misyonlarını gizlemek yoktur; dahası, kendi hedefleriyle gündelik pozisyonlar arasında açık-belirgin bir doğrultu ortaklığı vardır.

Köprüyü geçinceye kadar ayağa dayı demek, devrimci siyaset kültürüne yabancıdır.

Evet, Lenin bir ittifak ustasıydı, lakin müttefiklerini “düşmanımın düşmanı” anlayışıyla belirlemedi. İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde, hareketin bağımsız karakterini yok etmeyecek, tersine güçlendirecek ve nihai hedefi yaklaştıracak öznelerden seçti.

Şöyle bir şey yoktu yani: Sol umudunu Kürt siyasetine bağlamış, Kürt siyaseti kendi mantığı içinde Abdullah Gül'e göz kırpmış, sol da Kürt siyasetine tutunduğu için Gül'e alıcı gözle bakmaya başlamış, en azından empati geliştirmiş, sesini kesmiş.

Buna ittifak politikası denmiyor.

Ne deniyordu?



# Kendi Söylediğine İnanmayanların Karşısına İnançla Çıkmak

AKP demokrasi ve özgürlük getirecekti, yıl 2002. İnanıyorlar mıydı buna, yoksa çok mu uyanıklardı? Liberaller, ılımlı solcular, ultra radikal devrimciler... Hayır buna inanmıyorlardı, düpedüz hesap yapıyorlardı. Kendilerine inanmayanlar neden başkalarına inansın ki! Kullanışlı aptal olup olmadıkları ayrı bir tartışma ancak siyaseten gerçekten uyanıklıktı yaptıkları, cin olmadan adam çarpmak, köylü kurnazlığı da denebilir. AKP orduyu geriletecek, bunların bir bölümü boşalan alana yerleşecek, bir bölümü ise zayıflayan devlete devrimci darbeler indirecekti. Yok, inanmıyorlardı AKP'ye...

Ergenekon, ardından gelen Balyoz filan, değişen bir şey yoktu. Kontrgerilla'nın yeniden yapılandırılacağını biliyorlardı, AKP'ye hiç inanmıyorlardı ama bir bölümü 12 Eylül'deki devlet şiddetinin intikamının alındığını düşünüyor, bir bölümü "sivilleşme" den pay istiyor, bir bölümü ise kolay yoldan başka tür-lüsüne inanmadıkları bir "devrim" e yaklaşma hayalleri kuruyordu.

Tunus, Mısır gibi ülkelerde halkın yolsuzluk ve yoksulluğa karşı öfkesi kısa sürede emperyalistler tarafından "Arap Baharı"na dönüştürüldüğünde de aynısı oldu. Hillary Clinton *"bu bir devrim"* diyordu, liberaller *"bu bir devrim"* diyordu, devrimci radikaller *"bu bir devrim"* diyordu ama bunun bir "devrim" olduğuna hiçbiri inanmıyordu. Devrime inanmıyorlardı zaten, önemli olan azıcık değişim, azıcık hareketti. Emperyalist projelere göbekten bağlı liberaler zaten mutluydu, diğerleri ise kendi küçük dünyalarını Arap halklarının sırtından büyütme derdindeydi. Syriza Yunanistan'da yükselişe geçip hükümet olduğunda da bunun bir devrim olduğuna kimse inanmadı. Ama liberaller ve bir kısım sol "başardık" dedi. Yunan sermayesinin sözcüsü gazeteler de aynı çığlığı attı: Başardık! Yunan sermayesi inanıyordu, "bizimkiler" in ise inancı yoktu ama bu tür şeylere tutunmaktan başka çaresi de...

İnanmadılar, başkaları tarafından kandırılmadılar. Kandırdılar. Kendilerini ve başkalarını.

Peki şimdi ne oluyor?

AKP ikiye bölündü. Reisçiler ve Fetocular.

AKP'nin meşruiyeti çok sorgulanıyordu. Cemaat öyle gayri meşru, sinsî, kanlı bir hamle yaptı ki, Erdoğan'a yeni bir meşruiyet kapısı açtı. Şimdi bu kapının açık kalması için kuyruğa girenler var. Liberaller azıcık kenara çekildi, yerlerini başkaları doldurdu. İlimli solcular ve "radikal devrimciler" çok değişmiyor, onlar her zaman hazır. AKP'ye inanmıyorlar, Erdoğan'a hiç. Ama o kapının açık durması gerek.

Kimi cemaatten intikam alıyor. 12 Eylül mağduru devrimcilerin yerini, "FETÖ" mağduru ulusalcılar aldı. Mağduriyet gerçek, bunun hesabını sorma arayışı sonuna kadar meşru, buna indirgenmiş siyaset ise kesinlikle yanlışla sürükleyiciydi.

Kimi Erdoğan'a kapıyı açık tutarak Türkiye'nin batı ittifakında kalmasını garanti ettiğini düşünüyor. Bakmayın siz Avrasya, Rus-Çin eksenî edebiyatına. Türkiye'de siyaset erbabının "solcu"ların bir bölümü dahil olmak üzere, neredeyse tamamı ABD-Almanya-Fransa-İngiltere dörtlüsünden uzak bir dünyada yaşayamaz, ölür!

Kimi kapının önündeki nöbet sayesinde Erdoğan'ın iplerini elde tutabileceğini, en azından onun büsbütün özgür kalmasını engellemeyi, buradan da sistem içinde daha fazla ciddiye alınmayı hesaplıyor. CHP'de ikna olanların tamamı bu fikirde.

Kimi ilkelerle, devrimci ideallerle işi kalmadığından yeni dengeler içinden "hareket" yaratmaya çalışıyor. Yenikapı mitingindeki<sup>29</sup> kitleyle iletişim kurmaktan söz eden mi ararsın, Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'a kapıyı ne zaman açıp ne zaman kapatması gerektiğini fısıldayarak devrimci siyaset yapmaya kalkan mı...

Bunlar ne Erdoğan'a ne de kendi politikalarına gerekçe yaptıkları argümanlara inanıyor.

İnanıyormuş gibi yapıp yola devam ediyorlar.

Erdoğan'ın büyük bir emperyalist operasyonu yenilgiye uğrattığını söyleyenler de aslında buna inanmıyor. Bir emperyalist operasyon var, bu açık ama herkes bu operasyonun başarısızlığında belirleyici faktörün Erdoğan olmadığını ve onun asıl derdinin kendi kişisel kurtuluşu olduğunu biliyor. Lakin Erdoğan'ı desteklemek için bundan daha afili bir gerekçe üretilemezdi: Emperyalist planları bozdu!

<sup>29</sup> 15 Temmuz darbe girişiminden hemen sonra 7 Ağustos 2016'da Yenikapı'da düzenlenen ve AKP ile CHP'yi yan yana getiren miting. – Editörün notu.

Başkaları Erdoğan'ın çok ama çok güçlendiğini söylemeye devam ediyor. O kadar güçlenmiş ki, denetlenmezse durum çok vahim hale gelirmiş. Böylece aslında pek zayıflamış olan Erdoğan'ın gölgesinde pozisyon kapmaya çalışmak, oluyor size Erdoğan'ı dizginlemek!

Emperyalist ülkelerin Erdoğan'a operasyon çekebileceğini yıllardır görmek istemeyen, emperyalizmin şimdiye kadarki "renkli devrim" denemelerini nendense önemsemeyenler darbeyi Erdoğan'ın kendi kendine yapıp sonra da üste çıkmaya çalıştığını ima etmekten vazgeçmiyor. Buna kendileri de inanmıyor ama söyledim ya, inanmıyorlar zaten hiçbir şeye ve kendi kendine darbe yapan Erdoğan'a karşı en geniş cephenin kurulması gerektiğini söyledikten sonra Erdoğan'la işbirliği yapmaya çalışanların içinde erimeyi göze alıyorlar.

Durum budur ve bu nedenle şimdi "*inanın devrime, sosyalizme, insanlığın eşitlik-özgürlük arayışına*" demek çok daha önemli hale gelmiştir.

*12 Ağustos 2016, Boyun Eğme Dergisi*



# Cumhuriyet Meşrudur. Nokta!

On kişilik bir topluluksunuz, bir adada tamamen tecrit edilmiş bir biçimde yaşamaya çalışıyorsunuz. İçinizden biri sizi özel güçlerle donatıldığına, hepinizden farklı olduğuna ikna etmiş. Dokuzunuz ona saygı gösteriyor, bir dediğini iki etmiyorsunuz. Bütün gün dolanıp meyve topluyor, saatlerce balık peşinde koşuyorsunuz. “Özel” kişi keyfince yatıyor, eğleniyor diğerlerinin getirdiği yiyeceklerle tıkindıktan sonra artıkları size dağıtıyor. Yüzde doksan giderek bitkinleşiyor, zayıflıyor.

Sonunda içinizden biri dayanamıyor ve “özel” şahsiyete dikleniyor, “yeter” diyor. Yalnız. Geride kalan sekiz kişi isyan edene tavrı alıyor, onun karşısına dikiliyor, hatta dışlıyor, kurulu düzenin bozulmasını istemiyorsunuz.

Günler geçiyor, hayat dokuzunuz için iyice çekilmez hale geliyor. İsyancı inat ediyor, gözüne kestirdiği birkaç kişiyi ikna etmek için uğraşüyor, sonunda beceriyor da. Kafayı çalıştırıp “özel” şahsiyeti zayıf bir anında deviriyorlar, sizse öfkeli ve şaşkın bakışlarla başkaldıran üç kişiye karışmıyor, olanları izlemekle yetiniyorsunuz.

Cumhuriyete geleceğiz...

AKP Türkiye'si kendi “solcu” tipini de yarattı, bir yandan isyancıya övgü düzen, onu fetişleştiren, ondaki gelişkin ahlaki sahiplenen beri yanda adadaki sekiz kişinin tavrında saygı gösterilmesi gereken bir halk tercihi yattığını ileri süren bir zihniyet bu. İsyan pek güzel ama halktan kopuk!

Devrim iyi ama halka rağmen!

Oysa on kişilik adamızda bir kişinin dahi bu adaletsizliği ortadan kaldırmak için ayağa kalkması meşrudur.

Bugünün kapitalist toplumlarıysa öz itibarıyla aynı adaletsizliği üretmekle birlikte son derece karmaşık mekanizmalar oluşturmuş, insanların gözlerine perde çekmiş, zihinlerini bulandırmış, gerçekleri ters yüz etmiştir.

Kurulu düzene karşı kestirme girişimlerin aptallıkla, çocuklukla, maceracılıkla tanımlanması, kapitalizmin kahrolası-yıkılası bir toplumsal sistem

olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Buradaki mesele, on kişilik bir adada adaletsizliğin son derece sınırlı olan ve kolayca yok edilecek olan meşruiyetinin kapitalizmde ciddi bir direnç kazanmış olmasıdır. Ciddi ama neredeyse tek bir alana sıkışmış olarak...

Meşruiyet, kritik bir sözcüktür.

Meşruiyetini gereken ölçüde yitirmeyen hiçbir iktidar yıkılmaz, iktidarın meşruiyet kaybını kendi lehine çevirmemiş, yani meşruiyet elde etmemiş hiçbir devrimci hareket başarıya ulaşamaz.

Meşruiyeti ölçmek için tek, hatta temel kriter seçimler değildir.

On kişilik adamızda tek kişinin egemenliğinin meşruiyeti son derece kırılıp gandır. Bir kişinin hamlesi ilk başta sonuçsuz kalmış ama o düzenin meşruiyetini zayıflatmış, sonrası gelmiştir. Bir sandık kurulsaydı, adaletsizliğin sürmesi için oy kullanacak kişiler, meşruiyeti ortadan kalkan bir hiyerarşi yerle bir olurken kıllarını kıpırdatmamıştır.

Günümüzde, hemen bütün kapitalist ülkelerde sandığın fetişleştirilmesi ve tek meşruiyet kaynağı olarak kutsanmasının arkasında on kişilik adamızda yalın haliyle gördüğümüz gerçek yatmaktadır. *"Bu kadar adaletsizliği, haksızlığı, zorbalığı, kiri, yalanı ancak halk bunlarla birlikte yaşarsa sürdürebiliriz"* düşüncesi eskidir ama meşruiyeti sandığa daraltma fikri zaman içinde, adım-adım, korka-korka gelişmiş ve bugün bayağı bir fetiş haline gelmiştir.

Çünkü bugün dünyanın efendileri olan tekelci patron sınıfı diğer başlıklarda tamamen havlu atmıştır.

Haklılık bir meşruiyet kaynağıdır örneğin. Böyle bir iddiaları yok. İyilik bir meşruiyet kaynağıdır. Geçiniz. Güzellik, gelişkinlik... Nerdeee!

Bunların bütünüyle öznel kriterler olduğunu ileri sürenler ahmaktır. Mitterand ve Sarkozy, ikisi de Fransız emperyalizminin dünyanın başına bela ettiği siyasetçilerdir, birinin birinden daha fena olduğunu söylemek çok zordur ama Mitterand Sarkozy'ye göre daha gelişkindir ve eğer bu günümüzde emperyalist dünyada bir şeye yarasaydı, Sarkozy denen münasebetsiz sahneye mümkünü yok çıkamazdı.

Clinton ile Trump'ın en ahmak Amerikalının nezdinde dahi pek itibarı bulunmuyor ama aynı Amerikalıyla birlikte, daha uyanık olanları da sandıktan çıkacak olan Clinton'a veya Trump'a saygı gösterecek!

Sihirli kutu!

Evet bugünkü dünya sistemi kendini sandığa hapsetmiştir. Bu Türkiye'de de geçerlidir.

Bakın Kolombiya'da, birçok açıdan sorgulanabilecek olan bir barış anlaşması, FARC gerillaları ile ABD destekli devlet arasındaki savaşı sona erdiren anlaşma, halk oyuyla reddedildi. Anlaşmaya karşı çıkanlar anlaşmanın

halkın çıkarlarına aykırı olan yönlerine itiraz etmediler; düpedüz sağcı, milliyetçi, faşist propagandadan etkilendikleri için “hayır” oyu verdiler. Düşündürücü bir rezillik.

O halde...

Dünyada eşitlik arayışının sırtını dayayabileceği kriterler bellidir: Haklı olmak, iyiyi ve gelişkin olanı temsil etmek, bilimi-aklı-sanatı-doğayı savunmak. Sandığa daralmış meşruiyetin karşısına bunlarla çıkmak.

2016 yılından 1923 yılına baktığımızda yine aynı şey.

Türkiye’de cumhuriyet kendisini asla taşıyamayacak bir sınıfı iktidara taşımış olsa da meşrudur. Evet, Türkiye’de, adı üzerinde, burjuva devrim süreci, yoktan yaratmasa da, son derece zayıf bir kapitalist sınıfı güçlendirip bu ülkenin hâkimi haline getirmiş olsa bile bir ilerlemedir.

Cumhuriyetin tek sonucu, kapitalist Türkiye değildir. Cumhuriyetle birlikte toplumda “geçerliliği” olan değerler sisteminde iyiden, haklıdan, güzelden, gelişkinden yana büyük bir sıçrama kaydedilmiştir. Soyut değildir bu sıraladıklarım, sınıflar üstü bir değerlendirme hiç değildir. Bu sıçramanın tarihsel olarak sömürücü sınıfların lehine mi, ezilenlerin lehine mi sonuç doğuracağını peşin yanıtı yoktur. Bugün dahi, tarihimizdeki ileri doğru hamlelerin sadece ve sadece burjuvaziye yazdığını, sonuçta bugün AKP gibi bir olguyla karşılaştığımızı söyleyerek bu hamlelere dudak bükülemez.

Mücadele sürüyor.

İşçi sınıfı kurtuluş mücadelesinde yüzünü geri olana dönerek, tarihsel ilerlemeyi yok sayarak asla yol alamaz. Ve aynı işçi sınıfı insanlığın kazanımlarını kapitalizmi devirme sorumluluk ve iradesini göstermeden taşıyamaz.

Burjuvazi bir dönem ileri olanı temsil etmenin meşruiyetiyle egemenliğini pekiştirdi, sonrasında çürüdü, gericileşti ve bugünlerde meşruiyetini sadece ve sadece sandıkta görüyor.

İnsanlığın geleceği emekçi halkın ileri olanı temsil yeteneği kazanmasıyla kurtulacak. Meşruiyet kaynağımız oradadır.

Türkiye’de cumhuriyetin kuruluşu her açıdan meşrudur. Nokta. Sandıktan çıkmadı. Nokta. Sandıktan çıkamazdı. Üç nokta...



## Yirminci Yüzyılı Geri Getirmek...

Hürriyet'in manşetiydi *"Yirminci yüzyıl şimdi bitti"*; Fidel Castro'nun ölümünün ardından. İlk gençlik yıllarımdan beri bu gazete bende özel bir tikinti yaratmıştır; bir tür resmi gazetedir, egemen ideolojinin güçlü sesidir, her zaman devletlidir ve şaşmaz bir biçimde komünizmle mücadelenin amiral gemisidir.

Kıt akıllıların düzeninde sermayede ne kaldıysa artık, Hürriyet, sahibinden bağımsız bir biçimde, o aklın temsilcisidir.

*"Yirminci yüzyıl şimdi bitti"* başlığı, bugünkü dünyayı kabullenmeyenlere *"şimdi hapi yuttunuz"* sataşmasını da içeren iğrenç bir ideolojik saldırı olarak görülmeli kuşkusuz. Ancak bu bayağılık, saygısızlık, başlığa içerilen akli ortadan kaldırmıyor.

*"Yirminci yüzyıl şimdi bitti"*, uluslararası gericiliğin son 40 yıla damga vurmuş manifestosunu ele vermektedir. Yüzyılı bütün sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırmak, 1980'lerden itibaren tekellerin dünyasının temel mottosuydu, bundan asla vazgeçmediler.

Ne vardı 20. yüzyılda?

Yirminci yüzyıl, emperyalizmin insanlığa reva gördüğü iki büyük savaştan, kanlı faşist diktatörlüklerden ibaret değildi. 1917 Ekim Sosyalist Devrimi vardı, ABD ya da AB bayraklarına-himayesine gereksinmeyen, yüzünü sola dönen bağımsızlıkçı hareketler vardı, karanlığa ve zorbalığa karşı büyük direniş vardı, başat emperyalist ülkelerin borusunun ötmediği geniş coğrafyalar vardı, büyük insanlığın kavgası, yaratıcılığı, umudu ve kararlılığı vardı.

Hürriyet bütün bunlardan ölesiye nefret eden bir zihniyetin gazetesi. *"Herkesi dize getirdik, Küba dışında"* diye hayıflanan merkezlerle içli dışlı bir operasyon üssü. Castro'nun ölümüne böyle bir tepki vermeleri son derece yerinde, çünkü belli ölçülerde haklarıdır. Fidel onların karizmasını çizen bir halkın efsane lideriydi.

Lider, “Benim halkımın efsanelere gereksinimi yok” diyerek veda etti, sosyalist Küba yerinde duruyor. Bu açıdan Hürriyet’in başlığı aynı zamanda bir savaş ilanidir: 20. yüzyılın bütün sonuçlarını, izlerini ortadan kaldırıncaya kadar yıkıma devam!

Aptallar! Yıkılmakta olan düzeninizdir.

1.5 asrı aşan etkili bir mücadele tarihi olan işçi sınıfının uluslararası ölçekte en fazla geriye çekildiği, yani o alçak düzeninizi o kadar da tehdit etmediği bir dönemde bile krizden, savaştan, çaresizlikten kurtulamadınız. IQ sorunu olan liderlerle, en temel özgürlükleri yok ederek ayakta kalmaya çalışıyorsunuz.

20. yüzyıl bitmişmiş...

Tarih ileriye doğru akacak elbette, geriye dönüş yok ama geçmişte insanlığın ileriye doğru yaptığı hamlelerin izleri, sonuçları, dersleri ortadan kaldırılamaz.

20. yüzyıla geriye gidemeyiz ama 20. yüzyıl geri gelecektir.

20. yüzyıl dosyasını bir an önce kapatmak istediklerine göre orada çok ama çok fazla şey var. Böyle bakacağız ve 20. yüzyıl farklı koşullarda bir kez daha geri geldiğinde, hata yapmamak için dersimizi iyi çalışacağız.

Hemen şimdi ne söylenebilir?

Devrimler taktik değil stratejik süreçlerdir. Devrimci olmayan bir strateji, kriz anında devrimci bir taktiğe evrilse dahi tutunamaz. Bolşeviklerin 1917’deki başarısı, öncesi bir yana Lenin’in 1915’ten itibaren ısrarla geliştirdiği bir stratejik yaklaşımın ürünüdür. Görülmüştür ki, devrimci bir stratejinin olgunlaştırılması için güce değil güçlenme iradesine ihtiyaç var.

20. yüzyıl işçi hareketinin zayıf dönemlerinde devrimci stratejilerin daha “gerçekçi” stratejiler için elden çıkarıldığı sayısız örnek vardır. Dediğim gibi, 1915 yılında Rusya’da siyasal güç dengeleri bolşeviklerin lehine filan değildi; tersine “akıl” varsa, “*aman ayağımızı yorgana göre uzatalım*” demek gerekirdi.

1921, 1923, 1924’te Alman Devrimi’nin yenilmesinin en temel nedeni, 1915’te ya da öncesinde devrimci bir stratejiyi kararlı bir biçimde geliştiren bir siyasi öznenin ortaya çıkmamış olmasıdır. Ortalık karıştığında işçi hareketinin en devrimci, en gelişkin öncü unsurları “devrimci” pozisyon aldıklarında, bir ur gibi duruyorlardı. Olmadı.

Sonrasında, örneğin 1934, 1936’da, 1945’te, 1974’te sayısız kez tarihsel yol ayrımlarıyla karşılaşıldı. Avrupa’nın birçok noktasında kapitalizmin temelleri çatırdıyordu, komünist hareket devrimci olmayan bir stratejiye devrimci bir taktik oturtmayı bile denemedi. Güçler dengesinin işçi sınıfının aleyhinde olduğu söylendi, oysa bazı örneklerde bu tartışmalıydı. 1934 Avusturyası’nda, 1936 Fransı’sında, 1945 İtalya ve Fransı’sında koşulların işçi sınıfının iktidarı için elverişsiz olduğunu söylemek için elbette birtakım gerekçeler ileri sürülebilir ama tersi de geçerlidir. Andığımız kesitlerde devrimci bir özne, sermaye

düzenini pekala alaşağı edebilirdi.

Böyle bir strateji yoktu.

Devrimci bir strateji akılsızca hamleler, macera arayışı ya da “radikal” mücadele biçimlerinin fetişleştirilmesi değildir. Buradan hareket edilirse 1934’te Viyana’da, 1945’te İtalya ve Fransa’da bayağı “devrimci” bir işçi hareketi vardı. *Republikanischer Schutzbund*, Avusturya’da işçi sınıfının öz silahlı gücüydü, polis yetmedi, ağır silahlarla saldıran ordu birlikleri zar zor ele geçirdiler işçi mahallelerini. Sosyal demokrat işçiler faşizme karşı mücadele ediyor, sosyal demokrat parti liderliği “aman sakın” diyordu, devrimci komünistler ise çok zayıftı.

İtalya ve Fransa’da savaş bittiğinde komünistler en büyük, en prestijli, en örgütlü ve tepeden tırnağa silahlı güctü. Koşullar elverişsizdi, öyle mi?

Eksik olan, geçmişten bugüne gelen bir devrimci stratejiydi. “*Şimdi devrimci olma zamanı*” diyerek olmuyor bu işler; güçlenmek için, dengeleri değiştirmek için her tür ilkesizliğe imza atıp sonra beyaz atlı prens dönüşülmüyor. Çünkü siz kafanızda “devrimci” bir dönüşüm geçirseniz bile, hitap ettiğiniz, kendinize çektiğiniz toplumsal kesimler o dönüşüme ayak uydurmuyor, heybenize doldurduğunuz düzen içi bağlar sizi tehdit ediyor, onları kaybetmemek için uğraşmaktan önünüzü göremiyorsunuz.

20. yüzyılın tarihinde bunlar var.

Bir de sosyal demokrasi.

Hep ihanetinden söz ederiz sosyal demokrasinin. İyi de, o bir kez gerçekleşti. İşçi sınıfı hareketi olmaktan düzen partisi olmaya 20. yüzyılın başlarında terfi etti sosyal demokrasi. İhanet orada. 1934’te, 36’da, 45’te ihanet yok.

Oradaki ihanet (ihanet demeyelim isterseniz, yanlış diyelim) sosyal demokrasiyle işbirliği yaparak dengeleri işçi sınıfının lehine değiştirebileceğini sananların davranışında aranmalıdır.

Koşullar mı elverişsiz? O zaman tamam, maceraya atılma; sıkı dur, sermaye sınıfının kestaneleri ateşten senin elinle almasına izin verme, burjuva hükümetlerine katılma, işçi sınıfının bağımsız hattını güçlendir, kapitalist düzene ilişkin her tür hayali, yanılsamayı ortadan kaldır. Koşulların daha elverişli hale gelmesini bekle, daha doğrusu bunu bekleme de, buna yardımcı ol.

Ders çok.

Biz dersimizi iyi çalışmazsak, Hürriyet daha nice başlıklar atıp sinirimizi bozacak.

Oysa hiç değilse şunu bilelim, kendilerinin sınırları o kadar bozuk ki! Hepsinin. Dedim ya, cicim yıllarında bu haldeler. 1934, 36, 45, 74 uğrakları insanlığın karşısına bir kez daha çıktığında karşılarında “elverişsiz koşullar”dan söz edenler olmayacağını iyi biliyorlar.

Fidel'e gelince...

O dersini iyi çalışmıştı, hayatlarının dersini verdi zorbalara, sömürücülere... Nasıl mı?

Herkes Fidel'in başta komünist olmadığını, sosyalist devrimi hedeflemediğini bilir. Ama sanırlar ki, çooooook "geniş" düşünüyordu Fidel.

Fidel Lenin'le birlikte 20. yüzyıl ittifaklar dâhisidir. Her ikisi de büyük devrimcilerdi ve hiçbir zaman kendi devrimci stratejilerini başka projelere eklememiş, bu anlamda kendi hareketlerini hep merkeze koymuşlardı. Fidel kendisini başından beri bir ittifaklar zincirinin parçası olarak görmedi. Onun müttefikleri en "zayıf" anında dahi Fidel ve 26 Temmuz'un iradesini kabul edenlerdi.

Hürriyet boşuna atmadı o başlığı...

Boşuna yaşanmadı 20. yüzyıl. Göreceksiniz.

*14 Aralık 2016, soL Haber Portalı*

# Gerçek Müslümanlar Olmadı, Haydi Gerçek Ülkücüler Görev Başına!

İşler karışıkça kafalar da karışıyor. “Devlet elden gidiyor” diyor bir muhalif aydın. Düne kadar devrimci bir tutumun cilvesi olarak gördüğü “bombalı katliamları” artık yan cebine koyamayacağını anlamaya başlayan “radikal demokrasi” Kürt siyasetini ve siyasi iktidarı halkı nefret söylemi ile karşı karşıya getirmekle suçluyor.

Bu iki örnek bile kafaların yeterince karıştığını gösteriyor. Kafalar karışıyor çünkü meselenin özü ısrarla görülmek istenmiyor.

Ve şimdi karışık kafalarla “Başkanlık” hamlesine yanıt üretilmeye çalışıyor. Meselenin özüne geleceğim ama önce kafa karışıklığının hem boyutlarına hem sonuçlarına daha yakından bakalım.

## MANSUR BİZİ EKMELE’E GÖTÜR... YA DA DEMİRTAŞ’A

Anlaşıldığı kadarıyla, 2014’te Mansur’la başlayıp sonra Demirtaş’la devam eden “stratejik deha”, bu sefer önümüze “gerçek milliyetçiler”i koyacak. Mansur Yavaş kendisini unutturdu, oysa 2014 yerel seçimlerinde vezir düşürme taktığının baş kahramanıydı. Melih devrilecek, Erdoğan altında kalacaktı bu stratejiye göre. Mansur Yavaş MHP’liydi, geniş bir kesim bunun çözüm olduğuna iknaydı, hele bir Gökçek yenilsindi, gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Gerisi geldi. Cemaat’in arabuluculuğu ve aklı ile ortaya çıkan adaylara Ekmeleddin eklendi. Öyle bir adaydı ki, sanki CHP’nin laik duyarlılığı olan tabanını diğer aday Demirtaş’a ısındırmak gibi bir işlev için icat edilmişti. Mansur başarıya inandırmıştı, bu sefer bu adı bile hatırlanmayan aday kimseyi ikna etmedi, nitekim Erdoğan Cumhurbaşkanlığı koltuğuna, meşruiyeti pekala sorgulanabilecek bir seçim sonrasında oturuverdi. Ancak üç adaylı sandığın bir diğer sonucu daha vardı: CHP tabanı biri MHP’li diğeri HDP’li iki adayı aynı anda tartışmaya başlamıştı.

2015'te Demirtaş liderliğindeki HDP, CHP'li seçmenden hatırı sayılır bir oy alırken bunun bir "proje" olduğunu söyledik diye yemediğimiz hakaret kalmamıştı. Ciddi bir denemeydi bu, CNN başrole soyunmuştu, şimdilerde keskin bir milliyetçi söylemi tercih eden Doğan medyasına bakıp içerleyenler, o zamanlar "*eniştem beni neden öptü*" sorusunu sormuyor ve hatta soranları hain ilan ediyordu. Tekelci medyanın önde gelen temsilcisinin HDP'nin halkla ilişkiler merkezi gibi çalışmasını solcular bile yadırgamıyor, zafer türküleri söylüyorlardı.

Olmadı, Erdoğan bu projeyi boşa çıkarmayı becerdi. Bu ve benzer projelerin kendisini giderek daha fazla hissettiren belirsizlik koşullarında ek belirsizlikler yaratacak olmasından yararlandı.

Geride Kemalistlerle Kürt milliyetçiliğini buluşturmayı cesur ve yaratıcı siyaset sanan ve aslında "radikal demokrat" olarak tanımlanmayı daha çok hak eden bir kısım solcu kaldı. CHP tabanı, Demirtaş'ı da, HDP'yi de unutmuştu.

## SOL MUHALEFETİN MHP DERDİ

Şimdi "gerçek MHP'liler" aranıyordu!

Erdoğan Bahçeli'yi esir almıştı, böyle ülkücülük mü olurdu, Türkeş'in kemikleri sızlıyordu vs. vs. vs. Evet, yeni strateji MHP'li muhalifler üzerine kuruluyordu!

MHP Meclis'teki oylamada kaç fire verecek, referanduma gidilirse yüzde kaçlık bir kesim Erdoğan-Bahçeli ittifakına dur diyecek? Türkiye'de muhalefetin temel derdi bu. Seslenme de şöyle: Ey gerçek ülkücüler...

Türkiye'de dinci ve milliyetçi siyasi akımların özellikle 60'ların sonundan itibaren, yükselen solun karşısına bir karşı-devrimci blok olarak çıktığını ve sonrasında geçişken bir taban yarattığını, bu tabanın da emperyalist merkezler ve sermaye sınıfı tarafından açık bir anti-komünist temele yerleştirildiğini görmezden gelip gerçeklere gözlerini kapatanların bugün MHP'yi ihanetle suçluyor olması son derece doğal.

Kafalar karışık.

Bizi CHP yönetiminin kafasının karışıklığı ilgilendirmiyor. Ancak bu kafa karışıklığı toplumda yayılıyor, dahası zaten daralmış olan sola da bulaşıyor. Dün 2015 Haziranı'nda HDP'nin aldığı oya bakarak "işte budur" diyenlerin şimdi Akşener'e sempatiyle baktığını biliyorum.

Erdoğan ise gülüyordur. Akıllı cemaatle MHP arasında gidip gelen bir ana muhalefet partisi; küçük dünyaları ile büyük siyaset arasına köprü dikerken helak olan bir sol!

Meselenin özünden uzaklaştıkça...

Oysa meselenin özü hiç bu kadar açık, çıplak hale gelmemişti. Kapitalist dünya sistemi çatırdamasa da fena halde sallanıyor. Herkes "tek kutuplu

dünyadan çok kutupluya geçiş sancıları”ndan söz ediyor ama işin gerçeği şu ki, kapitalizmin yeni bir dengeye nasıl kavuşacağını kimse bilmiyor.

### SALLANAN DÜNYANIN SALLANAN FIRSATÇILARI

ABD hegemonik güç olarak aynı zamanda bu barbarlığı kendi çıkarlarını merkeze koyarak düzene sokuyordu. Şimdi kapitalizmin krizine bir hegemonya boşluğu ekleniyor.

Erdoğan, bu boşluğa oynuyor. Zamanında Türkiye’de sermaye sınıfının yeni bir çıkış arayışı ile başat emperyalist ülkelerin çıkarları AKP’nin ideolojik-siyasal hedefleri ile örtüşmüştü. Bu sacayağı zaman içinde bozuldu, öyle bir noktaya geldi ki, ABD (en azından ABD içindeki güçlü bir odak) Erdoğan’ı devirmek için ardı ardına hamle yapma gereksinimi duydu. Bu hamlelerin boşa çıkmasına kimse şaşırmasın, dünyanın düzeni “bozuldu” bir kere.

Türkiye, bu dağınıklığa Birinci Cumhuriyet’in yıkılıp yerine ikincisinin (İslamcı olanının) kurulmak istendiği ama bunun pek de mümkün olmadığına ortaya çıktığı (2011-2013) bir sırada yakalandı. Emperyalist dünyada hegemonya krizi var, ittifaklar dağılıyor, sistem Çin Halk Cumhuriyeti ve Rusya’yı bir yere koyamıyor, Avrupa Birliği 1945 sonrasında ilk kez bu çapta bir pusulasızlığa mahkum oluyor.

Bütün bunlar yaşanırken Erdoğan’la işin özünü ihmal ederek uğraşmak mümkün olmaktan çıkıyor!

Erdoğan, kendisini ilk fırsatta bir kaşık suda boğacak patronlar için dahi bu dağılma anında bir istikrar çapasıdır. İstikrar arayışı, toplumun seçeneksiz bırakılmış büyük çoğunluğu için de biricik tutamak noktasıdır.

Yunanistan burjuvazisi bu dağılma anını nasıl istikrara solu paralize edecek bir siyasi aktöre, Çipras’a sarılarak karşılıyorsa, Türkiye’de de birkaç koşul üst üste gelinceye kadar Erdoğan’a duacı bir sermaye sınıfı var.

Kapitalizmi sorgulamadan, düzen değişikliği talebini merkeze koymadan alınan her Erdoğan karşıtı pozisyon onu daha da güçlendiriyor. Açık konuşmak gerekiyor, bu düzen değişmeyecekse ve mesele huzur-güven-istikrar gibi her tarafı dökülen kavramlar etrafında bir arayışa indirgenecekse, ben de derim ki Erdoğan değişmesin! Daha kötü olur. Üç metrelik asfaltı ancak otuz denemede dökabilen bir ekibin elinde Türkiye kapitalizmi üç günde daha derin bir uçurumun eşğine gelir!

Kapitalizm sarsılıyor ve derin çatlakların ortaya çıkması yakındır. Herkes buna hazırlanıyor. Putin, yanı başında İslamcı hülyaları olan Erdoğan’ın büyük bir badireyi atlatmasına neden izin verdi sanıyorsunuz? O da uzun vadeli değil, kısa erimli plan yapabiliyor ancak. Güçlenen Erdoğan’ın Rusya ve onun hinterlandındaki Müslüman nüfusu etkileyeceğini elbette bilir. Bu anlamda Yalçın Küçük, “Rusya laik bir Türkiye’yi tercih eder” derken haklıdır ama

dünya şu sıralar ancak kısa erimli hesaplarla dönüyor. Putin ABD'nin bu bölgede istediği gibi iktidarları devirmesine göz yummayacağını üç kez gösterdi ve bütün maliyeti göze aldı. Ukrayna'da yönetim değişti ama Ukrayna artık bir devlet bile değil! Suriye'de Esad'ın yanında tavır aldı. Son olarak Erdoğan'ı ABD'ye karşı korudu. Onun dinciliği sonraki mesele!

Ne diyorduk, çölde susuz kalan biri karşısına çıkan su birikintisinin hijyenliğini sorgulamaz. Kapitalizm kendi yarattığı çölde yol bulmaya çalışıyor. Bu bugünün politikası.

## SAÇMA İKİLEMLER, YANLIŞ POLİTİKALAR

Yarın?

Bir dediği bir dediğini tutmayan politikacı, ilkelerle değil uyuşturulmuş kitlelerle siyaset yapan bir lider dağılma anlarında egemen sınıf için bir tercih nedenidir.

Hele hele ana muhalefet hem ilkesiz hem beceriksizken!

Burada tek sorun, dünya sistemi dağılırken, her gün ama her gün yeniden plan yapmak zorunda olan Erdoğan'ın kendi "kurtuluş" mücadelesi ile Türkiye kapitalizminin beka arayışının uyumunu sağlamasındaki zorluklar!

Unutmayalım, dağılan dünya sistemi aynı zamanda dostluklarla düşmanlıklar arasındaki geçişleri de hızlandırdı. İçerideki kitleyi uyuşturmak için sürekli düşman üretmek zorunda olan Erdoğan'ın üzerine her geçen gün daha çok salvo atışı yapılacaktır.

Bu salvolardan mı Erdoğan'dan yana mı olacaksınız?

İşte bugünkü çaresizliğin nedeni bu sorunun kendisinin reddedilmemiş olmasıdır.

Çaresizlik kurulu düzenin çaresizliğidir. Bunun parçası olmak zorunda değilsiniz.

*19 Aralık 2016, soL Haber Portalı*

## Simide Gevrek Deriz Biz

Canım sıkıldığı zaman gazetecinin İzmir yazısını okurum.<sup>30</sup> Yazdıklarının değil İzmir'in fazlası vardır. Simide gevrek denir, çekirdeğe çiğdem, sigortaya asfalya. Gidiyom, geliyom; domat, uçurtma yerine bayrak...

*"Kızlarımızı da tavlayamazsın ha... Canı çekerse o seni tavlalar. Liseye giden kızının erkek arkadaşının olması kasmaz babaları, kendilerinin de kız arkadaşı vardı lisedeyken..."*

Doğrudur; kadınları özgürdür, kişiliklidir. Kimi denizinden, kimi uygarlıkların, kültürlerin karışımından der. Gerçeğin yarısıdır bu; üç tarafı denizlerle çevrili, her bir köşesi "karışmış" bir ülkede açıklamaz bazı şeyleri, öyle olsa özgürlük taşardı dört tarafımızdan. İzmir'de kadınları toplumsal yaşamda etkili kılan ekonomik ve tarihsel nedenleri hesap etmeyiz; 1828'de ekmek zammına karşı İzmirli kadınların sokağa döküldüğünü, Halide Edip'in en çarpıcı roman kahramanının bir İzmirli kadın olduğunu, Şükran Kurdakul'un on yıllar önce pek güzel öyküde bir genç işçi kadın için *"Karşıyakalı gibi güldü"* diye yazdığını hatırlamaz, havası-suyu muhabbetine kaptırıp gideriz.

Kokoreçe "domates" koyup rezil edenlere isyan eder, kentin hızla iç edilmesini görmezden geliriz. İzmirli kadın demiştik; tütün, incir ve üzüm üretimidir ona toplumsal yaşantıda yer açan. Tütünü, inciri, üzümü işleyen kuruluşları kentin tarihinden çıkaracak olsak, Osmanlı döneminde müslüman olmayan nüfusunun açtığı kimi kapıların 20. yüzyılda kadınların suratına hemen kapanağını düşünmeyiz. Bu işletmeler çoklukla yağmalanmış durumda bugün; boyoz ise yaşıyor hâlâ!

Simide gevrek deriz; TEKEL ve TARİŞ piyasanın insafına terk edilir, özelleştirme furyası İzmir'i vururken pek ses etmeyiz biz! Bundan 37 yıl önce aynı TARİŞ'te Özalcı politikalara karşı ayaklanan işçilere bütün kent sahip

<sup>30</sup> Yılmaz Özdil'in 15 Mart 2009'daki "İzmir" başlıklı yazı kastediliyor. – Editörün notu.

çıkarttığımızı şimdilerde unutmuşuzdur, İZBAN emekçisi greve gittiğinde “*olacak iş mi bu*” diye homur homur söyleniriz.

“*Avanta gıda kolisine değil, oysandığına atarız oyumuzu*”... Bu da doğrudur amma “*İzmir de pek köhne kaldı canım*” diye yapılan propagandadan etkilenir, oy sandığından çıkan Aziz beyefendinin sevgili “cankuş”u Binali’yle el ele şehri AVM’lere, plazalara, bol betonlu projelere boğmasına gıkımızı çıkarmayız. Gıda kolisine değil, Cem Uzan’a yüzde 17 veririz. Moderndir, batılıdır! Daha gerilerde Burhan Özfatura da vardır, ayıptır söylemesi. Moderndi, takunyalydı!

Simide gevrek deriz biz. Lokmaya para ödenmez bu şehirde, rakı içen sapıtmaz, insanlar birbirine kuşkuyla bakmaz. Çünkü henüz eve tıkamadılar İzmirliyi, birlikte zaman geçirmeyi, sohbet etmeyi, eğlenmeyi biliriz.

Şimdilik...

Şimdilik çünkü sermaye İzmir’e fena saldırmakta, İzmirliyse pek oralı olmamaktadır. Gıda kolisinden değil sandıktan çıkanlar bu saldırıya ortakken, “beceriksizlik”ten başka eleştiri gelmez aklımıza. Tramvay hattının yap boza çevrilmesinden rahatsız oluruz da Bayraklı’nın Sancakların ve diğer yağmacılarca işgalini arkamıza denizi alıp manzara gibi seyrederez.

Evet burada incir pek bulamazsınız, yemiştir o, en güzeli de bardacıktır. Şevketi bostanı, rokası, yeşilliği, otu ve HAYIR’ı boldur.

Giderek İstanbullusu da bollaşıyor. Kaçan, kaçabilen...

Lakin gelenlere kötü haber, İstanbul’a benzetmek istiyorlar kenti. Daha az güzel değildir de artık yaka silkemeyen kalmadı canım İstanbul’dan. Sermayenin açgözlülüğü bitirdi İstanbul’u şimdi sıra İzmir’de. Köprü açıldı, otoban tamamlanıyor; kapitalizm barbarlıksa İzmir’de son kalan boşluklara dikti gözünü, geliyor son sürat!

Gevreğe simit denmesi yakındır, Üçkuyular’a İstinye Park açılabilirorsa. Neydi?

Simide gevrek deriz biz, çekirdeğe çiğdem, sigortaya asfalya, domatese domat, Başkanlığa HAYIR!

Lakin dur diyemedik henüz talana, yağmaya, barbarlığa.

İzmir’e yakışan sıfatlardan biri Güzel’dir; kim bilir, belki asfalyalar atar ve yaparız bir güzellik!

## **‘Eeey Almanya, Erdoğan’ı Sıkıştır Ama Uzaklaştırma!’**

Dünyanın başat emperyalist ülkelerinin devletlerinden, hükümetlerinden özgürlük mücadelesine destek isteyen, onlara yol gösteren ilk kişi değil Can Dündar. Dahası, Can Dündar’ın siyasi kimliğinin solunda yer aldığını iddia eden epeyce kişi tanıyoruz Almanya’dan, Fransa’dan “demokrasi” bekleyen. ABD’ye mektup yazan “laik”leri de görmüştük bir zamanlar.

Düzen siyaseti bu. Düzen içinde durulduğunda o dünyada ağırlıklı unsurlardan birine ya da ötekine yönelmek kaçınılmaz hale geliyor. Can Dündar da öyle yapmış, geçenlerde Almanya’nın sol gazetelerinden Junge Welt’e Türkiye’deki özgürlük mücadelesine Alman hükümetinin ve Alman sivil toplumunun destek vermesi gerektiğini söylemiş. Bir de “*Türkiye’yi dışlamayın*” uyarısında bulunmuş, Erdoğan’ın iyice özgürleşeceği kaygısıyla...

**Ama Erdoğan özgürleşemez ki!**

Erdoğan da o düzenin siyasetçisi. Herkes biliyor, AKP’nin kuruluş döneminde ABD’ye giderek işi bağladığını, sonra Avrupa’nın kritik başkentlerinin desteğini nasıl aldığını... İşler azıcık karışınca bu kez Putin değere binmişti.

Bu iş şöyledir, kapitalizm sınırları içinde siyaset eyleyenler güçlü emperyalist devletlerle yakın ilişki ve işbirliği hakkını sadece kendilerinde görürler. Örnek olsun, yıllar boyunca NATO üyeliğini sorgulamayıp ABD’nin çıkarları doğrultusunda yapılandırılan bir orduya “milli” diyenler, Kürt örgütleri ABD ya da Almanya ile işbirliğine gittiğinde emperyalizmi hatırlamaktadır. Aynı Kürt örgütlerinin, Türkiye soluna emperyalizm diye bir şey olduğunu unuttuğunu da belirtelim hemen!

Evet, emperyalistlerle, dış güçlerle ilişki kurma tekeli kimde olmalı acaba! Hükümette olan parti “*ben devletim, devlet olarak çıkarlarımızı doğrultusunda istediğimle işbirliği yaparım*” demektedir. Uzun bir dönem boyunca ABD ile NATO’nun ağır topu ülkelerle yakın ilişkilere girildi, bu ilişkilerden hiç hayır

çıkmadı, hem halkımız hem başka halklar zarar gördü; faydası hep egemenlereydi. Bütün bu ilişkiler yıllarca devrimciler tarafından sorgulandı, protesto edildi, bunu yapan gençlere devlet saldırdı, devletin kontrolünde sivil faşistler saldırdı, yargı saldırdı, medya saldırdı. Özetle hükümetler, AKP dahil, emperyalizme karşı duran yurtseverlerden hiç haz etmedi.

Lakin aynı hükümetler, yine AKP dahil, muhalefettekilerin emperyalist merkezlerle ilişkisinden hep rahatsızlık duydular ve bunu büyük bir yaygara ile milliyetçi duygulara seslenerek linç gerekçesi yaptılar. *“Ülkemizi başkalarına şikayet etmek”, “kökü dışarıda olmak”, vatana ihanet”* vs. vs. vs.

Yakınlaşsan suç, karşıya alsan suç!

Düzen muhalefetine tutarsızlığı da az değil ama! Mesela BOP Eş Başkanı filan diye Erdoğan suçlanır, yaftalanır ama aynı Erdoğan batıdan uzaklaşmakla da itham edilir. Emperyalizmden dem vuran kimi siyasetçilerin Sosyalist Enternasyonel’de, yani emperyalizmin en etkili platformlarından birinde boy göstermek için birbirleriyle yarışması da bir başka garabettir.

Bütün bunlar şunu göstermektedir: Düzen siyasetinde işbirlikçilik filan gibi suçlamalar hikayedir, “millicilik” de...

Çünkü düzen dediğimiz şey piyasadır, sermayenin egemenliğidir. Bunun uluslararası karşılığı emperyalizmdir; emperyalizm de bir hiyerarşi olduğu ölçüdesiyasi aktörlerin güçlü emperyalist merkezlerden destek istemesi, onlarla işbirliğine yönelmesi, onların himayesinde işler çevirmesi eşyanın doğasına uygundur. Tersî düşünülemez. Bu açıdan zaten sermaye sınır tanımaz.

TÜSİAD’a yarananın Almanya ya da İngiltere ya da ABD’ye yaranmasına şaşırmaz.

Öte yandan dış dünyadan desteğin başka bir yönü daha vardır: Halkına yabancılaşıma. İktidarda ya da muhalefette, emperyalist ülkelerle geliştirilen bağın anlamı, ülkenin kaderini “dışarıya” teslim etmektir. *“Demokrasi getirecekse, AB’ye bağımlılığa razıyım”* diyen “sol” liberallere rastladık geçmişte. Almanya’nın demokrasisi! Volkswagen ve Siemens’in çıkarları doğrultusunda Türkiye’nin yapılandırılması!

Ya da şöyle bir örnek verelim: Türkiye’ye soğuk savaş döneminde yerleştirilen ve kontrolü ABD’de olan nükleer silahların bir bölümü, “taktik nükleer silah” vasfı taşıyordu ve ülkenin uygunsuz güçlerin eline geçmesi durumunda bu silahlar patlatılacak, insanlarımız da “demokrasi şehidi” sayılacaktı! Buna izin veren hükümetler “millî”, “NATO’ya hayır” diyenlerin kökü dışarıda oluyordu.

Ve bu demagoji prim yapıyordu.

Vay kardeş vay...

# Milliyetçiliği Sizden Öğrenecek Değiliz

Milliyetçilik nedir?

Kimileri “yurdunu sevmek” olarak tarif edebilir, kendisini böyle bir tanımın içine yerleştirebilir ama bu son tahlilde kişisel ve pek gerçekçi olmayan fotoğrafıdır milliyetçiliğin. Milliyetçiliğe bugün “masum” bir içerik kazandırmaya çalışanların sığındığı bir limandır onu yurdunu sevmekle, hatta daha yerleşik bir kavram olan yurtseverlikle karıştırmak, hatta özdeşleştirmek...

*“Ben ülkemi seviyorum, bu nedenle milliyetçiyim...”* Çok iyi niyetli ama milliyetçilik bu değil! Basitleştirecek olursak, milliyetçilik kendi ülkesinin çıkarlarını başka ülkelerin çıkarlarına üstün tutmaktır.

Bu iyi bir şey midir? Hayır, bu iyi bir şey değildir.

*“Ne var bunda, böyle bir dünyada kendi ülkesinin çıkarlarını başka ülkelerin çıkarlarına üstün tutmadan ayakta kalamazsın”* denebilir.

“Böyle bir dünya”...

Neyi kastediyoruz?

Güçlünün güçsüzü ezdiği, onu sömürdüğü bir dünya!

O halde, ezdirmeyelim, güçlü olalım, biz başkasının tepesine çıkalım. Milliyetçilik budur, buna çıkar.

“Böyle bir dünya” tasvirinde yer alan dünyayı değiştirme iradesi göstermiyorsanız, kendi ülkenizin çıkarlarını öne yazmanın tek sonucu, başkalarına zarar vermektir.

“Böyle bir dünya”da herkes kazanmaz, kazanamaz. Çünkü bu dünya eşitsizlikler, adaletsizlikler üzerine kurulmuştur.

Ama bu dünyadaki eşitsizliklerin temelinde ülkeler arasındaki eşitsizlik yoktur. Bu dünyanın adaletsizliği ve eşitsizliği, insanlığın ancak çok küçük bir bölümünü oluşturan sömürücü bir sınıfın var olmasından kaynaklanmaktadır. Ülkeler arası eşitsizlik de bunun uzantısıdır. Sömürücüler ABD’de vardır, İngiltere’de vardır, Fransa’da vardır, Almanya’da vardır ama Türkiye’de

de vardır. Daha yoksul bölgelere gidelim; Sudan'da, Nijerya'da, Tacikistan'da ya da Afganistan'da da aynı emek hırsızı, zorba sınıf mevcuttur ve bunlar yönetimdedir.

Bu alçak sömürücü sınıf dünyanın her ülkesinde kendi çıkarlarını "ülke çıkarı", "ulusal çıkar" diye satabildiği için (de) iktidarını sürdürebilmektedir. Milliyetçilik halka bu zokanın yutturulması için en etkili silahlardan biridir.

Emekçi bir insanın zihninde ve yüreğinde milliyetçilik kendisini sömüren patronu bir başka ulusun yoksuluna tercih etme talihsizliğidir.

Ya da, başka ulusların sömürücülerinden nefret ederken kendi sömürücülerine iltimas geçmek...

Bu şöyle bir şey; Barzani'yi petrol zengini aşiret reisi diye aşağılayıp Koç ailesinin kasasından taşan servete "helal" damgası vurmak!

Milliyetçilikle yurtseverlik birbirine çok uzaktır; milliyetçilik kendi sömürücülerini aklamak, onları kayırmakken, yurtseverlik ülkeyi yerli ve yabancı sömürücülerden temizleme iradesidir.

İnsanlığın her yerde ihtiyacı budur.

Ülkesini gerçekten seven, yurdunu gerçekten sakınan biri o toprakların adaletsizlikle, hırsızlıkla, zorbalıkla, haksızlıkla kirletilmesine göz yummaz.

Biraz açalım mı?

Angola "zengin" bir Afrika ülkesidir. Zengin derken, halkı çoklukla yoksuldur da ülkenin doğal zenginlikleri göz kamaştırıcıdır: Altın ve petrol!

Burası asırlarca Portekiz'in sömürgesiydi, pis sömürgeciler burayı yağmaladılar, hele petrol çağında Angola iyice kıymete bindi, Angola kıymete bindikçe Angola'nın yerli halkının üstüne binen yük de arttı. Sonra isyan etmeye karar verdiler, silaha sarıldılar. Portekiz sömürgeciliğinin tükenişine damga vuran örneklerden biriydi Angola Kurtuluş Savaşı. Öne çıkan örgüt MPLA idi; Sovyetler Birliği'nin ve Küba'nın ve de Portekizli komünistlerin desteğini aldı, Portekizli sömürücüler kovuldu, bütün kritik sektörler devletleştirildi, Angola halkı eğitim, sağlık ve adaletle tanıştı, modern kentler ortaya çıktı.

1990'lar geldi ve Sovyetler Birliği yıkıldı, dünyayı kirleten piyasacı güçler altın ve petrole hükmeden Angola'nın şanlı gerilla hareketinden kalma yöneticilerini bir bir satın almaya başladı; çürüme bir anda yayıldı ve birkaç yılda ahlaksız mı ahlaksız sömürücü bir sınıf ortaya çıktı. Ülkenin devrimci kurtuluşunun simgesi olan bayrağı bile değiştirmeye tenezzül etmediler, aslında ezilenlerin simgesi olan çark ve palayı kullanmak işlerine geliyordu, bu da bir "milliyetçilik"ti. Kendileri milyarlarla oynarken, aç ve yoksul Angola halkı "aynı bayrağa" tapıyordu. Çark emekçilerin kurtuluşunu değil Angolalı zenginlerin kâr makinesini tasvir ediyordu; pala kırsaldaki yoksul siyahların silahı değil adaletsiz bir rejimin copuydu, tankıydı, topuydu gayri...

Ben bu yeni sömürücü sınıfın üyelerini Portekiz'de görmüştüm. Sekiz kapılı limuzinlerden inen semirmiş siyahlardı bunlar, boyunları eğilmişti taktıkları kalın altın kolyelerin ağırlığından. Yıllardır kendilerini sömüren beyazlardan intikam alırcasına yatırım yapıyorlardı Portekiz'de. Beyaz siyahı sömürüyordu da, siyah kendi renginden olanlarla beraber beyazları da sömürüyordu.

İnsanlık kara derili sömürücülere anlayış göstermeyenlerin, beyaz ya da siyah bütün sömürücü alçaklara karşı duranların elinde yükselecek.

Türk ya da Kürt ya da Arap veya Yunanlı...

Bütün halkların kardeşliği...

Peki bunu sağlayacak olan ne?

Eşitlikçi bir düzen. Başkası olmuyor. Emperyalizme karşı mücadele, Türkiye artık kaynak aktarmasın, başka ülkelerin sırtına binsin kallesliğiyle yapıyor-sa zaten emperyalizme karşı mücadele değildir.

Ya da bağımsızlık?..

21. yüzyılda sömürücü sınıflara yaslanan hiçbir bağımsızlık hareketi insanlığa hizmet etmez. Neymiş, böyle bir ilke varmış!

Bugün devrimciliğin tek ilkesi sömürücülere karşı mücadele etmektir.

Koç ya da Sabancı'ya ve bu ülkenin sırtına binmiş bilimüm sömürücülere duyduğumuz öfkeyi Barzani'den esirgemeyiz. Zamanında sırf Kürt sorununu "çözecek" diye Erdoğan'a "demokrat", "özgürlükçü", "reformcu", hatta "devrimci" sıfatlarını yakıştıranlardan öğrenecek değiliz milliyetçilik nedir, enternasyonalizm nedir, Marksizm nedir...

Evet, Orhan Gökdemir'in yazdığı gibi Barzanistan'a da Tayyibistan'a da karşıyız.

*26 Eylül 2017, soL Haber Portalı*



## Tutamadınız Ahtapotun Kolunu, Ergenekon Kaçtı

Bu ülkede askerler on yıl ara ile darbe yaptı, kontrgerilla cinayetlerine faili meçhul adı takıldı, CIA aklıyla katliamlar gerçekleşti, ve dahi CIA akli olmadan da katliam yapılır hale gelindi, bütün bunlar halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu bu düzen değişmesin diye yaşandı.

Sonra bir gün halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu bu düzen değişmesin diye on yıllar boyu faaliyet gösterip çok kudretli başkentlerin teveccühünü kazanmış olan bir geleneğin içinden yeni bir parti çıktı. Bu parti daha yola çıkarken aynı kudretli başkentlerin kapısını bir kez daha çalıp icazet aldı, İstanbul sermayesine güven verdi. Gerisi “seçim sandığı”nın işiydi, kolaydı, çantada keklikti...

Böylece 2002 yılında AKP halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu düzen değişmesin diye iktidar oldu. İktidarına özgürlük ve demokrasi şarkıları eşlik etti; İslamcılık suçlaması hikayeydi, Avrupa Birliği kapılarına dayanıyorduk, birinci sınıf bir demokrasiye sahip olacaktık. Erdoğan müjdeyi patlattıkça, halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu düzen değişmesin isteyen liberaller ve onlara kanan omurgasız solcular hükümeti cesur olmaya çağırıyordu. Bir tür dik dur eğilme!

Erdoğan'ın cesareti her geçen gün arttı. İşte o geçen günlerden birinde gazeteler Ergenekon diye bir örgütü taşıdılar manşete. Çok fenaydı bu örgüt; Türkiye’de o ana kadarki tüm cinayetler, darbeler, katliamlar, komplolar, sabotajlar, yalan-dedikodu-iftira-eşek şakası, akla gelecek her tür musibet onun imzasını taşıyordu. Sayısız gazeteci, akademisyen, asker, bürokrat, siyasetçi, bilim insanı bu örgütün yöneticisi olarak ilan edildi. “Bir numara”ya bir türlü karar veremedikleri için Ergenekon’un liderinin kim olduğu tam anlaşılamadı, rivayet muhtelifti.

Bu ülkede askerler on yıl ara ile darbe yapmış, kontrgerilla cinayetlerine fa-  
ili meçhul adı takılmış, CIA aklıyla katliamlar gerçekleşmiş ve dahi CIA aklı  
olmadan da katliam yapılır hale gelinmiş, bütün bunlar halk uyanmasın, hak-  
kını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu bu düzen değişmesin diye ya-  
şanmıştı ama bütün bunlarla deşifre edilen “sözde örgüt” arasında bir alaka  
bulunmuyordu. Aynı çuvalın içine konanlar arasında halka karşı suç işlemiş  
kişiler olması bir anlam ifade etmezdi, siyasi iktidar yerli ve yabancı serma-  
yenin desteğiyle devlet içindeki dengeleri değiştirmek, kendisi önünde engel  
gördüğü bazı unsurlardan kurtulmak için düpedüz tezgah kurmuştu.

Tezgah çalıştıkça halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üze-  
rine kurulu düzen değişmesin isteyen liberaller ve onlara kanak omurgasız  
solcular hükümete “sonuna kadar git” çağrılarını yapıyordu. Sonuna kadar git,  
yetmez ama evet!

Kararlı ol, irade göster:

*“Ergenekon İddianamesi ahtapotun kollarından birini yakalamıştır. Ancak, diğer kolları ve gövdeye ulaşmakta kendini sınırlamış kaygısı uyandırmaktadır. Bu kaygı giderilmelidir. Örneğin askeri yargı, savcılığın gönderdiği belge ve bilgileri dikkate alarak yargılama sürecini işlettiği ve gereğini yerine getirdiği takdirde, Türkiye’yi kuşatan ve giderek derinleşen karanlığın aydınlanmasında önemli bir adım daha atılmış olacaktır. Ergenekon davasının, her türlü uzlaşmanın ötesinde toplumsal ve siyasal ufukumuzun aydınlanması davası haline gelebilmesi için siyasi irade şimdi her zamankinden daha gereklidir. Asker-sivil bütün kurum ve kuruluşlar da davanın karartılmaması ve mutlaka derinleştirilmesi için aynı kararlılığı göstermelidir. Bu davanın hayati önemine inanan bizler, hukuki / adli sürecin kamu vicdanını her yönden rahatlatacak şekilde, yargı bağımsızlığı çerçevesinde, adil ve titiz yargılama ilkelerine sonuna kadar uyularak sürdürülmesini diliyoruz.”<sup>31</sup>*

İmza...

Evet imzalar konu bu acıklı metne, tarihe not düştüler, AK P Türkiye için  
çaput bağladılar.

Halk uyanmasın, hakkını aramasın, sömürü ve talan üzerine kurulu düzen  
değişmesin diye iktidar olan bir partinin halk uyanmasın, hakkını aramasın,  
sömürü ve talan üzerine kurulu düzen değişmesin diye darbe yapan, katliamlar  
düzenleyen, cinayet işleyen kurum ve kişileri tasfiye edeceğine inanma-  
yan, hükümetin tezgahını boşa çıkarmaya çalışan bizlereyse o dönem takılan

<sup>31</sup> 12 Ağustos 2008’de 300’e yakın imza ile yayınlanan bildiriye imza atanlar arasında Ahmet İnsel, Ahmet Ümit, Ali Nesin, Ayhan Bilgen, Baskın Oran, Ercan Karakaş, Ertuğrul Kürkçü, İhsan Çaralan, Mithat Sancar, Osman Kavala, Oya Baydar, Ömer Gergerlioğlu, Sezgin Tanrıkulu, Sungur Savran, Tanıl Bora gibi isimler yer alıyordu. – Editörün notu.

sıfat MGK'cılıktı. AKP'nin kuyruğunda bağırıp çağırıyorlardı: Pis ulusalcılar!

Sonuçta Ergenekon tezgahı işe yaradı, AKP hem devletteki dengeleri değiştirdi hem liberallerin aracılığıyla solun aklını büyük ölçüde ele geçirdi. Anayasa, manayasa, bir sürü yükten kurtulduktan sonra özgürlük ve demokrasi şarkıları duyulmaz oldu. Artık gün dombra ve mehter marşı günüydü.

Ve yıllar sonra yine bir savcı buyurdu: Ergenekon diye bir örgüt yoktu.

Eeee ahtapotun kolu? O neydi?

Meğer o "saray"ın direğiymiş, "diktatör"ün asasıymış, OHAL'in L'siymiş...

*7 Aralık 2018, soL Haber Portalı*



## 29 Ekim’de Neyi Kutluyorlar?

Türkiye sağcısı (yalnızca Milli Görüş geleneği değil) cumhuriyeti içine hiç sindirmedi. Bir bölümü mecburen kabullenmiş gözüküyordu.

Bu genel kuraldır, devrimlerin maddi altyapısı zayıflasa da, ideolojik etkileri sürmeye devam edebilir, hatta dokunulmazlıkları da...

Devrimin meşruiyet kaynağı kendisidir!

Türkiye sağcısı, yalnızca genel olarak devrim karşıtı olduğu için değil aynı zamanda Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşunu sağlayan devrim sürecinde kendisine ait hiçbir şey bulamadığı için cumhuriyeti içine sindiremedi. Referanslarını Osmanlı’da aramak zorundaydılar.

Ya ne yapsınlardı? Soğuk Savaş’ın göbeğinde Kemalist-Bolşevik işbirliğini yâd edip, NATO bayrağı altında emperyalist işgale karşı mücadeleyi mi güzellesinlerdi? Tarihsel referansı olmayan siyasi bir varlık olamaz. Türkiye sağı Osmanlı yıllarına mahkumdu(r).

AKP Türkiye sağcısının büyük rüyasını gerçekleştirdi. Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşuna ait olan değerlerin önemli bölümü zaten aşınmış, hatta ortadan kalkmıştı. Ancak AKP en kritik noktaya, laikliğe öldürücü darbeyi indirdiğinde maksat hasıl oldu, Türkiye’nin gerici birikimi tarih-sel intikamını aldı.

Buraya kadar anlattığım öykünün bilinen kısmı. Fail belli.

Peki azmettiren? Suç ortakları? Onlardan söz etmeyecek miyiz?

Türkiye’de burjuva devriminin en parlak, en ileri uğrağı olan 1919-1923 döneminin sonraki yıllarda cumhuriyeti kendi sınıfsal çıkarları için tepe tepe kullanan sermaye sınıfı açısından rahatsız edici unsurlar taşıdığı ortada. Yalnız Türkiye’de değil, bir kural olarak bütün ülkelerde tekeller, burjuva devrimlerinden geriye kalan ne varsa onları yok etmeye, ortadan kaldırmaya çalıştı ve bunu büyük ölçüde becerdi. Kapitalizm ileri olan hiçbir şeye tahammül edemez; yok eden, tüketen, cürüten bir toplumsal sistemden söz ediyoruz. Ancak

özel olarak Türkiye burjuvazisinin zaman içinde Kurtuluş Savaşı'nda kendi egemenliğini tehdit eden unsurlar görmeye başladığını unutmamak gerekiyor. En can alıcısı da “Devrim” fikrinin kendisiydi.

Patronların bu fikirden kurtulması gerekiyordu, emperyalist sistemle entegrasyonu sorgulatan anti-emperyalist koşullanmalardan kurtulması gerekiyordu, işçi sınıfını oyalamak ve kaderciliğe yöneltmek için laiklikten kurtulması gerekiyordu.

Sağın cumhuriyetten intikam alma girişimlerinin arkasında sınıfsal bir akıl vardı. Şimdi bu sınıf, cumhuriyetin arkasından helva değil Atatürklü reklam videoları dağıtıyor.

Haklarıdır, başardılar!

Azmettiren zengin patronlardır.

Suç ortaklarıysa saymakla bitmez.

1923 Cumhuriyeti'ni beğenmeyip AKP Cumhuriyeti'nin temellerine harç döken sözde devrimciler...

TÜSİAD'ın “modern”ine tutunarak cumhuriyet ve laiklik savaşı verdiğini sanan düzen bekçileri...

Cumhuriyetin tarihsel bir ilerleme olduğu fikrine itiraz etmeyi Marksizm sananlar...

Erdoğan'ın el çabukluğuyla Kurtuluş ve Kuruluş'u yabancı işgalinin sonlandırılmasına indirgemesini kabullenerek Cumhuriyet'in Osmanlı ile hesaplaşma anlamına da geldiğini unutan ahir zaman Kemalistleri...

Bugün her birinize uygun bir “kutlama” var; ister “Saray”la, ister “Saray”a karşı!

Heveslenmeyin, başarınızın altında kalacaksınız.

Hayatın akışı devam edecek ve cumhuriyet, emekçi halkın iradesiyle mutlaka yeniden kurulacak.

## Sevsinler Sizin Emperyalizminizi...

Trump Erdoğan'dan yüksek koltuğa oturunca "emperyalist zihniyet", sandalyeler eşitlenince "değer verdiler"...

Ermeni tasarısı bir ülkenin Meclis ya da Senatosundan geçti mi "emperyalizm", askıya alınınca veya reddedilince "tokat gibi yanıt"...

Milyarca lira karşılığında Abrahamlar, Leopardlar, Sikorskyler, Kobralar gelince "ulusal savunma", silah satışına ambargo uygulanınca "pis emperyalistler"...

Volkswagen yatırım için Manisa'yı seçince "büyük zafer", Suriye'deki operasyonu gerekçe gösterip yatırımı askıya alınca "emperyalist şirketten skandal açıklama"...

NATO'dan "Türkiye'yi anlıyoruz" açıklaması gelince bayram havası, "Türkiye ittifaktan uzaklaşıyor" dendiğinde "emperyalist küstahlık"...

ABD ile stratejik ortak olunca kadim dostluk, Kürt oluşumu ABD ile işbirliğine gittiğinde "emperyalist proje"...

Bir Amerikalı yetkili "Türk hükümetinin reformlarını destekliyoruz" diye buyurduğunda yan cebime koy, "hükümetin icraatlarından kaygılıyız" deyince "emperyalistler iç işlerimize karışıyor"...

Özetle ABD'sinden Fransasına, İngilteresinden Almanyasına önde gelen emperyalist ülkelerin emperyalist olup olmaması onların sizinle, Türkiye'deki siyasi iktidarla olan ilişkisine bağlı. Bu ilişki gerilince "emperyalizm"i keşfediyor, işler yolunda gidince emperyalizm-sömürgecilik filan hepsini unutuyorsunuz.

**Sevsinler emperyalizminizi!**

Tam bir yalama olma hâli, ikiyüzlülük, kibirle eziklik arasında sıkışmışlık... Aynı zamanda değerler sisteminde muazzam bir aşınma...

Bütün bunları halka "ulusal çıkar" diye yutturuyorsunuz.

Efendiler, dünyanın merkezinde siz yoksunuz; kendinize ağam-paşam

denmesinden hoşlanabilirsiniz ama kurtlar sofrasında rekabete girdiğiniz dünyanın gerçekliği sizin keyfinize göre değişmiyor. Emperyalizm bugünkü dünyanın olgusu. Varlığını büyük tekellere, kutsadığınız piyasa ekonomisine borçlu. Sayısız kez söyledik, bugün kapitalizme karşı olmadan emperyalizme karşı olmanın bir karşılığı yok. Bunun sizin için bir anlamı bulunmuyor elbette, ne de olsa piyasaya tapıyor, bir yandan siyaset bir yandan ticaret yapıyorsunuz. İstiyorsunuz ki, en gelişkin silahlar sadece size satılsın, uluslararası tekeller yatırım için bir tek Türkiye'yi seçsin, her sabah Berlin-Vaşington-Paris-Londra koro halinde "en değerli müttefikimiz Türkiye'dir" diye anons geçsin...

Güçlü emperyalist ülkelerin pek sevdiği, tercih ettiği ruh halidir bu. Bu ruh halini fırsata çevirip her yerde kullanışlı aptallar bulurlar.

Bütün isteğiniz, onların değerlisi olmak. Daha da iyisi, onlar gibi olmak!

Evet arzunuz budur.

Yanıtımızsa, kahrolsun emperyalizm. Her yerde, her zaman, ikirciksiz! Dün Kore'de, Vietnam'da, Cezayir'de, Şili'de, Arjantin'de; kahrolsun emperyalizm! Bugün Venezuela'da, Bolivya'da, Suriye'de, nerede ve nasıl kan döküyorsa, nerede nasıl var oluyor, hangi kaynaklardan besleniyorsa; kahrolsun emperyalizm!

*22 Aralık 2019, soL Haber Portalı*





## Cem Yılmaz Haklı mı? Mesele Kutuplaşma mı?

Sosyal medya kültürünün hırpaladığı ünlülerden Cem Yılmaz'ın sosyal medyanın sahte bir "kutuplaşma" hissi yarattığı ve bu hissi gerçek hayata dayatmaya başladığı iddiası üzerinde durulmaya değer. Bu yaklaşıma göre, toplum farklı düşüncelere, farklı yaşam tarzlarına daha hoşgörölü ancak sosyal medya gerilimi yükseltiyor hatta bazen yoktan var ediyor.

Sosyal medyada her an kopmakta olan fırtınalara, kullanılan dile, linç kültürüne baktığınızda bu asap bozucu atmosferden tiksiniş *"evet, sosyal medya kutuplaştırıyor"* demek gerçekten de mümkün.

Mümkün ama yanıltıcı.

Aslında Cem Yılmaz bir kutuplaşmadan ısrarla kaçarak var olmaya devam etmek istediği için sosyal medyanın sorununu kutuplaştırmak olarak ilan etmeyi tercih ediyor.

Oysa Türkiye'nin tam da bir kutuplaşmaya gereksinimi var. Gerçek, konusu belli olmuş, tarafları belirginleşmiş bir kutuplaşmaya...

Kuşkusuz siyasi ve ideolojik bir kutuplaşma toplumda kesin sınırlarla gerçekleşmez, çoğu zaman gri alanlardır asıl baskın olan. Ancak bugün Türkiye'deki sorun gri alanlar değil, kutupların belirsizliğidir. Evet, bir açıdan gereksiz bir gerginlik vardır Türkiye'de ancak dikkatle bakıldığında bu gerginliğin konusu ya da konuları bir türlü su üstüne çıkamamaktadır.

Çünkü toplumda gerçek taraflaşma başlıkları olarak geçmişten bugüne şekillenen bir dizi mesele (laiklik-dincilik, ilericilik-gericilik, solculuk-sağcılık, kamuculuk-piyasacılık, yurtseverlik-Amerikancılık vb...) artık eskisi gibi az-çok tutarlı bir fotoğraf vermemekte. Bir başlığın oluşturduğu kümeler ile bir başka başlıktaki kümelenme arasındaki fark büyük bir karmaşa yaratıyor. Bugünün gözde kutuplaşma konusu olan Saray yanlılığı ve ona

muhalefet etmek ise işleri kolaylaştıracağına daha da zorlaştırmakta. Saray eksenli taraflaşmanın herhangi bir sadeleşme yaratmadığı ortada.

Bütün bu kutuplaşma konuları değersiz ya da önemsizdir demiyorum, böyle bir iddia çok saçma olurdu. Ancak Türkiye toplumunu gerçek bir taraflaşmaya ve diğer başlıklarda da yeniden tutarlı bir konumlanışa götürecek olan emek-sermaye çelişkisidir. Bu toplum 1980 askeri darbesi ile unutturulan “sınıf” gerçeği ile yüzleşmeden bugünkü karmaşa ve tıkanmadan kurtulamayacaktır.

Zor konu, ayrı konu...

Şimdi sosyal medyaya dönelim.

Sosyal medyanın yarattığı bir sürü sorun var. Ancak bir tanesi her şeyin ötesine geçiyor ve sanki diğer sorunların da tetikleyicisi. Sosyal medyanın güçlü bir iletişim ağı yarattığı, insanları çok hızlı yan yana getirebildiği, ortak kanaat geliştirebildiği, kısa sürede büyük toplumsal hareketlerin ortaya çıkmasına vesile olduğu iddialarıyla tamamen çelişen bir gerçeğe odaklanmak durumundayız: Sosyal medya örgütsüzleştiriyor.

Geride bıraktığımız 150-200 yıllık dönem insanlık büyük örgütlenme pratiklerinin içine girdi. Her şeyden önce kapitalizm bütün kriz üreten ve kaotik yapısına karşın işyerlerinde oldukça gelişkin bir örgütlülüğü sermaye sınıfı adına sağladı. Bu örgütlülük verimliliği artırdı, sömürü mekanizmalarını mükemmelleştirdi.

Bunun tam karşısında emekçiler de patronlara karşı sendikalarda ve siyasi partilerde örgütlenmeye başladı, işçi sınıfının devrimci komünist partileri bu örgütlenme furiasının en gelişkin biçimi olarak tarih sahnesine çıktı.

Örgütlü davranış, ilkel toplumlardan bu yana insanı ilerletti, birlikte hareket etme yeteneği kazandırdı, öğrenme ve deney biriktirme süreçlerini hızlandırdı, tarımın gelişmesine yardımcı oldu, doğa karşısında insanı çaresizlikten çıkardı.

Bir yandan insanlığın gelişimini durdurmaya çalışanlar da örgütlü hareket ettiler. Dahası en yıkıcı kurumlardan biri olan ordular oldukça karmaşık ve derin bir örgütlülük anlayışı üzerinde şekillendi.

Zaten insanlığın geleceğini de para, sömürü, yalan, baskı ve kötünün örgütlülüğü ile emeğin, gerçeğin, ileri olanın, iyinin örgütlülüğü arasındaki mücadele belirleyecek.

Örgütlü bir halk bugünkü düzenin korkusudur.

Peki sosyal medya neden örgütsüzleştirmektedir?

Sosyal medya örgütsüzleştirmektedir çünkü düşüncenin gelişimi için gerekli etkileşim kanallarının yerini her tür filtreyi işlevsizleştiren bir doğrudanlık almıştır. Halbuki düşünme sanıldığı ölçüde bireysel bir edim değildir; en basit bir örgütlülük dahi “düşüncesizliği” frenler. Sosyal medya dışavurumculuğu

ve atışmayı beslerken herkese kendi başına “örgüt” olma hazzını tattırmaktadır. Sanallık hafif kalıyor, düpedüz halüsinasyon...

Örgütlülük etki ile tepki arasına kolektif çıkarları, düşünme ve karar alma süreçlerini, araç-amaç bağlantılı bir muhasebeyi, hatta fayda-zarar hesabını yerleştirir. Sosyal medya ise etki ile tepki arasındaki mesafeyi alabildiğine kısaltmakta, insanı “uyaran” karşısında savunmasız bırakmaktadır. Savunmasız insan bağırır, çağırır, kontrolsüzleşir. Beğeniler, yeniden paylaşımlar, takip etmeler; bütün bunlar ne yazık ki toplamda insanı geriye çeken bir davranış setidir.

“Ben”i seven, dili bozan, yaratıcılık yerine ahkam kesmeyi teşvik eden, alabildiğine tüketici bir medyadan söz ediyoruz. Hayır kutuplaştırmıyor, tersine dağıtıyor, atomize ediyor.

Sorun troller, kimliğini gizleyenler değil, onları kaçınılmaz olarak yaratan zeminedir. “*Bu zeminin hiç mi yararı yok*” sorusunu şimdi yanıtlamak istemiyorum. “*Madem öyle siz neden kullanıyorsunuz*” sorusunu da...

Çalışılması gereken başlıklar bunlar, şablonlarla yanıt üretmek aynı sindirimsizliğin parçası olmak anlamına gelir.



## İdlib’de Milli Duruş!

*“Ankara’da Irak askeri görmek ister misiniz?”*

Yıllar önce ABD’nin Irak’ı işgali öncesinde, henüz Türkiye’nin bu kanlı oyna aktif olarak katılıp katılmayacağı belirsizken Türkiye Komünist Partisi bu soruyu sormuş ve yaygın bir afişleme gerçekleştirmişti. Soru çok etkili, çok sarsıcıydı.

Sokakta *“bu ne demek oluyor”* diye soran yurttaşlarla karşılaşılırdık, o ana kadar hiç düşünmemişlerdi başka ülkelerde de insanların yurdu olduğunu...

Toplumsal tepkiler ve uluslararası dengeler Türkiye’nin Irak’ın işgaline doğrudan katılımını engelledi. Ancak Türkiye’nin sınır ötesindeki askeri varlığı o günden bu yana sistematik bir biçimde arttı.

Bunun için her zaman bahane bulunur.

Bütün bir yirminci yüzyıl tarihine bakın. Dünyayı içine alan kapsamlı savaşlardan bölgesel çatışmalara kadar hepsinde başka bir ülkeyi işgal eden tarafın bir bahanesi vardır.

- Önce o saldırdı.
- Barışın tesisi için buradayız.
- Demokrasiyi tesis edeceğiz.
- En kısa sürede çıkacağız.
- Ulusal çıkarlarımız tehdit altında.
- Soydaşlarımızı korumak zorundayız.

Tartışmak zordur bu bahaneleri. Demagojiye açıktır her biri. Üstelik adalet kantarına vurmak neredeyse imkansızdır. Ve her zaman bu bahanelere bir “büyük güç” kibiri de eşlik eder. Satır aralarında bir meydan okuma, bir “şakamız yoktur” mesajı, bir fetihçi böbürlenme kendini ele verir. Dış kamuoyuna mağduriyet ve meşruiyet pazarlanır, içeriye ise meydan okunur.

Ne olursa olsun işgalcinin meşruiyeti neredeyse sıfırdır. Oysa işgale karşı mücadelede her zaman bir meşruiyet vardır, işgalciler her zaman haksızdır.

Amalar, fakatlar devreye sokulabilir ama bu genel kural değişmez. Bir başka ülkenin topraklarına o ülkenin onayı olmaksızın giriş yapan bir silahlı gücün

kendisini aklaması pek zordur. Onay alınsa bile kolay değildir sınır ötesinde asker bulundurmaya izah etmek. Örnek olsun, ABD'nin deniz aşırı üslerinin, dünyanın birçok noktasına yerleşmiş askerlerinin bir bölümü ikili anlaşmalarla belli bir meşruluk kazanmıştır. Ama yine de yaygın bir öfke vardır ABD'nin askeri varlığına karşı. Yaygın, haklı ve tarihsel bir öfke.

Şimdi AKP iktidarı Türkiye'nin Suriye'de hiçbir biçimde bir anlaşma ya da onayla açıklanamayacak askeri varlığını meşru kılmak için akla gelebilecek her şeyi deniyor.

- Suriye'nin başındaki diktatör halkına zulmediyor.
- Sınırımıza dalgalar halinde göçmen yığılıyor.
- Terör tehlikesi var.
- Buraları bizim tarihsel mirasımızın bir parçası.
- Türkiye'nin güvenliği, sınır ötesinden başlar.

Bu söylenenlerin hepsini pekala Türkiye'ye komşu bir ülke, örneğin Suriye yönetimi de aynı şekilde dile getirebilirdi. İşler tersine dönsüydi, Türkiye'nin yurtseverleri, komünistleri işgalcilere karşı, onlar hangi bahaneyi üretirse üretsin savaşıyor olacaktı. Savaşların ekonomik nedenleri vardır, sonuçta yoksul insanları birbirine kırdıran büyük tekellerin kâr hırsıdır. Bununla birlikte, kural şudur: İşgale karşı koyulur!

Dahası var. Suriye'nin başına gelenlerde, örneğin bu ülkenin cihatçı teröristlerin yatağı haline gelmesinde, bu ülkenin bölünmenin eşğine gelmesinde, bu ülkenin kaosa ve iç savaşa sürüklenmesinde, bu ülkeden komşu ülkelere kitlesel göçlerin yaşanmasında, özetle bugün bahane olarak dile getirilen her sorunda Türkiye'nin de içinde bulunduğu dış güçlerin birinci dereceden sorumluluğu olduğu ortada.

Bir de üstüne, yalnız Ankara'da değil tüm Türkiye'de artık çeşitli ülkelerden savaşçılar var. Biz istemiyorduk ama meğer istiyorlarmış paralı ve cihatçı askerleri, Çeçenistan'dan, Suriye'den, Libya'dan. Bu da bir tür işgal.

"Milli duruşlu" AKP iktidarının ülkeyi getirdiği yer bu. "*İç politikada ne olursa olsun dış politikada hükümetin yanında*" diyen muhalefetin ve de Erdoğan'dan anti-emperyalist yaratmaya kalkanların katkısını da unutmamak gerek. Elbirliğiyle Türkiye'yi süreklileşmiş bir savaşın içine yerleştirdiler.

İdlib'den ölüm haberleri geliyor. Belli ki AKP Suriye'deki gerilimden ABD ile ilişkileri düzeltmek için yararlanmak istiyor. Vaşington'a "*bak ben burada tutundum, Esad'ı ve Rusya'yı zorluyorum*" diyerek zaten karmaşık olan dengeleri iyice içinden çıkılmaz hale getiriyor. Amerikancı muhalefetimiz de ellerini ovuşturuyor ve "milli duruş" sergiliyor!

Başka bir ülkenin topraklarında, NATO'yu göreve davet eden bir "milli duruş"!





## Ali Koç Halka İnince...

Fenerbahçe yıllar sonra sahasında Galatasaray'a kaybedince taraftar Başkan Ali Koç'u istifaya davet etmiş. Davet etmiş derken, hararet ve hakaret eksik olmamış elbette. Ve bir noktada Türkiye'nin en güçlü patronu küfürlere dayanamamış, protokol tribününden aşağıya atlamış, bir anlamda halka inmiş!

Futbol maçı izlemiyorum, bu nedenle ayrıntılara vakıf değilim. İzlemiyorum derken de bunu marifet diye söylemiyorum; izlemek isterdim ama içim kaldırmıyor. Dokunduğu her yeri çürüten piyasanın futbolu bozmaması olanaksızdı. Topçusu bir acayip, hakemi bir acayip, yorumcusu bir acayip, teknik direktörü bir acayip ama en acayibi yöneticiler. İstisnalar kuşkusuz var ya da vardır ama şu anda oynaması da seyretmesi de son derece zevkli bir oyun, alabildiğince çirkinleşmiş durumda.

En tuhafı da, bu çirkinleşmenin boyutları konusunda benden çok daha bilgili birçok "aydın" kişinin kendini kaybederek tuttukları takımlara olmadık anlamlar yüklemeleri.

Ali Koç Fenerbahçe'nin başına geçtiğinde, herhalde hatırlanıyordur, memlekette bir bayram havası oluşmuştu. Yalnız Fenerbahçeliler değil, başka takımları tutanlar da *"ülke futbolunu böyleleri kalkındırır"* türü laflar etmişti. Sevincini gizleyemeyenler arasına bazı solcular da karışınca dayanamamış ve mevcut düzenle özdeşleşmiş bir patronun ülkenin en önemli kulüplerinden başına geçmesinden neden mutluluk duyulduğunu sorgulama gafletinde bulunmuştum. *"Hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz"*la başlayıp *"bir daha size o y yok"*la devam etmişti tepkiler...

Hayat... Ülkemiz NATO'sever solculuğa alıştırıldı, patronsever solculuğa alıştırıldı, yobazsever solculuğa alıştırıldı...

Neyse, bu ayrı konu...

Ali Koç, protokol tribününden atlayarak halka bir an olsun indi ama Koç Holding'in bir yere gittiği yok. Kârına kâr katmaya devam ediyor, yeni yatırım

alanları kolluyor, ülke siyasetine ağırlığını koyuyor...

İstifa eder mi etmez mi bilinmez ama ne fark edecek ki, onun yerini bir başka patron alır. Büyük olasılık inşaat sektöründen...

Sistem böyle...

Halbuki futbol, herkesin spor yapabildiği ve paranın düdüğünün ötmediği bir düzende insanca bir oyuna o kadar kolay dönüşebilir ki!

Fabrikaların, okulların, mahallelerin takımları olur. Bizde bile bir zamanlar şeker fabrikalarının, demiryollarının takımları vardı; hâlâ onların izleri, artçıları var. Emekçilerin, öğrencilerin işlerine ya da eğitimlerine devam ederken spor yapması, kurum takımlarında oynaması... Onları kimseye hakaret etmeden, hırçınlaşmadan, öfkelenmeden izlemek...

Jerzinskiy adını birçok okur duymuştur. Devrimden sonra Sovyet istihbarat örgütü Çeka'nın Polonya asıllı lideri... Ünlü Dinamo kulüpleri onun inisiyatifiyle kurulurken, takımların oyuncuları çoklukla istihbaratçı ve milislerden oluşuyordu. En ünlüleri Dinamo Moskova, Dinamo Kiev ve Dinamo Tiflis olan bu takımlar yıllarca KGB'nin takımı olarak bilindi. İkinci Dünya Savaşı sırasında işgalci Almanların takımlarını defalarca yenip sonra da bu "zafer" in karşılığında ölüme gidenlerin önemli bölümü dönemin Dinamo Kiev oyuncularıydı.

Kızıl Ordu'nun da takımları vardı. Herkesçe bilineni, CSKA Moskova. CSKA, Ordu Merkez Spor Kulübü anlamına geliyordu ve birçok spor dalında hem Sovyetler Birliği'nde hem de uluslararası platformlarda bu takım yıllarca büyük başarılar elde etti. Şaka gibi ama CSKA Moskova tribünlerinde hâlâ bizde Avusturya İşçi Marşı diye bilinen Kızıl Ordu Herkesten Güçlüdür şarkısı söyleniyor. Takım devlete ait şirketlerin elinde ama ne o şirketler topluma ait ne de Rus ordusu artık Kızıl Ordu!

Adında Spartak olan takımlarsa, sendikaları temsil ediyordu. Kimi kaynakların Kızıl Ordu ve KGB'nin sürekli müdahale ederek Spartak Moskova'nın önünü kestiği iddialarını boş verin. Spartak Moskova Sovyetler Birliği'nde ligi 12 kez şampiyon bitirdi. Kuruluşu, Moskova'nın "kızıl" işçi semti Krasnaya Presnya'da gerçekleşen bu kulüp yıllarca "halkın takımı" olarak nam saldı. Şimdi kapitalist Rusya'da yoksul taraftarlar hâlâ "halkın takımı" nı tuttuklarını sanıyorlar ama ipler Rusya'nın en zengin adamlarında. Lukoil'in tepesindeki iki isim Vahit Alekperov ile Leonid Fedun "halkın takımı" nı sahiplenmişler, keyfini sürüyorlar.

Nasıl sürmesinler?

Başta Azerbaycan olmak üzere, Sovyet emekçilerinin emeği, akli, yaratıcılığı ile ortaya çıkan devasa enerji işletmelerine karşı devrim sırasında bir yolunu bulup el koymuşlar sonra da gidip alay eder gibi işçi sınıfının takımına... Mal

varlığının 20 milyar doların üzerinde olduğu söyleniyor Vahit efendinin...

Patronlar kulüplerle kara para aklamak, reklam, dokunulmazlık elde etmek, ihale kapmak ve kişisel tatmin için ilgileniyorlar. Ali Koç'un Fenerbahçe serüveninde ise başka motivasyon kaynakları da var kuşkusuz. Lakin işler istendiği gibi gitmedi; artık top gerçekten mi yuvarlandı, yoksa devreye başka motivasyonları olanların eli mi girdi bilmiyorum.

Tek bildiğim, günün birinde dünyada futbol gerçekten halkın sporu olacak. Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar ve yeşil sahalar...

*24 Şubat 2020, soL Haber Portalı*



## Bu Halkı Ne Yapmalı?

AKP iktidarının ilk yıllarından beri bir halk tartışmasıdır gidiyor. Halkın başına gelenler yetmezmiş gibi...

Burada "halk" kavramına yüklenen değişik anlamlara girmeyeceğim. Marksizm şunu der, burjuva sosyolojisi şöyle yaklaşır hiç gerek yok. Öyle rasgele kullanıldığı halinden devam edelim. İsteyen ahali diyebilir, isteyen millet, isteyen toplum, isteyen vatandaş. Bu rasgele kullanımda önemli olan, ülkede ekonomik-siyasal ağırlığı ve sorumluluğu olmayan geniş kesimin kastedilmesi.

Ne tartışılıyor?

Hatırlayalım, önce AKP, kendisini destekleyenlerden ibaret bir halk/millet tanımını yapıp, diğer herkesi "elit" ilan edivermişti. AKP'yi destekleyenler arasında çoğunluk yoksul insanlardı, bu doğrudu ama Türkiye'de nüfusun çoğunluğu emekçilerden, yoksullardan oluştuğu için bu diğer partiler için de geçerliydi. Sonra istatistikler çıktı piyasaya ve AKP'nin tabanının daha az eğitilmiş olduğu görüldü, bunu da fırsata çevirip "işte siz elitsiniz" ithamına meze yaptılar.

Yılda bir milyona yakın üniversite mezunu veren bir ülkede yüksek okul diplomasını elitliğin kanıtı olarak gösteriverdi iktidar, bu bir kısım akıllı evvel muhalifin de kafasına yattı, "AKP halkın içinde, biz halka uzağız" diyerek aydınlanmaya, cumhuriyete, bilime, laikliğe sırt çevirmeyi marifet sandılar.

Kafalar karışmıştı bir kere...

Şu anlaşılmıyordu. Eşitsizlik ülkede giderek derinleşiyordu. Eğitim sistemi piyasaya açıldıkça kötürümleşiyor, bilimsel ve iyi eğitim almak ayrıcalık haline geliyordu. Öte yandan her ile, hatta ilçeye açılan yüksek okullardan sürekli "eğitilmiş" emek gücü çıkıyordu. Ne kadar niteliksiz olsa da eğitim kurumları, Türkiye toplumunun ve özel olarak da işçi sınıfının profili hızla farklılaşıyordu. Kent nüfusu arttı, kentlerdeki emekçide ciddi yapısal değişiklikler ortaya çıktı. Bu değişim ile AKP'nin Türkiye tasarımı arasında

gerilim olması kaçınılmazdı. AKP Türkiye'nin tarihsel kimi kazanımlarının üzerini tamamen çizip geçmişe öykünen bir tasarımı dayatıyordu topluma. Bunu kabullenmeyenlerin oranı büyük kentlerde hep yüksekti ve zaman içinde daha da arttı. Öyle bir hale geldi ki, AKP büyük kentlerin neredeyse tamamında yerel yönetimleri kaybetti. Bu tablo doğru okunmalıdır.

*"Tuzu kuru laikler ve yoksul dindarlar"* saptaması bir saçmalaktır ve bu saçmalığın geniş kabul görmesi, AKP'den çok "sol" liberallerin marifetidir. Oysa Türkiye'de laik duyarlılığı olan kesimler içinde de, dinsel belirlenimli tercihler yapan kesimler içinde de "hâkim" olan zenginlerdir. Sayısal olarak azdırlar ama baskındırlar, onların sözü geçer. Elit sözcüğünden tiksiniyorum ama illa kullanılacaksa iki kesimde de elitler vardır. Aynı anlama gelmek üzere söylüyorum, Türkiye kapitalizminin geldiği noktada, daha eğitilmiş ve laik duyarlılığı olan toplumsal kesimlerin diğerlerine göre daha ayrıcalıklı ya da "zengin" olduğu tezi düpedüz palavradır. Evrensel bir kural olarak işçileşme, bunun üzerine yüksek örgütlenme ve teknoloji gerektiren alanlarda çalışma, tıpkı eğitim gibi, insanları bilimsel düşünceye, aydınlanmaya daha açık hale getirir.

Bir kuraldan değil, eğilimden söz ediyorum.

Öte yandan mevcut adaletsiz düzen bir taraftan insanların bencillik, mistisizm, kadercilik, tüketicilik, bireycilik gibi kötücül diyebileceğimiz özelliklerini parlatır. Eğitimin kalitesizleşmesinin üzerine medyanın aptallaştırıcı, popüler kültürün çürütücü etkisi eklenir. "Okullu cahil" yaftasının bu kadar yaygın kullanılmasında şaşırtıcı bir şey yok.

Bütün bunlar neden önemli?

Önemli çünkü, bu yazıda kullanıldığı biçimiyle bir "halk" iyi ya da kötü olamaz. Bir ülkede toplumun kültürel yapısı kuşkusuz önemlidir ama sonuçta sosyo-ekonomik gerçekler her şeyi siler götürür. Dünyada son 40 yılda değerler sistemi açısından kötüye gitmeyen tek bir kapitalist ülke yoktur. Hangi değerlerin iyi, hangi değerlerin kötü sayılabileceğine isterseniz girmeyelim. Adaletsizlik ve eşitsizlik zıvanadan çıkmış bile olsa hâlâ bencillik, bireycilik bir erdem gibi sunulmuyor. Ama insanlığın giderek geriye gittiği çok açık.

Çünkü örgütlülüğü azaldı. Oysa sendikal ve siyasal düzeyde hak aramak dahası toplumsal kurtuluş için mücadele içine girmek, ortak çıkarlar için birlikte hareket etme yeteneğini geliştirir.

Çünkü uykusuna varıncaya kadar sermaye sınıfı tarafından ele geçirildi. Çalışma saatleri yeniden uzadığı gibi, çalışma dışında ulaşım ve hayatı zorlaştıran diğer faktörlerden sonra geriye kalan boş zaman insanları ahmaklaştıran bir "eğlence" anlayışının saldırısına uğruyor.

Çünkü işte iliklerine kadar sömürülen, yöneticisi tarafından mobinge maruz kalan, balık istifi ulaşım aracında evine dönüş televizyonun karşısına

geçtiğinde yalan, riyakarlık, şiddet düşkünlüğü, otoriterlik ve kusturucu bir erkek dil tarafından beyni yıkanan, şimdilerde de sosyal medyanın tecavüzüne uğrayan bir toplumun iyilik perisi fabrikası olarak çalışmayacağı açık.

Neden sonuç ilişkisi işler burada.

Bu nedenle kötülüklerin kaynağına karşı mücadele aynı zamanda insanlarımız için bir sağlıktır, bir iyileşme olanıdır. Bu mücadele ne kadar yükselirse iyidir ama öte yandan bu mücadelenin de toplumu baştan aşağıya değiştirmesi olanaksızdır. Asıl değişim, bu mücadele düzeni değiştirdiğinde başlar.

Toplumda adaletsizliği, eşitsizliği ortadan kaldırırsanız bencilliği, bireyciliği sınırlar, zaman içinde yok edersiniz. Herkese eşit eğitim olanı sunar, bilimsanata-kitle sporlarına kaynak ayırır, bunlara erişimi herkes için eşit hale getirirseniz, toplum ayağa kalkmaya başlar, iyicil yanlar kötücül yanları bastırır.

Bütün bunlar neyi gösterir?

Bütün bunlar eşitsizlik ve adaletsizlikle şekillendirilmiş bir topluma, bir halka dalkavukça yaklaşmanın ne denli büyük bir ahmaklık olduğunu gösterir.

Bütün bunlar eşitsizlik ve adaletsizlik dayatılmış bir topluma, bir halka düşmanca yaklaşmanın ne denli iğrenç bir tutum olduğunu da gösterir.

Bunları neden yazdık?

Bunları geçtiğimiz Cuma gecesi sokağa çıkma yasağının ilanından sonra yaşanan görüntüler ve bu görüntülerle ilgili yorumlardan dolayı yazdık.<sup>32</sup>

Kuyruğa girmeyen, dahası kuyrukta kavga çıkaran, kendisinin ve başkalarının sağlığını hiçe sayan, iki günlük bir yasağı abartıp raflara saldıran bir kalabalıkta “erdem” aranmaz. Dışarı çıkan herkes böyle davranmadı elbette ama bu görüntü çıktı ortaya.

Ancak konu bu değildir.

Konu, halk sağlığı ile ilgili bir kararın insanları yanı sıra zorlayacak şekilde alınmış olmasıdır. Burada özne, karar verici halk değildir ki, suç oraya atılmaya kalkılıyor! Karar halkı paniğe sokacak şekilde alındı, açıklandı ve uygulandı. Bu kadar. Nokta. Üzerinde durulması gereken budur.

Konu, siyasi iktidarın adaletsizliği ve hak yemeyi meşrulaştırıcı tutumudur. Unutmayalım bu tutum yıllardır iktidardadır ve iktidarda olmak başarıysa, “başarılı”dır. Bu “başarı” topluma elbette kötü örnektir.

Konu, insanların çaresizleştirilmesi, kendilerini güvensiz hissetmesidir. Çünkü ortada güvenilecek hiçbir şey kalmamıştır.

Engin Ardıç ile Mehmet Barlas gibilerinin hakaret ettiği halkın durumu işte budur.

Şöyle de izah edebilirim: 30 gün süreyle her gün sadece Engin Ardıç denen

<sup>32</sup> Covid-19 nedeniyle ilan edilen sokağa çıkma yasağı öncesinde yaşananlar kastediliyor. – Editörün notu.

adamın yazılarını okusaydım, hiç kuşkunuz olmasın, bayağı maganda biri haline gelir, sokağa çıktığımda kedileri tekmeler, kafa atacak birilerini arardım.

Böyle yaptığım için bana övgüler yağdırmazdınız. Ama herhalde beni o hale getirenin de yakasına yapıştırdınız değil mi?

Ne diyorduk, ayağa kalkın, boyun eğmeyin, bu hepimizi çürüten alçak düzenle hesaplaşın.

*13 Nisan 2020, soL Haber Portalı*

# Koç ve Sabancı AKP ve Muhalefetle Nasıl Oynuyor?

AKP'yi iktidara taşıyan hangi güçtür? Bu sorunun yanıtını uluslararası tekeller diye yanıtlamak için Marksist olmaya gerek yok. Her şey açık.

Peki AKP'yi 18 yıldır iktidarda tutan nedir? Bu soruyu da "temelde" ekini koyarak aynı şekilde yanıtlamak gerekir: AKP'yi 18 yıldır iktidarda tutan temelde uluslararası tekellerdir.

Bir ara not; bu "uluslararası tekeller" adlandırmasıyla ilgili yaygın yanlış anlamadan uzak durmalı. Uluslararası tekel dendiğinde akla yalnızca önde gelen emperyalist ülkelerin büyük şirketleri gelir. Oysa piramidin tepesinde onlar dursa bile, birçok ülkede sermaye kuruluşları çoktan "uluslararası" sıfatını hak edecek gelişkinliğe ulaşmıştır. Bu nedenle uluslararası tekel derken Türkiye orijinli olanları da kastediyoruz elbette!

AKP ile ilgili sorulara kısa ve net yanıt verdik. Ya muhalefet? Bugün muhalefeti şekillendiren kimdir, hangi güçtür? Bir başka deyişle, örtülü ya da açık SP'yi, DEVA'yı, Gelecek Partisini, İYİP'i, CHP'yi, HDP'yi ve başka güçleri kapsayan ittifakın akli ve tutkalı nereden gelmektedir?

Yanıt burada da aynıdır: Uluslararası tekeller!

O zaman ilk akla gelen, paranın gücünü eline alan büyük sermayenin ikiye bölündüğü, bir kesiminin AKP'ye bir kesiminin muhalefete yatırım yaptığıdır.

Sıklıkla karşılaşıldığı gibi, ilk akla gelen pek akılcı olmamakta, gerçeği yansıtmamaktadır.

Meseleyi Türkiye'ye daraltalım. Kuşkusuz Türkiye'de sermaye sınıfının içinde AKP iktidarında özellikle semirmiş, devlet olanaklarından fazlasıyla yararlanmış ve bu anlamda bugünkü hükümetin sürmesini ölüm-kalım meselesi yapmış kesimler var. Ancak sermaye grupları büyüdükçe AKP'ye bağımlılıkları doğal olarak azalıyor, bağımlılıkları azaldıkça b planı, c planı yapmaya başlıyorlar.

Asıl önemlisi, Türkiye’de sistemin iç dengelerine ne kadar müdahale ederse etsin AKP iktidarı hiyerarşinin en tepesinde duran iki ailenin konumunu sarsmadı, tam tersine daha da güçlendirdi.

Kim ne derse desin, Türkiye burjuvazisinin zirvesinde Koç ve Sabancı durmaktadır. Bu gerçek ekonomik, siyasal, ideolojik, kültürel ve hatta tarihsel dinamiklerin ürünüdür.

Şimdi başa dönelim ve sorularımızı daha farklı formüle edelim: Koç ve Sabancı grupları AKP’yi mi muhalefeti mi desteklemektedir?

Bu soruya verilecek her kesin yanıt büyük bir yanılsa taşır bizi. Çünkü bu iki aile, hem muhalefeti hem AKP’yi desteklemektedir!

Patronların siyasette tek ata oynamayı sevmediğini hep söyleriz. Her zaman ellerinin altında olgunlaşmış siyasi seçenekler bulundurmak isterler. Özde aynı politikaları uygulayacak ama toplumsal tepkiler patlama noktasına ulaşmadan o tepkileri kapsayıp soğuracak seçenekler...

Ayrıca seçenekler çoğaldıkça siyasetçileri yönetmek de kolaylaşır. Tek tabanca bir siyasetçinin ya da partinin sermaye karşısında daha özgür olacağını bilir ve bunu istemezler.

Ancak şu anda Türkiye’de yaşanan bunun biraz ötesindedir. Sermaye sınıfı ve en başta adını andığım iki aile, muhalefeti AKP ile, AKP’yi muhalefet ile terbiye etmek konusunda muazzam bir yetenek kazanmış, işin keyfini çıkarmayı öğrenmiştir.

Doğrusu AKP de muhalefet de iyi öğrencilerdir. Erdoğan, dış gıcırdatırsa da, bu iki ailenin Türkiye’deki yeri ve rolünü kabullenmiştir. Nitekim 18 yılın bilançosu hem Koç hem Sabancı açısından göz kamaştırıcıdır.

Ve bu anlamda her iki aile de mutluluklarını hiç gizlememiş, yeri geldikçe AKP iktidarını övmekten imtina etmemişlerdir.

Lakin bir yandan ihya olurken bir yandan da her fırsatta sopayı gösterme yoluna girmiş, böylece iktidar üzerindeki kontrollerini artırmışlardır.

Çoğu kişi fark etmemiş, fark edenler de nedense önemsememiş olabilir. 2014 seçimlerinden hemen önce Sabancı Holding’in bünyesinde olmamakla birlikte, ailenin bir mensubuna ait Pegasus’un “ampulleri söndürelim” kampanyası, belki zamanında TUSİAD’ın Ecevit’e karşı başlattığı kampanyanın etkisinden çok uzaktır ama sanıldığı kadar önemsiz bir tavır değildir. Bu çıkışın Sabancı ailesinin onayını almamış olması herhalde düşünülemez.

Onay alınmıştır ve mesaj da...

Pek dik kafalı ve otoriter AKP iktidarı, altındaki zemin ne zaman sarsılsa ve o sarsıntıda ne zaman sermaye parmağı hissetse gereğini yapmaktadır.

FETÖ-METÖ geçelim, 15 Temmuz’un arka planı çok daha karmaşık. Erdoğan da bunu bildiği için darbe girişiminden sonra büyük bir hızla patronların yüzünü güldüren yeni kararlar aldı.

Sopa var, sopa var!

Daha yakın bir tarihe gelelim. 2019'da İstanbul seçimlerinde Ekrem İmamoğlu'nun arkasında biriken gücün en "kıymetlisi" Koç Grubu'ydu. Göstere göstere desteklediler.

AKP'ye "meydan boş değil" mesajıdır bu ve "gereken yapılmazsa, elimizde başka kartlar var" demektir.

Mesaj yine alınmıştır ve AKP'nin sermayeye hizmeti bazen sermayenin taleplerinin bile ötesine geçmiştir.

Yerel seçimlerin üzerinden bir yıl geçti. Koç grubu AKP'yi muhalefetle terbiye etmeye ve ihya olmaya devam ediyor. 2019'da 4,4 milyar TL olan kâr bu yılın ilk çeyreğinde 3,5 milyar TL'ye ulaştı. (Bilançoda görünen holding kârının elde edilen "kazancın" tam bir göstergesi olmadığını da unutmayalım.)

Ama unutmayalım, sermaye sınıfımız muhalefeti de AKP ile terbiye ediyor. İktidarın ekonomi politikalarını her fırsatta övüyor ve bu anlamda "kadir bilir" davranıyor. Koç Holding CEO'su Levent Çakıroğlu'nun geçenlerde sarf ettiği "*Türkiye'nin önünde bir fırsat penceresi var*" sözü ile Erdoğan'ın son konuşmaları aynı doğrultuya işaret ediyor. Bu aynı zamanda muhalefete "program" sunumudur.

Hâl böyleyken, büyük patronların zaman zaman özgürlükler ve insan hakları konusunda serzenişte bulunmasından heyecan duyup "*şimdi sıra bize geliyor*" diye sevinen muhalif kesimin hâli içler acısı bir görüntü yaratıyor. O serzenişler AKP'ye benzeye benzeye silikleşen muhalefetin soluğunun iktidarın ense-sinde hissedilmesi için gerekli müdahaleler olarak görülmeli, daha ötesi değil.

Şimdilik...

Koç ve Sabancı ve diğerleri ülkenin bütün yükünü sırtında taşıyan emekçi halk başka arayışlara girmedikçe AKP'yi kolay kolay gözden çıkarmaz. Denediler, Erdoğan dirençli çıktı ama asıl sermayeye istediğini vermek konusunda kararlılığıyla son derece kritik dönemeçleri atlattı.

Şimdi toplumun yoksul kesimlerinde hızlı bir öfke birikiyor. Sermaye sınıfı, bu öfkeyi güvenilir bir başka seçenek eliyle uysallaştırmak ister. Öte yandan muhalefeti de o kadar terbiye etti ki, muhalefet söz konusu öfkeyi daha muhalefetteyken uysallaştırabiliyor!

Yani muhalefet AKP iktidarının ömrünü uzatıyor.

Yeme de yanında yat!

İşte bu nedenle sermayenin terbiye edemeyeceği bağımsız bir güce ihtiyacı var Türkiye'de emekçi halkın. Bütün bu denklemi bozacak, bu alçak düzenin zirvesini de zeminini de çekip atacak bir toplumsal-siyasal seçeneğe...



## Davutoğlu Özgürlükçü mü?

Siyasi iktidarın HDP yöneticilerine dönük yeni gözaltı ve tutuklama hamlesinin ardından Davutoğlu'nun 2014-15 sürecindeki rolü doğal olarak daha fazla konuşulmaya başlandı. Davutoğlu'nun döneme dair bazı "bilinmeyen"lere ışık tutabileceğini söyleyenler de oldu.

Gelecek Partisi'nin kuruluş sürecinin başından itibaren "*bir konuşursam insan içine çıkamazlar*" demeyi alışkanlık haline getiren Ahmet Davutoğlu'nun dile gelip gelmeyeceğini bilemem. Ancak düzen siyasetçilerinin sır ifşa etmelerinde her zaman bir yarar olduğuna inanırım.

Halkımız "milli irade" adına siyaset yaptığını iddia edenlerin iç yüzünü azıcık da olsa görsün.

Hem ülkeyi daha fazla karıştıracaklarına, mahalleleri karışsın.

Ama şimdi Davutoğlu'nun mahalle değiştirdiği konuşuluyor. Ondan önce Abdullah Gül elbette... Ve Babacan...

Saray mahallesini terk edip öteki mahalleye taşındılar, öyle deniliyor. Adı muhtelif ama sonuçta "muhalif" bu mahalle.

Türkiye'nin bu iki mahalleden ibaret olmadığını söylemeyeceğim. Bu iki mahalle arasındaki bölünmenin gerçek olmadığını ileri süreceğim. Seçmen açısından, şu andaki toplumsal algı açısından, Türkiye'nin ikiye bölünmüş olduğu ortada. İktidar ve muhalefet blokları...

Bu bloklaşmaların dışında kalan "bizim" gibilerin payına seçimlerde aldıkları oyun kat be kat fazlası hakaret düşmesi bu "iki mahalle" algısını kuvvetlendiriyordur muhakkak.

Üstelik biz her zaman "*sadeleşme iyidir*" deriz, buyrun sadeleşmeyi! "*İki taraf var ve taraf olmayan bertaraf olur.*"

Söz güzel ama her güzel söz gibi yanlışla götürme potansiyeli çok yüksek.

Siyasetin temel konusu iktidardır. Ciddi her siyasi yapı iktidarı hedefler. Buna paralel olarak iktidarda olmayan her siyasi yapı için temel siyasi

muhatap, temel siyasi hasım ya da karşıt iktidarda olup hükmetmekte olan aktördür. Bu anlamda iktidarda olmayanlar arasında bir türdeşlik olduğu kanaatinin uyanması şaşırtıcı değildir. Çünkü onları ortaklaştıran bir özellik vardır: Muhalefette olmak! İktidarın birçok tasarrufundan hep birlikte rahatsız olmaları mümkündür. Örneğin seçim yasasında bir değişiklik, hükümetin icraatlarına dönük eleştirilerin yasaklanması gibi...

Ne var ki, bütün bunlar Türkiye'nin iktidar ve muhalefet diye iki mahalleye bölündüğünü kanıtlamıyor.

Türkiye'de iki mahalle varsa bu patronların ve emekçilerin mahalleleridir...

Ama konumuz mahalle değiştirdiği söylenen Gül, Babacan, Davutoğlu ve benzerleriydi...

Şu soruyla devam edelim...

Muhalefet Erdoğan ve AKP'yi nasıl tanımlıyor?

Otoriter, anti-demokratik... Çünkü Erdoğan için söylenegelen diğer özelliklerin hiçbirinde muhalefetin uzlaşması olanaklı değil. Laiklik karşıtlığı, Amerikancılık gibi... Bazı şeylerden ise "muhalefet mahallesi"nde asla bahsedilemez. Piyasacılık gibi...

O halde, şu mahalleden bu mahalleye taşınmanın kriteri özgürlükçü olmak!

Yani, eğer mahalle değiştirdilerse Gül, Davutoğlu ve Babacan Erdoğan'a göre daha özgürlükçü...

Peki öyle mi gerçekten?

Özgürlük kavramına ilişkin bir tartışmaya girmeyeceğim. Yaygın kabul edilen tanımın çok ötesinde bir kavrayışa sahip olduğumuz ortada olsa da...

Bugünkü iktidarın özgürlüğün hiçbir tanımının yanına dahi yaklaşmadığında ortaklaşıyoruz diyerek konuyu kapatalım.

Peki bu eski AKP'lileri daha mı özgürlükçü yapıyor?

Herhalde kişisel özelliklerden söz etmiyoruz burada. *"Aile içinde de herkese bağırtıyor zaten"*, *"karşısına çıkanlar tir tir titrer"* gibi öyküler işin magazin kısmı.

İnsanların özgürlük kavramıyla ilişkisini ideolojik tercihleri belirler. O ideolojik tercihlerin de sınıfsal temelleri vardır.

AKP 2002 yılının sonunda hükümet olduğunda Türkiye sermayesi ve emperyalist ülkeler tarafından tarihsel bir misyonla görevlendirildi. Cumhuriyetin kazanımlarının bir bir ortadan kaldırılması, uluslararası tekellerin Türkiye'deki hareket alanını sınırlandıran her engelden kurtulunması ve Ankara'nın emperyalizmin bölgesel operasyonlara daha büyük bir iştahla katılımının sağlanması öne çıkan hedeflerdi. Bu hedeflerin her birinde sermaye sınıfı kazanacak, emekçi halk kaybedecekti.

Tam da böyle oldu.

Bu kadar kapsamlı bir operasyona elbette toplumda direnç gelecekti. Kaldı ki, bu operasyonun ekonomik boyutları her geçen gün daha fazla hissediliyordu.

Demek ki, siyasi iktidarın özgürlükleri kısıtlaması, onun üstlendiği tarihsel misyonun doğal sonucuydu. Erdoğan'ın kişisel özelliklerinin burada ancak tali bir rol oynadığı söylenebilir.

Tarih boyunca, daha "demokrat", daha "özgürlükçü", hatta "sol" bir imaj yaratıp da halka karşı oldukça acımasız uygulamalara imza atan çok sayıda siyasetçiyle karşılaşmıştır. Eğer sorumlu mevkideyseniz, düzenin çıkarlarına hizmet etmek zorundasınız.

Düzeni değiştirmek gerektiğini boşuna söylemiyoruz.

Bu aşamada o zaman da muhalefette olanları karıştırmadan açıkça belirtelim: AKP'de uzun süre en üst düzeyde sorumluluk alanların bugün iktidarda kalmaya devam edenlerden daha "özgürlükçü" olduğu iddiasının bir inandırıcılığı bulunmuyor.

Altını çizerek vurguluyorum ki, dinsel referanslarla siyaset yapan, Amerikancı ve piyasacı bir siyasetçinin benim anladığım anlamı geçtim, bugün "muhalefet mahallesi"nde anlaşıldığı şekliyle özgürlükçü olması mümkün değildir.

Erdoğan'ın farkı, misyonunu büyük ölçüde yerine getirdikten sonra ve bunu yaptığı için fazlasıyla yıpranan bir siyasetçi olarak, kendisini kenara çekmeye kalkanlara direnç göstermesidir.

Bu direncin "dünya düzenine kafa tutmak" olarak algılanmasıyla aynı direnci göstermeyenlerin "özgürlükçü" olarak algılanması arasında hiçbir fark bulunmuyor.

Ama ben yine de Davutoğlu'nun konuşmasını bekliyorum.



## Bir İttifak Daha mı Var?

Başlığı “*Türkiye’de ittifak var mı*” diye koymayı düşündüm önce.

2018 yılında AKP iktidarını kurtarmak için icat edilen seçim düzenlemesinin çocukları olan Cumhuriyet İttifakı ve Millet İttifakını ittifak diye adlandırmak aslında bayağı zorlama. Lakin öyle dediler kendilerine, alıştırdılar insanları, bize de kabullenmekten başka yapacak şey kalmadı.

Ancak...

İttifak güçlü bir sözcük. Bu sözcüğe Marksizmin yüklediği derin anlama filan hiç girmeyeceğim. Ama bir ittifaktan söz etmek için o ittifakın ne için kurulduğunun açık olmasını bekleriz. Farklı toplumsal sınıf ya da siyasi güçlerin belli bir hedef için kurduğu ortaklıktır ittifak. Bu hedeflerin toplumsal açıdan anlaşılır olması gerektiğini belirtmeye bile gerek yok sanırım.

Cumhuriyet ve Millet İttifakları Meksika, Arnavutluk, Kazakistan ya da başka bir ülkede kurulmadıklarına göre, Türkiye’nin temel meseleleriyle ilişkili bir taraflaşmanın aktörleri olmalıydı. Ne bileyim, işsizlik, yoksulluk, Suriye, Avrupa Birliği, NATO, Kürt sorunu...

Yok böyle bir şey...

Yüksek Seçim Kurulu’na 2018 Milletvekili Seçimleri öncesinde verdikleri yazılı protokollerde de bir şey yok. Cumhuriyet İttifakı 2023, 2053, 2071 vizyonundan, Millet İttifakı uzlaşma kültürü, çok seslilikten söz ediyor.

İşin gerçeği, her iki ittifakın temel konusu Erdoğan. Erdoğanlılar Cumhuriyet İttifakı’nda, “Erdoğan gitsin” diyen partiler Millet İttifakı’nda.

Millet İttifakı’nın “güçlendirilmiş parlamenter sistem” söyleminden bir program çıkabilmesi de mümkün değil. Sormazlar mı, AKP’nin ülkeyi tahrip etmesi 2018’de mi başladı diye!

Cumhuriyet da Millet de ittifak değil, ilki iktidara yapışmış ve giderek zayıflayan bir şebeke, diğeriye sınırlarını kimsenin tam olarak bilmediği enteresan bir oluşum.

Ve bir üçüncü ihtimalden de artık sıkça söz ediliyor. Kağıt üzerinde Millet İttifakı'nın dışında gözükten DEVA, Gelecek gibi partilerin başka kimi partilerle oluşturacağı iddia edilen "muhafazakar sağ" ittifak değil üzerinde durduğum. Çünkü hepimiz biliyoruz ki, Millet İttifakı aslında dışındaki partileri de kapsıyor. Dolayısıyla seçimleri de içine alan süreçte AKP artığı bu iki parti, içinde de gözükse, dışında da kalsa Millet İttifakı'nın bir parçası. CHP ve CHP medyasının bu iki partiyi ayağa kaldırmak için yaptıkları söylediklerim için yeterli bir kanıt sayılmalı.

Bir de HDP'nin çağrısı gündemde. Daha doğrusu Selahattin Demirtaş'ın ısrarla üzerinde durduğu "sol ittifak"... Üçüncü ittifak tartışmalarında en çok bu öne çıkıyor. Demirtaş diyor ki, sol güçler birleşsin, ağırlık koysun, AKP sonrası Türkiye'de söz sahibi olsun, yönetimde yer edinsin...

Peki HDP'nin kendisi Millet İttifakı'nın neresinde? Dışında mı içinde mi?

Bu sorunun yanıtı önemli değil çünkü Millet İttifakı bir ittifak değil. Millet İttifakı, Türkiye'de mevcut düzenin ve emperyalist odakların Erdoğansızlığa geçiş için yapmış olduğu yatırımın adı. Yıllar önce Erdoğan ve AKP'nin önünü açıp Türkiye'de istedikleri dönüşümleri gerçekleştiren sermaye güçleri, bir kez daha sağlam kazık arayışı içinde.

Kendi çıkarlarını bağlayacakları bu kazığın neden "bütün muhalefeti" içine almasını istiyorlar? Seçimler yaklaşırken matematiksel bir hesap mı var sadece?

Hayır. Mesele şu: Erdoğan'ın aşırılıkları ve kontrol sorunları dışında AKP döneminden fazlasıyla mutlu olan yerli ve yabancı tekeller için bugünkü politikaların ana hatlarıyla sürmesi son derece önemli. Koç biraderlerden Ömer efendi, "2001 krizi sonrası politikalara geri dönmeli" lafını boşuna etmedi. Muhalefet saflarında ısrarla AKP'nin ilk yıllarına güzelleme yapılması ya da o yılları meşrulaştırma çabası içine girilmesi de rastlantı değil. Fazla şey değişmesin istiyorlar Erdoğan gittiğinde. Aslında istedikleri NATO ve ABD'ye daha yakınlaşılması, toplumu daha az geren bir üslubun hâkim kılınması, dincileşmede şu ana kadar atılan adımların sindirilip kalıcı hale gelmesi için laik duyarlılığı olanların tepkisini çeken provokasyonlara son verilmesi...

Ve elbette her şey patronlar için olmaya devam edecek!

Ucuz işgücü, sınırsız yağma, iş barışı adı altında emekçilere sıfır hak.

Yani sağlam kazık, halkın sırtına saplanıyor.

Millet İttifakı'nın sınırlarının herkesi kapsayacak kadar esnek olmasının asıl nedeni işte burada gizli. Millet İttifakı herkesi içine almalı çünkü bu ekonomik koşullarda iktidara hazırlanan muhalefet blokunun dışında kalıp, bu sürece hoşnutsuzluğu tepkiye, tepkiyi mücadeleye evriltten bir odak sermayenin düzenini tehdit eder. O yüzden Millet İttifakı'nın sınırları belli değildir, o her

şeyi yutmaya çalışmaktadır.

Dört parti imzaladı kuruluş protokolünü. Bir önemi yok; bugün sağdan soldan ittifakın parçası olan partilerin sayısı iki haneli rakamlara ulaşmış durumda.

Yerel yönetimlerde makamlar bunun için dağıtıldı, büyük kentlerde birçok ofis kapalı kapılar ardında pazarlıklar için dekore edildi, fonlar kimse dışarıda kalmasın diye dağıtılır oldu, cemaat(ler) hareketlendi, milletvekilliği teklifleri yetmedi hayali kabineler kuruldu her telden ve her renkten isimle.

Vatan, bayrak, ezan bezirganlığı özgürlük, demokrasi, emek söylemleriyle zenginleşti. Herkes için bir öyküsü vardı Millet İttifakı'nın. İçinde olursa da dışında kalırsa da o ittifak bizim ittifakımızdı!

Çıkan ciddi pürüzlerin çözülmesinde büyük patronlarımız devreye girdi, onlar yetmediğinde Londra ve Berlin imdada yetişti. ABD'yi saymaya bile gerek yok.

Solu işte bu ittifaka yapıştırmak istiyorlar.

Ödül belli: Düzen siyasetinde koltuk, maddi bazı olanaklar...

Ya ceza? Yalnızlaştırılmak, küfürle, şantajla, operasyonla baş başa kalmak.

Üçüncü ittifak mı?

Cumhur ve Millet ittifak değil. Ama Türkiye'nin bir ittifaka gerçekten ihtiyacı var. Devrimci, sol, emekten yana bir ittifaka. Bu ittifak AKP iktidarına karşı mücadelede öne çıkmalı ve bu mücadeleyi "Millet İttifakı"nın uğursuz misyonuna yedirmemelidir. "Millet İttifakı"nın sınırları belirsizse, devrimci ittifak tam da bu nedenle sınırlarını iyi belirlemelidir.

Korona salgını filyasyon kavramı ile tanıştırdı bizleri. Hastalığın kaynağını bulmak, hastalığın yayılma mecralarını takip etmek...

Türkiye'de anti-empyralist, laik-aydınlanmacı ve emekçi sınıflar ekseninde sömürüye karşı mücadele edecek güçlerin şu ya da bu politik hesaplara kendilerini düzenle temaslı hale getirmeleri tarihsel bir intihar olur. Filyasyon çalışması yapılmalı, fonlarla, koltuklarla, itibar notunda yükselme vaadiyle bezenmiş düzen siyasetinin dışında ve karşısında konumlanılmalıdır.

Sol adına daha şimdiden epey rezalete imza atıldı, ayakta kalanlar ve ayağa kalkmak isteyenler bu tarihsel fırsatı iyi değerlendirmelidir.

Erdoğan sonrası için artık ayrıntılar konuşulurken "Erdoğan'ın ekmeğine yağ sürersiniz" şantajına boyun eğilmemeli, Türkiye'nin geleceği için açık, yalın, bağımsız bir programın altına imza atılmalıdır.

Böyle bir ittifak mümkün müdür?

Kesinlikle mümkündür.

Böyle bir ittifakın unsurları mevcut mudur?

Mevcuttur.

Peki şu anda yapılması gereken?

Ucu bucağı, sınırı olmayan Millet İttifakı'nın çekim gücüne direnmek ve bir an önce emekçi halka umut verecek, heyecan yaratacak bir seçeneğı yaratmak.

Yapılabilecek en büyük hata düzen siyasetinin çeperlerinde dolaşarak "en geniş demokrasi güçlerinin birliğı"ni kurmaya kalkmaktır. Millet İttifakı içinde işbölümü çoktan yapıldı, kapsayamadıkları solu hiç değilse oyalamak için kimlerin devreye gireceğı bile saptandı.

Bir olasılık gitmemekte direnecek iktidarın karşısında örgütlü gücüyle duracak, AKP politikalarını "yumuşak bir üslup"la sürdürecekt yeni bir iktidar karşısındaysa halkı çaresiz bırakmayacak bir ittifak yaratılmalıdır. Bu ittifak "en geniş" olmasıyla değil, net ve kararlı, heyecan uyandıran, ciddiye alınan bir odak olmasıyla yol alır. Bu gerçekleşirse, genişleme de mümkün hale gelir ve esas itibariyle halkın içinde gerçekleşir.

Bugünün yakıcı görevi budur.

*18 Ekim 2021, soL Haber Portalı*

# **Türkiye AKP'den de TÜSİAD'dan da Kurtulmalıdır**

Patron örgütü TÜSİAD konuştu. Zaten onlar çok konuşur. Çoğunlukla kapalı kapılar ardında, ultimatom verircesine... Bazen de kamuoyuyla paylaşırlar, ülkenin gerçek efendisinin kim olduğunu kanıtlarcasına...

1979'da gazetelere çarşaf çarşaf ilan verip düşürmeden önce Ecevit hükümetini, sıkıyönetim komutanlarını bilgilendirmeleri de, "izin almak" için değil, kendilerine ait gördükleri devlete duydukları saygıdandır!

TÜSİAD daha önce desteklediği Ecevit hükümetini kısa süre sonra değiştirmek istediye, bunu adım adım azgın bir neo-liberal döneme geçmek için yapmıştı. Kısa bir süre sonra, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle örgütsüz ve etkisiz hale getirilen Türkiye işçi sınıfı bugün hâlâ bu uğursuz dönemle açılan karanlığın sonuçlarını yaşıyor.

12 Eylül'le hesaplaşmadan söz edenlerin unutturmak istediği, bu işin arkasında Türkiye'nin büyük patronlarının olduğudur. TÜSİAD sermayesi, tıpkı NATO ve ABD yönetimi gibi, 12 Eylül faşist darbesinin birinci dereceden sorumlusudur.

Ama onlar bazen demokrasi, özgürlük ve de laiklikten söz edebiliyor.

Ne olacak ki! Erdoğan ve ekibi de demokrasi, özgürlük diyerek iktidara geldi ve hâlâ aynı söylemden vazgeçmiyor. Ülkede özgürlüğün kısıntısını bırakmamalarına rağmen...

TÜSİAD'ınki de bu hesap. Onların avantajı halkla aralarında her zaman siyasi iktidarın olması. Hükümetler kurup hükümetler yıkmalarına rağmen toplumun önemli bir kesimi hâlâ Türkiye'deki sorunların sadece başarısız yöneticilerden, görevini kötüye kullanan bakanlardan ve tek başına Erdoğan'dan kaynaklandığını sanıyor.

Oysa bir siyasi parti olarak hareket ettikleri için söylüyorum, TÜSİAD ve benzeri patron örgütleri Türkiye'nin en tehlikeli siyasi partileridir.

Kuşkusuz birazcık da bizim coğrafyanın ruh haline uygundur, kafaya takılan birine bir başkasının laf etmesinden sevindirik olmak. TÜSİAD Erdoğan'a örtülü eleştirilerde bulunduğu için insanlar heyecanlandı, "bu sefer gidiyor galiba" diye iman tazelendi.

Doğrudur, bu sefer işi zor AKP'nin. 2013'ten bu yana sürekli kan kaybediyor iktidar bloku ve artık bu kayıplar tabana da yansımaya başladı. Sermayeye büyük hizmetleri olan Erdoğanlı yılların uzamasının bugünkü düzenin inandırıcılığına zarar vereceğini düşünen patronların sayısı da artıyor.

Erdoğan'ı yönetilebilir hale getirme konusunda başarısız olduklarını düşündükleri oranda alternatifi de hazır ediyorlar.

TÜSİAD'ın geçenlerde hazırladığı uzun rapor, aslında Erdoğan'a karşı bir içeriğe sahip değil. Tersine bugünkü iktidarın ekonomi, dış politika ve hatta iç politika alanındaki tercihlerine büyük patronların onay verdiği görülüyor.

Peki mesele ne?

Mesele, TÜSİAD'ın sürdürülebilir bir AKP modeli istemesi. Batıyla daha uyumlu, dış politikada daha ayakları yere basan, içeride ise kılıfına daha fazla uydurulmuş bir AKP iktidarı istiyorlar.

Erdoğan buna yanaşmazsa, söyleneni yapmaya hazır CHP-İYİP-DEVA-Gelecek-DP-SP bloku hazır bile.

Ne blok ama!

Özgürlük, demokrasi ve laiklik için güçlerini birleştiren partiler işte bunlar.

Bu birliğin arkasında TÜSİAD patronları var.

AKP için de aynısı geçerliydi.

Kazanan hep onlar.

Onlar kazandıkça halkımız kaybediyor.

Bunu tersine çevirme zamanı gelmedi mi?

Özgürlük, demokrasi, laiklik ve en önemlisi eşitlik için!

# Sakın Provokasyona Gelmeyin

*“Sokağa çıkmak hükümetin ekmeğine yağ sürmektir...” “Zaten AKP de insanların sokağa çıkmasını istiyor...” “Eylemlerden uzak durun, seçimleri bekleyin...”*

Ya da özeti, “provokasyona gelmeyin”!

Bunu söyleyen düzen muhalefeti, ülkeyi kurtaracağını iddia ediyor.

Düzen muhalefeti diyorum, işe oradan başlamak gerek. Dünyada muhafazakar, sosyal demokrat, milliyetçi ve hatta liberal çizgide sayısız muhalefet partisi var. Onlar da düzen muhalefeti. Lakin kitle gösterilerinden bu kadar korkan, insanlara sürekli itidal tavsiye eden bir muhalefet türünü ilk kez ülkemizde görüyoruz.

Seçim mitingi dışında insanların bir araya gelmesini “tehlikeli” bulan bir muhalefet bu!

Böylece özgürlük, adalet, demokrasiden ne anladıkları bir kez daha ortaya çıkıyor.

Yurttaşların protesto hakkına, gösteri yapma özgürlüğüne en küçük bir saygısı olmayan, her tür eylemi “marjinal” ve gayri-meşru” gören bir zihniyet.

*“Bekleyin seçimleri, her şey hallolacak, beklemezseniz provokatörsünüz”*

Asıl provokasyon ne biliyor musunuz?

2023’e kadar eğer halk ayağa kalkmazsa insanlar ya hırsızlığa ya intihara sürüklenecekler. Bunu mu istiyorlar?

Bugünkü ekonomik sıkıntılar yalnız AKP’nin değil, mevcut toplumsal sistemin temellerinin sorgulanmasına neden oluyor doğal olarak. Çünkü büyük çoğunluğun dayanacak hali kalmadı. Böyle bir ortamda pahalılığa, işsizliğe karşı insanların barışçı gösteriler yapmasından daha doğal bir şey yok. Hükümet bu protestoları kriminalize etmeye çalışıyor, muhalefet de onun peşinde, aynı kafada.

Özetle AKP’nin ekmeğine asıl yağ süren düzen muhalefetimiz!

Gösteri hakkı anayasal bir haktır, hatırlatalım. Bu hakkın gasp edilmesi kadar onun öcü gibi gösterilmesi de kabul edilemez. Gösterilerin, eylemlerin, hatta her tür toplantının provokasyona açık hale gelmesine asıl neden olan tam da bu yaklaşımdır. Halkın iktidar ve muhalefet eliyle evde oturmasının dayatıldığı bir ülkede on kişilik bir basın açıklaması bile elbette “olay” olur.

Ha bir de, iyi niyetle, evde kalınca otoriterliğin, totaliterliğin, baskının, zulmün hafifleyeceğini düşünenler var elbette. Öyle olmuyor. İtalya, Almanya, Şili bilinen örnekler. Türkiye’yi de katalım.

Bu muhalefet türü halkın geleceğini karartmaktadır. *“Zorunlu din derslerine laf etme hükümetin eline koz verirsın”, “Ayasofya’nın ibadete açılmasına itiraz etme AKP’nin yelkenini şişirirsın”, “özel sektörü eleştirme sanayiciyi ürkütürsün”, “NATO’yu karşına alma, batıdan uzaklaşırsın”*... Bütün bunlar, korkaklığın sonucu değildir. Bütün bunlar, düzeni koruma güdüsünün yansımasıdır. Sanmayın ki, “şimdilik” geri duran, geçici süreliğine dikkatli davranan bir muhalefet var. Tersî geçerli. Özgürlüklerden, adaletten, laiklikten yana bir muhalefet yok ülkede.

Biz ne diyoruz TKP için? Muhalefette bunları yapabilen bir parti iktidarda neler neler yapar! Bunu bugünkü düzen muhalefeti için tersine çevirebiliriz: Muhalefetteyken en temel haklarını kullananları bundan vazgeçirmeye çalışan bir muhalefet iktidara geldiğinde kim bilir başımıza ne çoraplar örer!

İşte o yüzden bugün “erken seçim” istemekten başka bir şey dillendirmemekte, başkalarının da ses çıkarmasını engellemeye çalışmaktalar.

Bir gün birileri seçimleri çalmaya kalktığında da öfkelenecek yurttaşları *“aman provokasyona gelmeyin”* diye sakinleştirmek isteyecekleri kesindir.

Çünkü, karşıımızdaki, iktidarı ve muhalefetiyle, düzen partisidir. Ve düzen partisi bu ülkeye ve halkımıza dönük en büyük provokasyonun failidir.

Liberalizm Türkiye’de kendi sınırlarının çok ötesine geçti, bir yandan solu düzen adına ıslah ederken diğer yandan milliyetçilik ve İslamcılık gibi, 1960 ve 70’li yıllarda karşı-devrimci bir misyonla hareket eden akımların “merkez”e yerleşmesine yardımcı oldu. Bununla da kalmadı, Türkiye’nin köksüz ve sonradan icat olan sosyal demokrasisinin sermaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılıp sağcılaştırılmasında rol üstlendi.

Yeni CHP’nin etrafı fena halde kirleten yakıtı, liberalizmdir.

Peki bütün bunları nasıl becerdi liberalizm?  
Kitapta bu sorunun yanıtını bulacaksınız.



95 TL

